

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 14 Φλεβάρη 2026 • χρόνος 44ος φ. 1001 • 1.50€

Ατελείωτη η βαρβαρότητα, ασταμάτητα τα εγκλήματα!

Τείχος αντίστασης στην πολιτική που δολοφονεί!

1000 ΦΥΛΛΑ ΠΣ

Εκδηλώσεις για τα 1.000 φύλλα
της Προλεταριακής Σημαίας

σελ. 7

Ενιαίος κλάδος νοσηλευτικής
Φύκια για μεταξωτές κορδέλες
ή κάτι περισσότερο;

σελ. 9

Στο τραπέζι ήδη το Εθνικό Απολυτήριο
Στήνουν νέα μεγάλη σφαγή
στην εκπαίδευση!

σελ. 15

Στα Πανεπιστήμια πήγαινες,
στο αστυνομικό τμήμα κατέληξες...
Για τα γεγονότα στο ΑΠΘ

σελ. 16

Θέσεις του ΚΚΕ για την Παιδεία
για το 22ο Συνεδριό του

Αποχή από τους αγώνες
και με συνεδριακή απόφαση!

σελ. 12, 13

Το μετέωρο βήμα των ΗΠΑ στον Περσικό
Το Ιράν καταλύτης
γενικότερης αποσταθεροποίησης

σελ. 17

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ
ΣΥΣΚΕΨΗ
ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ**

Μπροστά στην ανάγκη
ταξικής
ανασυγκρότησης του
εργατικού κινήματος

Κάθε εργαζόμενος
κομμάτι της
απάντησης

**ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
14
15
ΑΘΗΝΑ**

**ΤΑΞΙΚΗ
ΠΟΡΕΙΑ**
ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

Ανοιχτή Πανελλαδική Σύσκεψη Ταξικής Πορείας

Με τις 2 ημέρες συζήτησης, 14 και 15 Φλεβάρη 2026, ολοκληρώνεται στο Πάντειο ο κύκλος της ανοιχτής πανελλαδικής σύσκεψης της Ταξικής Πορείας. Ένας κύκλος που ξεκίνησε με τη δημοσίευση των εισηγητικών κειμένων, έχει ήδη εμπλουτιστεί με περισσότερες από 20 τοποθετήσεις στη σελίδα διαλόγου του ιστότοπου της Ταξικής Πορείας (taxikiroreia.blogspot.gr) και τοπικές συσκέψεις σε πολλές πόλεις, και θα εμπλουτιστεί ακόμα περισσότερο κατά τη διάρκεια του διημέρου. Ένας κύκλος που αποτυπώνει τη σχέση που έχει αποκτήσει η Ταξική Πορεία με μια σειρά από κλάδους και χώρους δουλειάς σε όλη την Ελλάδα, αλλά και δηλώνει τη διάθεση ακόμα πιο αποφασιστικής παρέμβασης. Αυτός είναι άλλωστε και ο σκοπός της πανελλαδικής σύσκεψης: η συγκρότηση όρων, σε όλα τα επίπεδα και για όλα τα ζητήματα, για την ενίσχυση του εργατικού κινήματος. Στην κατεύθυνση της υπεράσπισης του κόσμου της δουλειάς απέναντι σε ένα σύστημα που, συστηματικά και ασταμάτητα, προσπαθεί να ισοπεδώσει κάθε μας δικαίωμα.

Ατελείωτη η βαρβαρότητα, ασταμάτητα τα εγκλήματα! Τείχος αντίστασης στην πολιτική που δολοφονεί!

Στον απέραντο υγρό τάφο της Μεσογείου προστέθηκαν οι 15 νεκροί πρόσφυγες στα ανοιχτά της Χίου. Λίγες μέρες πιο πριν, στη μακρά λίστα των εργοδοτικών δολοφονιών είχαν γραφτεί και τα ονόματα των 5 εργατριών στο εργοστάσιο Βιολάντα. Και είναι αναρίθμητα τα καθημερινά, «μικρά» και μεγάλα εγκλήματα του συστήματος της εκμετάλλευσης σε βάρος της ζωής και των δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας.

Από τη Χίο μέχρι τα Τέμπη, από τη Βιολάντα μέχρι την Πύλο, από το Μάτι μέχρι τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς της πανδημίας, από την Ηλεία μέχρι τους εκατοντάδες εργάτες και εργαζόμενους κάθε χρόνο που δεν γυρίζουν σπίτι από τη δουλειά, αλλά και την καθημερινή βία της φτώχειας, της ακρίβειας, της ταξικής απόρριψης από τις σπουδές, της όλο και αγριότερης καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ένα κοινό μαύρο νήμα ενός συστήματος σε κρίση και σήψη απλώνεται και συνδέει όλες αυτές τις περιπτώσεις. Ξεχειλίζει η φρίκη και η κτηνωδία στην «κανονικότητα» που έχουν οικοδομήσει οι κυρίαρχες δυνάμεις. Όπου και αν ζουν, δουλεύουν ή σπουδάζουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία, το περιβάλλον γίνεται όλο και πιο πνιγηρό, η ζωή όλο και πιο αβίωτη, ενώ όλο και περισσότερο αποδεικνύεται ότι το βαρέλι δεν έχει πάτο και υπάρχουν και χειρότερα.

Η κατάσταση αυτή δεν έπεσε από τον ουρανό. Γεννιέται διαρκώς από τη βαρβαρή και εκμεταλλευτική φύση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Είναι αποτέλεσμα δεκαετιών ολομέτωπης επίθεσης στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργατών και του λαού. Μιας πραγματικής επέλασης, που κηρύχθηκε από τις δυνάμεις του συστήματος στη βάση της οπισθοχώρησης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος και του δυσμενούς ταξικού συσχετισμού δύναμης για την εργατική τάξη που εκείνη παρήγαγε.

Συγκαταλέγεται στις επιτυχίες του κεφαλαίου, λοιπόν, η μεγάλη απαξίωση της δουλειάς και της ζωής του εργαζόμενου ανθρώπου, που έχει μετατραπεί σε αναλώσιμο για τα κέρδη και τα καπιταλιστικά συμφέροντα, έρμαιο στις ορέξεις των εργοδοτών, που επιδιώκουν να έχουν τη δυνατότητα να τον απομυζούν όσο, όπως και όποτε το επιθυμούν. Η περίπτωση του εργοδοτικού εγκλήματος στη Βιολάντα, συνεπώς, δεν αφορά απλώς έναν μεμονωμένο αποθρασυμένο εργοδότη, ο οποίος είχε τις εργάτριές του να δουλεύουν σε επισφαλείς συνθήκες και χωρίς τους προβλεπόμενους ελέγχους. Αποτελεί μια νομοτελειακή εξέλιξη της κατεύθυνσης «όλα για το κεφάλαιο», που έχουν στηρίξει όλες οι κυβερνήσεις, με απαντωτά νομοθετήματα που απελευθερώνουν τους καπιταλιστές

από κάθε φραγμό για την απογείωση της εκμετάλλευσης. Πατάει στην ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης που επέφερε η ήττα, στα συνεχή πλήγματα που έχει δεχτεί ο ανεξάρτητος-ταξικός συνδικαλισμός, στη μεγάλη υποχώρηση της οργάνωσης στους χώρους δουλειάς.

Έχουμε μπει, άλλωστε, σε μια εποχή γενικευμένου πολεμικού βηματισμού και παρόξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Η συνθήκη αυτή τροφοδοτεί περαιτέρω την αντιλαϊκή επίθεση και συμπιέζει προς τα κάτω τις εργαζόμενες λαϊκές μάζες, που καλούνται από τους

Χίος

Έγκλημα κατά προσφύγων Ένοχοι κυβέρνηση-ΕΕ

Τραγικός είναι ο απολογισμός του νέου εγκλήματος κατά προσφύγων στη Χίο: δεκαπέντε νεκροί και δεκάδες τραυματίες, ανάμεσά τους μικρά παιδιά και έγκυες, με ορισμένους σε ΜΕΘ. Σαράντα πρόσφυγες, κυρίως από το Αφγανιστάν, που επέβαιναν σε μικρό φουσκωτό, δέχθηκαν σφοδρή επίθεση από πλοίο του λιμενικού. Στις καταθέσεις τους οι επιζώντες μιλούν για εμβολισμό της βάρκας τους από το σκάφος του λιμενικού. Τα ιατροδικαστικά ευρήματα καταγράφουν ως αιτίες θανάτου βαριά χτυπήματα στο κεφάλι, που σε κάποιες περιπτώσεις συνοδεύονται από χτυπήματα σε θώρακα, αυχένα, χέρια και πόδια, επιβεβαιώνοντας τις καταθέσεις των επιζώντων.

Η κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή επιβράβευσε το έγκλημα, αδιαφορών-

τας για τους νεκρούς και τους τραυματίες. Ο ακροδεξιός Θ. Πλεύρης, από τη θέση του υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου, συνεχάρη το λιμενικό για τη «μάχη που δίνει ενάντια στους διακινητές» και επίστευσε όλες τις διαδικασίες, ώστε να κλείσει την υπόθεση το συντομότερο δυνατό. Στήθηκε το αφήγημα ότι το υπερφορτωμένο πλοίο επιτέθηκε στο λιμενικό. Κατηγορήθηκε άμεσα ένας από τους επιζώντες ως διακινητής, παρότι δεν τον αναγνωρίζουν οι υπόλοιποι επιζώντες. Όσοι αμφισβητούν το αφήγημα της κυβέρνησης, ακόμα και στο πλαίσιο της αστικής δικαιοσύνης, κατηγορούνται ότι είναι με τους διακινητές. Αστικά κόμματα, μέλη ΜΚΟ, γιατροί και διασώστες, ο συνήγορος του κατηγορούμενου ως διακινητή, όλοι καταγγέθηκαν και κατηγορήθηκαν από την κυβέρνηση στο όνομα της «πε-

ριφρούρησης των συνόρων». Η απάντηση των εκπροσώπων της κυβέρνησης απέναντι στη γενική κατακραυγή ήταν η ανάγκη περιφρούρησης των συνόρων από τα μεταναστευτικά και προσφυγικά ρεύματα. Δίνουν γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές, υπηρετούν τα πολεμικά σχέδια των Αμερικάνων και στο τέλος αναλαμβάνουν να πνίξουν και τους πρόσφυγες που γεννούν οι βόμβες τους.

Οι δηλώσεις Καιρίδη, που μίλησε για αποτυχία της χώρα και της πολιτικής της, δεν κρύβουν ίχνος συμπόνιας και δικαίου προς τους πρόσφυγες. Αφορούν εσωτερικές αντιπαραθέσεις μέσα στη ΝΔ και φανερώνουν τα σοβαρά αδιέξοδα και τις πιέσεις που δέχεται η κυβέρνηση.

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης έχυσαν κροκοδείλια δάκρυα για τους πρόσφυγες, αυτούς που φυλάκιζαν όταν

ήταν αυτοί στις διάφορες κυβερνήσεις και προσπάθησαν να αξιοποιήσουν το έγκλημα στη φτηνή αντιπαράθεσή τους με την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Το ΠΑΣΟΚ με ανακοίνωσή του απαίτησε να ενημερωθεί επίσημα η Βουλή από τον υπουργό, περιμένοντας άραγε να ακούσει τι; Ο ΣΥΡΙΖΑ, μέσω των ευρωβουλευτών του, ζήτησε απαντήσεις από την Κομισιόν, ξεπλένοντας τον ρόλο των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών στο μεταναστευτικό. Ταυτόχρονα, σε αναφορά με την επιλογή του λιμενικού να έχει κλειστές τις κάμερες την ώρα του εγκλήματος, απαίτησε να εφαρμοστεί η «δικαιοσύνη» της Frontex και της ΕΕ, που είναι οι πρώτοι εμπνευστές των προσφυγικών εγκλημάτων. Το ΚΚΕ, έχοντας αναδειχθεί σε «υπεύθυνο» συνομιλητή του κράτους, δεν συμμετείχε στην κινητοποίηση που

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► ιμπεριαλιστές και τις αστικές τάξεις να προετοιμαστούν για να είναι ανά πάσα στιγμή διαθέσιμες για τα μεγάλα σφαγεία που προετοιμάζονται. Στην αιματηρή κούρσα προς τη συνολική αναμέτρηση, θα αγριεύει ακόμα περισσότερο το ρήμαγμα ολόκληρων περιοχών του πλανήτη από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, θα πληθαίνουν οι επεμβάσεις τους που κομματιάζουν χώρες και μακελεύουν λαούς.

Αυτοί είναι οι παράγοντες που βρίσκονται πίσω από τα караβάνια των προσφύγων και των μεταναστών. Οι ξεριζωμένοι, που φεύγουν από τον τόπο τους σε αναζήτηση καλύτερης τύχης, όπως οι δεκάδες νεκροί και τραυματίες της Χίου, δεν είναι κάποιοι άνθρωποι που στάθηκαν άτυχοι. Είναι το παράγωγο της πορείας ξαναμοιράσματος του κόσμου από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, της διαπάλης τους για παγκόσμια ηγεμονία/κυριαρχία. Και όταν δεν αντιμετωπίζονται σαν υλικό προς υπερεκμετάλλευση στα κάτεργα του κεφαλαίου, θεωρούνται περιττοί, «παράνομοι εισβολείς», «λαθραίοι», ανθρώπινα «σκουπίδια», που πρέπει να απελαθούν, να εμβολιστούν, να δολοφονηθούν στα σύνορα.

Αυτή την πολιτική έχουν χαράξει η κυβέρνηση της ΝΔ και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις, την ίδια στιγμή που μπλέκουν τη χώρα στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους. Αυτή η πολιτική είναι υπεύθυνη για το πρόσφατο έγκλημα στα ανοιχτά της Χίου, που δεν ήταν το πρώτο και δυστυχώς δε θα είναι και το τελευταίο. Και για να υποστηριχθεί, επιστρατεύθηκε όλες τις προηγούμενες μέρες ένας ολόκληρος εσμός από φασιστοειδή της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης,

δημοσιογραφικά παπαγαλάκια, σχολιαστές στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που επί της ουσίας πανηγύριζαν για τα κατορθώματα του Λιμενικού και ζητούσαν κι άλλο αίμα. Η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής γνώρισε νέες στιγμές δόξας, με τελικό αποδέκτη τον λαό, που καλείται να σκύψει το κεφάλι και να δει τον εχθρό στον διπλανό του, τον πρόσφυγα και τον μετανάστη, να ξεχάσει την ταξική αλήθεια ότι ντόπιοι και ξένοι εργάτες έχουν κοινά συμφέροντα και κοινούς εχθρούς το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.

Το σύστημα υπόσχεται κόλαση παντού! Δεν είναι, όμως, ανίκητο. Τα εγκλήματα του γέννησαν και θα εξακολουθήσουν να γεννάνε κύματα λαϊκής οργής και αγανάκτησης, όπως απέδειξαν οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις για το έγκλημα στα Τέμπη πριν από έναν χρόνο, οι μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, η πρόσφατη πολύμηνη πάλη της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Η οργή αυτή δεν έφυγε ποτέ από το προσκήνιο, παρόλο που καταβάλλονται προσπάθειες από πολλές πλευρές για να ξοδευτεί σε αδιέξοδες λύσεις και ψεύτικους σωτήρες. Μπορεί να μετατραπεί σε βάση για τη συγκρότηση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων.

Η μοναδική διέξοδος απέναντι στη γενικευμένη βαρβαρότητα είναι τα πραγματικά βήματα οργάνωσης και πάλης του κόσμου της δουλειάς και της νεολαίας. Αυτά τα βήματα θα επιχειρήσουν να ψηλαφίσουν οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας στην Πανελλαδική της Σύσκεψη στις 14-15 του Φλεβάρη, ανοίγοντας δρόμους για την αναβάθμιση της παρέμβασης και της συγκρότησής τους στους χώρους δουλειάς.

πραγματοποιήθηκε στο Σύνταγμα δυο μέρες μετά το έγκλημα, ούτε κάλεσε σε κάποια άλλη κινητοποίηση, εκτός από τη Χίο, λες και το ζήτημα αφορά μόνο τους κατοίκους του νησιού.

Το κοινοβουλευτικό φασισταριό έχυσε το δηλητήριό του, απαιτώντας περισσότερους νεκρούς πρόσφυγες. Η ακροδεξιά ρητορική αποθρασύνεται μπροστά στο θέαμα των νεκρών και τραυματισμένων προσφύγων. Βρίσκει την ευκαιρία να μολύνει τη σκέψη των εργαζόμενων και της νεολαίας με μίσος για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε νόμιμους και λαθραίους, σα να πρόκειται για εμπορεύματα, ευνοεί το σύστημα πολλά. Είναι πολύ βολικό να ευθύνονται τα θύματα των πολέμων και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων για τη φτώχεια του λαού στη χώρα. Να κρύβεται πίσω από την ξеноφοβία η ανεργία, η φτώχεια και η εξαθλίωση, που εντείνονται σε περιόδους προετοιμασίας πολέμου.

Ο λαός της χώρας γνωρίζει ποιους ευθύνονται για το έγκλημα στη Χίο. Οι κυβερνήσεις και η αστική τάξη της χώρας, πιστοί υπηρέτες των ιμπεριαλιστών, έχουν βάψει τα χέρια τους με το αίμα των νεκρών προσφύγων. Το Αιγαίο και ο Έβρος καταλήγουν να είναι ο τελευταίος προορισμός για χιλιάδες πρόσφυγες, που προσπαθούν να γλιτώσουν από τους πολέμους και τη φτώχεια. Η Πύλος, το Φαρμακονήσι και άλλα ναυάγια περισσότερο ή

λιγότερο γνωστά έχουν προκύψει κάτω από τις ίδιες ή παρόμοιες συνθήκες. Πλοιάρια ακυβέρνητα, εγκαταλειμμένα από τους διακινητές, που εντοπίζονται από τη Frontex και το λιμενικό, στην καλύτερη περίπτωση αφήνονται στην τύχη τους με στόχο τη φυσική εξόντωση των προσφύγων, που θαλασσοπνίγονται στοιβαγμένοι μέσα σε αυτά. Όσο σκληραίνει η αντιμταναστευτική πολιτική, που υπαγορεύεται και χρηματοδοτείται από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, η δράση των σωμάτων εξόντωσης των μεταναστών γίνεται όλο και πιο βίαιη. Η εφαρμογή των αποφάσεων της ΕΕ, για επαναπροώθηση των προσφύγων στις χώρες προέλευσης, απαιτεί την ακόμα πιο σφοδρή επίθεση απέναντι στους πρόσφυγες. Απαιτεί απευθείας επιθέσεις, συγκρούσεις και μαζικές δολοφονίες προσφύγων. Όσοι πρόσφυγες καταφέρουν να σωθούν, βρίσκονται αντιμετώπι με βαριές και αβάσιμες κατηγορίες ή φυλακίζονται στα κέντρα κράτησης, όπου ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες, χωρίς δουλειά, περίθαλψη, εκπαίδευση, προοπτική, χωρίς ζωή. Η μαύρη γραμμή της φασιστικοποίησης ενώνει την ICE, τη Frontex και το λιμενικό και τα σώματα καταστολής. Οι κόκκινες γραμμές του εργατικού και του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος πρέπει να συναντηθούν για τη δικαίωση των μεταναστών στην Αμερική, των προσφύγων στη Μεσόγειο, των εργατριών στα Τρίκαλα.

Αποψη

Σάρκα και οστά πήρε η «Εθνική Κοινωνική Συμφωνία για την ενίσχυση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας» που υπέγραψαν με τα δυο χέρια Κεραμέως, ΓΣΣΕ και εργοδοτικές ενώσεις με το νέο νομοσχέδιο που έρχεται να βάλει ταφόπλακα στις ΣΣΕ. Για ενίσχυση των εργαζομένων, των ΣΣΕ και των συλλογικών διαπραγματεύσεων μιλάει η κυβέρνηση μιας και οι «κοινωνικοί εταίροι» ένωσαν τις δυνάμεις τους προς όφελος των εργαζομένων.

Η Κεραμέως και η κυβέρνηση που νομοθετούν τα 13ωρα και τις απλήρωτες υπερωρίες, παρέα με τους εργοδότες που ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους καθημερινά στα εργασιακά κάτεργα, και τους εργατοπατέρες που όταν δεν ασχολούνται με το πώς θα βάλουν ταφόπλακα σε κάποιον αγώνα ασχολούνται με το πώς θα στήσουν κομπίνες στις πλάτες των εργαζομένων.

Το νέο νομοσχέδιο καμία σχέση δεν έχει με τα εργασιακά δικαιώματα και την ενίσχυση των ΣΣΕ.

Ήρθε για να καταστήσει επιτηρητές των

κέλωμά του και τον κρατικό έλεγχο, δεν επιτρέπεται να προσφύγει στον ΟΜΕΔ ούτε να αιτηθεί την υποχρεωτικότητα τυχόν συλλογικής σύμβασης που έχει υπογράψει.

Οι ΣΣΕ της κυβέρνησης δεν θα είναι παρά νέα καθηκοντολόγια. Εξειδίκευση της αντεργατικής επίθεσης, του 13ωρου, της δουλειάς την Κυριακή κ.ο.κ. σε κάθε κλάδο με πιο μόνιμο και συγκροτημένο τρόπο. Καμία κυβέρνηση και κανένας εργοδότης που τρίβουν τα χέρια τους μπροστά στη 13ωρη εργασία και σε όλο το αντεργατικό οπλοστάσιο που έχει στηθεί με μια σειρά αντεργατικούς νόμους δεν θα υπογράψει, χωρίς την πίεση εργατικών αγώνων, ΣΣΕ που να κατοχυρώνουν αυξήσεις στους μισθούς και δουλειά με εργασιακά δικαιώματα.

Μπροστά σ' αυτήν την αντιδραστική εξέλιξη, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες για μια ακόμα φορά έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μη βγουν οι εργαζόμενοι στον δρόμο. Η ΓΣΕΕ πανηγυρίζει για τη νομοθέτηση της συμφωνίας της. Το ΠΑΜΕ, παρά τις μεγαλοστομίες, αποφάσισε απλά μια τετράωρη στάση εργασίας την Παρασκευή 13/2, μέρα κατάθεσης του νομοσχεδίου προς συζήτηση και ψήφιση στη Βουλή. Αρχικά στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά, στη συνέχεια και στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας, που είχε συνέδριο το περασμένο σαββατοκύριακο και υιοθέτησε την πρόταση της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ). Με μια εξ αρχής υπονομευμένη 4ωρη στάση

Νέος νόμος για συλλογικές συμβάσεις...
κομμένες και ραμμένες στα μέτρα του κεφαλαίου!

Η αντεργατική πολιτική μπορεί και πρέπει να ανατραπεί!

κλαδικών ΣΣΕ τη ΓΣΕΕ και τις εργοδοτικές ενώσεις. Τους δίνει μεγαλύτερο ρόλο μέσα από τη δυνατότητα κήρυξης υποχρεωτικής μιας ΣΣΕ που έχει υπογραφεί από αυτούς για να αυξήσει τους εκβιασμούς που μπορούν να ασκήσουν στους εργαζόμενους.

Βέβαια κανείς τους δεν «φωτίζει» το γεγονός ότι η τελική απόφαση για το εάν θα κηρυχθεί υποχρεωτική για τον κλάδο μια ΣΣΕ ανήκει στον υπουργό Εργασίας. Κανείς δηλαδή δεν «φωτίζει» το γεγονός ότι η κυβέρνηση, που τόσο πολύ «ενισχύει τις συλλογικές διαπραγματεύσεις», κρατάει και αυτό το χαρτί για τον εαυτό της. Όπως ακριβώς έχει κάνει με τον καθορισμό του κατώτατου μισθού. Θέλει να έχει και το καρπούζι και το μαχαίρι για να μπορεί να έχει υπό τον έλεγχό της τον καθορισμό των όρων δουλειάς σε κάθε κλάδο.

Μάλιστα στον υπουργό Εργασίας γνωμοδοτεί το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας αφού πρώτα εξετάσει ότι πληρούνται όλα τα απαραίτητα κριτήρια της επέκτασης της ΣΣΕ. Έτσι, μεταξύ άλλων θα πρέπει να τεκμηριώνονται οι επιπτώσεις στην ανταγωνιστικότητα, την απασχόληση, τις τιμές των παραγόμενων προϊόντων και υπηρεσιών και τον πληθωρισμό. Μέσα σε όλα αυτά, όποια επιχείρηση βρίσκεται σε δυσμενή οικονομική θέση θα μπορεί να εξαιρεθεί της υποχρεωτικότητας. Μιλάμε για τέτοια ενίσχυση των εργαζομένων...

Φυσικά την ίδια στιγμή που διατηρείται στο ακέραιο όλο το νομικό πλαίσιο που έχουν θεσμοθετήσει για την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης έρχονται να «βελτιώσουν» το πλαίσιο εγγραφής στο ΓΕ-ΜΗΣΟΕ ώστε πια να τους χωράει όλους και να μην τίθενται ζητήματα αντισυνταγματικότητας... Οι δικαιολογίες λοιπόν κομμένες και άρα όποιο σωματείο δεν δέχεται το φα-

εργασίας κρίνει λοιπόν το ΠΑΜΕ ότι θα πρέπει να σταθούν οι εργαζόμενοι μπροστά στη νέα πρόκληση της κυβέρνησης.

Πρόκειται για μια απόφαση για να βγουν από την υποχρέωση όσο πιο ανώδυνα γίνεται. Η πρακτική αυτή, όπως και η προκήρυξη απεργίας στις 28 Φλεβάρη, ημέρα Σάββατο που οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν δουλεύουν, κινείται όχι μόνο μακριά από την ανάγκη συγκρότησης όρων αντίστασης και διεκδίκησης αλλά ταυτόχρονα λειτουργεί και ως τροχοπέδη φορτώνοντας ένα ακόμα βαρίδι απογοήτευσης στην πλάτη των εργαζομένων. Είναι εκ διαμέτρου αντίθετη από τη λογική της αναμέτρησης και της σύγκρουσης με το σύστημα και την πολιτική του. Έχει την αφετηρία της στην λογική ότι η πάλη των εργαζομένων δεν μπορεί να καταφέρει τίποτα. Γι αυτό άλλωστε και ο ρόλος που επιφυλάσσει στους εργαζόμενους είναι αυτός του παρατηρητή της αντιπαράθεσης που εκτυλίσσεται στα κοινοβουλευτικά έδρανα και στις προτάσεις νόμου του ΠΑΜΕ.

Η απαντήσεις όμως δίνονται στους δρόμους. Εκεί συγκροτούνται οι συνειδήσεις και εκεί κατακτιούνται τα δικαιώματα. Απέναντι στις τρικλοποδιές των εργατοπατέρων, οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν τη δική τους απάντηση μέσα από τη μαζικοποίηση των σωματείων τους και τη συγκρότηση του αγώνα. Χωρίς καμία στάση αναμονής, να συγκροτηθούν και να απαντήσουν άμεσα απέναντι στον νέο νόμο και σε όλους τους αντεργατικούς νόμους που τους τσακίζουν τη ζωή. Μέσα σε κάθε σωματείο, σε κάθε χώρο δουλειάς, η οργή να γίνει συγκρότηση και αγώνας για την υπεράσπιση των ΣΣΕ που θα κατοχυρώνουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και εργασιακά δικαιώματα.

Εκτοξευτήρες για πλαστικές σφαίρες και σφαιρίδια χρώματος...

...ζητά ο πρόεδρος των αστυνομικών υπαλλήλων Θεσσαλονίκης μετά το όργιο καταστολής στο ΑΠΘ με τις 313 προσαγωγές «στο σωρό». Μάλιστα, μια τέτοια «πρόταση» (πρόθεση), εκτός του ότι αυξάνει σε φονικά επίπεδα την κρατική βία ενάντια σε λαό και νεολαία (οι σφαίρες από καουτσούκ ή από πλαστικό μπορούν να επιφέρουν σοβαρούς τραυματισμούς ή και θάνατο, όπως αναφέρουν δημοσιεύματα επιστημονικών περιοδικών), αναφέρεται πως θα τεκμηριώνει και «απόδειξη ενοχής» των θυμάτων! Μάλιστα. Λες και δεν είναι η ίδια η αστυνομία αυτή που στοχοποιεί και στοχεύει διαδηλωτές στα χτυπήματά της, είτε αυτά είναι με κλομπ, είτε με ξυλοδαρμό στο έδαφος και σύλληψη, είτε αν χρησιμοποιήσει σφαιρίδια χρώματος.

Φαίνεται λοιπόν πως η εντεινόμενη φασιστικοποίηση, η εντεινόμενη στοχοποίηση της νεολαίας απ' τους διαχειριστές και τους μηχανισμούς του συστήματος δεν «αρκούν» στα μέσα καταστολής που διατίθενται. Απαιτείται «εκσυγχρονισμός» (sic) και αναβάθμισή τους για να την τρομοκρατήσουν, όπου κι αν βρίσκεται. Στις πλατείες, σε σχολεία, σε σχολές, σε μια συναυλία, σε κοινωνικές δραστηριότητες. Για να μη μιλήσουμε για τη διαδήλωση, την κατάληψη, τη διαμαρτυρία... Γιατί οι ιθύνοντες του συστήματος αυτού γνωρίζουν πολύ καλά τι είναι αυτό που γεννά η μαυρίλα που της επιβάλλουν. Και το φοβούνται!

«Προσφυγικά» Λεωφόρου Αλεξάνδρας «Απεργία πείνας μέχρι θανάτου»...

...ξεκίνησε, την Πέμπτη 5 Φλεβάρη, ο κάτοικος και μέλος της κοινότητας των κατελιμμένων Προσφυγικών, Αριστοτέλης Χατζής. Ζητά την άμεση ακύρωση της σύμβασης ανάπλασης (δηλαδή της καταστροφής) των Προσφυγικών κατοικιών, την παραμονή όλων των κατοίκων στα σπίτια τους και την παροχή έμπρακτων εγγυήσεων για αποκατάσταση των σπιτιών. Ο ιστορικός αυτός χώρος, που εδώ και χρόνια έχει βρεθεί στο στόχαστρο για την κερδοφόρα αξιοποίησή του, έχει ακόμα έναν σοβαρό λόγο να στοχοποιηθεί απ' τους ιθύνοντες του συστήματος: Αποτελεί και έναν χώρο με έντονη κοινωνική, πολιτική και κινηματική αναφορά και ζωή. Γι' αυτό και «πρέπει» να εξαιρεθεί...

δημοκρατικά δικαιώματα

Νέος αντι-μεταναστευτικός νόμος με τερατώδεις συνέπειες!

- Εξάρτηση διαμονής στη χώρα απ' τις θέσεις εργασίας
- Εξοντωτική ποινικοποίηση κάθε είδους βοήθειας και αλληλεγγύης
- Αυστηροποίηση - σκλήρυνση των όρων παραμονής

Καθόλου τυχαία, λίγες ώρες μετά το έγκλημα του λιμενικού στη Χίο με τους τουλάχιστον 15 νεκρούς πρόσφυγες και τους 25 τραυματίες, ψηφίστηκε στη Βουλή το νέο αντιμεταναστευτικό νομοσχέδιο (5275/2026) που εισηγήθηκε ο Πλεύρης. Ένα νομοσχέδιο που έρχεται να προχωρήσει παραπέρα τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά των προηγούμενων και να εναρμονιστεί περισσότερο με τις επιδιώξεις της ντόπιας άρχουσας τάξης απέναντι στους μετανάστες. Στο πλαίσιο, βέβαια, των προδιαγραφών που έχουν καθορίσει οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε.

Έτσι, στο πνεύμα Βορίδη του «έρχεσαι - δουλεύεις - επιστρέφεις», ο ντόπιος, εξαρτημένος και σε κρίση, καπιταλισμός επιδιώκει να δέχεται εκείνον τον αριθμό μεταναστών, στο σύγχρονο δουλεμπόριο, που θα μπορεί να εκμεταλλεύεται αιματηρά και να ξεζουμίζει, ενώ όσους «περισεύουν» (ή όταν θα «περισέψουν») θα τους πετάει στον «Καιάδα» των απελάσεων, του εγκλεισμού ή και του θανάτου.

Το «πνεύμα» αυτό είναι το κυρίαρχο στον νέο νόμο και, πέρα από τις όποιες «ειδικές κατηγορίες», αφορά την πλειονότητα των φτωχών μεταναστών και των προσφύγων που βρίσκονται ή θα βρεθούν στη χώρα μας. Ρητά, στο νέο νόμο κυριαρχεί η χορήγηση της λεγόμενης «ενιαίας άδειας διαμονής και εργασίας», η οποία μάλιστα δεν θα χορηγείται αν έχει συμπληρωθεί ο ανώτατος προβλεπόμενος αριθμός διαθέσιμων θέσεων εργασίας, που θα καθορίζει το υπουργείο. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός πως το κομβικό αυτό σημείο της σχέσης διαμονής -εργασίας δεν περιέχεται καθόλου στην κριτική που κάνουν στο νόμο οι δυνάμεις της αστικής και ρεφορμιστικής αντιπολίτευσης.

Παραπέρα. Κατά κανόνα, ο εργαζόμενος μετανάστης είναι υποχρεωμένος να παραμείνει στον ίδιο εργοδότη για διάστημα μέχρι 6 μηνών, ενώ η αλλαγή εργοδότη πρέπει να αιτιολογηθεί με σαφήνεια, με μια σειρά δικαιολογητικά. Το διάστημα της ανεργίας δεν πρέπει να υπερβαίνει τους 3 μήνες, αν η «ενιαία άδεια» βρίσκεται σε ισχύ, ή τους 6 μήνες, αν κατέχει την άδεια για περισσότερο από 2 χρόνια. Αλλιώς η άδεια ανακαλείται. Καταργούνται και τα επιδόματα ανεργίας. Έτσι οι επικυρίαρχοι απαλλάσσονται απ' όσους δεν μπορούν να εκμεταλλευτούν και τους θεωρούν «βαρίδια». Εξαιρούνται μόνο όσοι αποδείξουν πως «διαθέτουν επαρκείς πόρους για τη συντήρησή τους». Πόσοι είναι, όμως, αυτοί, από την μεγάλη μάζα των φτωχών μεταναστών και -ακόμα περισσότερο- προσφύγων;

Δεύτερο κραυγαλέο στοιχείο αποτελεί η ποινικοποίηση της κάθε είδους βοήθειας σε μετανάστες και σε πρόσφυγες. Αυτό επιχειρείται μέσω των εξοντωτικών ποινών που προβλέπονται για μέλη ΜΚΟ που θα «παραβιάζουν το γράμμα (και το πνεύμα) του νόμου. Κάλιστα βέβαια, και με την ίδια λογική, αυτό μπορεί να αφορά και συλλογικότητες, οργανώσεις, συνδικάτα, συλλόγους, επιτροπές αγώνα και όποιες άλλες κινήσεις αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Ενδεικτικά, οι ποινές που προβλέπονται είναι ανατριχιαστικές! Μέχρι 10 χρόνια φυλάκιση και τουλάχιστον 20.000 ευρώ πρόστιμο για πράξη που θα θεωρηθεί «διευκόλυνση εισόδου» (αλλά και «εξόδου», φροντίζουν, βλέπετε, και

για τις ροές προς τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ) στη χώρα, χωρίς έλεγχο.

Η ίδια ποινή επιβάλλεται για ό,τι θεωρηθεί «διευκόλυνση της διαμονής» ή εμπόδιο στο εντοπισμό των μεταναστών απ' την αστυνομία. Στο ίδιο πνεύμα επιβολής ακόμα και μεγαλύτερων ποινών κυμαίνονται και διάφορες υποκατηγορίες. Ακόμα και ένας οδηγός πλωτού ή «κάθε είδους μεταφορικού μέσου» -εφόσον είναι μέλος ΜΚΟ- μπορεί να καταδικαστεί σε τουλάχιστον 10 χρόνια φυλάκιση και σε επιβολή προστίμου 60-100 χιλιάδων ευρώ ανά μεταφερόμενο πρόσωπο!!! Ο στόχος τους δεν είναι οι ΜΚΟ. Αλλά η ίδια η αλληλεγγύη, κι ακόμα περισσότερο, η συλλογική.

Ο ρόλος των ΜΚΟ είναι -ας το πούμε, καταχρηστικά- «ρεφορμιστικός» και «συνδιαχειριστικός», όχι... «ανθελληνικός», όπως διατείνονται οι ακροδεξιές φωνές. Η κριτική στις ΜΚΟ από την αριστερή, αγωνιστική σκοπιά έχει να κάνει, κύρια, με τις αυταπάτες που δημιουργούν σχετικά με την «ανθρωπιστική» διαχείριση του μεταναστευτικού και προσφυγικού ζητήματος, στο έδαφος αυτού του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος, χωρίς να χρειάζονται κινήματα, αγώνες κι ανατροπές. Εδώ όμως ποινικοποιείται απ' τη μεριά του κράτους -και μάλιστα με εξοντωτικές ποινές- στο «πρόσωπο» των ΜΚΟ κάθε κίνηση αλληλεγγύης, περίθαλψης ή και διάσωσης προσφύγων ή μεταναστών. Και «δείγματα» ήδη υπάρχουν!!!

Του Χανάντ Αμπντι Μοχάμαντ, που ενώ έσωσε 31 ανθρώπους στ' ανοιχτά της Λέσβου, καταδικάστηκε πρωτόδικα, το 2021, σε 142 χρόνια φυλακή ως «διακινητής», για να αθωωθεί στη συνέχεια, έχοντας παραμείνει 2 χρόνια στη φυλακή. Της Σάρα Μαρντίνι, της αδελφής της, Γιούσρα, και άλλων 15 που μαζί τους διέσωσαν 18 πρόσφυγες στη Λέσβο. Η Σ. Μαρντίνι κατηγορήθηκε, το 2018, για κατασκοπεία, για ν' αθωωθεί τελικά το 2023, έχοντας παραμείνει καταδικασμένη πρωτόδικα 106 ημέρες στις φυλακές Κορυδαλλού. Ή, ακόμα και η περίπτωση εξιλαστήριων θυμάτων σαν τον μαροκινό πρόσφυγα που συνελήφθη στη Χίο μετά το τελευταίο κρατικό έγκλημα.

Απ' τον νέο νόμο δεν λείπει και πλήθος άλλων αντιδραστικών ρυθμίσεων και «αναθεωρήσεων» προηγούμενων άρθρων αντιμεταναστευτικών νόμων. Όπως η αφαίρεση της δυνατότητας «άδειας διαμονής για εξαιρετικούς λόγους (άδεια διαμονής τύπου «Α.6» με δικαίωμα πρόσβασης στην αγορά εργασίας σε πολίτες τρίτων χωρών που διαμένουν στη χώρα για επτά (7) τουλάχιστον συνεχή έτη», του προηγούμενου νόμου (5038/2023), καθώς και «ένταξης του πολίτη τρίτης χώρας στην ελληνική κοινωνία στην περίπτωση νόμιμης διαμονής του στην Ελλάδα επί δώδεκα (12) χρόνια», η κατάργηση του δικαιώματος 10ετούς «νόμιμης» διαμονής σε ασυνόδευτα παιδιά που παρακολούθησαν με επιτυχία 3 τάξεις του ελληνικού σχολείου ή η δημιουργία νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης («δομών») σε Ηράκλειο και Χανιά.

Πλάι και σε σύνδεση με την επίθεση στα δικαιώματα και στη ζωή του λαού μας, η επίθεση σε μετανάστες και πρόσφυγες γνωρίζει ολοένα και πιο νέα «επεισόδια». Μόνιμος στόχος, η ανατροπή αυτής της πολιτικής!

Ελεύθερος ο τούρκος αγωνιστής απεργός πείνας Χαλίλ Ντεμίρ

Δεκτό έκανε, την Τρίτη, 9/2, το δικαστήριο του Πειραιά το αίτημα αναστολής έκτισης της ποινής των 4,5 χρόνων φυλάκισης του αγωνιστή Χαλίλ Ντεμίρ, που του επιβλήθηκε στις 26/1 σε μια δίκη - παρωδία, χωρίς δικηγόρο και χωρίς το δικαίωμα να απολογηθεί (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.» αρ. 1000). Την ημέρα εκείνη ξεκίνησε και απεργία πείνας. Νίκη του κινήματος αλληλεγγύης, που δεν επιτρέπει ωστόσο εφησυχασμό, με δεδομένη τη μόνιμη συνεργασία των ανταγωνιζόμενων αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας απέναντι στους αγωνιστές και τους επαναστάτες.

Ελεύθερος, μετά από κινήτοποίηση, ο παλαιστίνιος αγωνιστής Μοχάμεντ Χατίμπ!

Ο Μοχάμεντ Χατίμπ, συντομιστής του Δικτύου Αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους κρατούμενους, Samidoun, και η Κωνσταντίνα Καρτσιώτη, μέλος του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου, συνελήφθησαν το Σάββατο 7/2 στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου Κρήτης. Ταξίδευσαν απ' την Αθήνα για να πάρουν μέρος σε εκδήλωση αλληλεγγύης στη μαχόμενη Παλαιστίνη, στο Ηράκλειο. Η Κωνσταντίνα αφέθηκε ελεύθερη, ενώ ο Μοχάμεντ κρατήθηκε ως «ανεπιθύμητος για λόγους εθνικής ασφαλείας» με πρόθεση απέλασης. Άλλη μια κίνηση υποστήριξης των σιωνιστών δολοφόνων απ' τη ντόπια άρχουσα τάξη, άλλη μια κίνηση συνεργασίας μαζί τους. Σχετικές καταγγελίες εξέδωσαν και η Κ.Ο. Ηρακλείου του ΚΚΕ(μ-λ) και η Πρωτοβουλία Αντίστασης Χανίων. Τελικά, μετά από την πλατιά ανάδειξη του ζητήματος, τις καταγγελίες και τις πρωτοβουλίες που αναπτύχθηκαν, αφέθηκε ελεύθερος την Τετάρτη 11/2.

Συνταγματική αναθεώρηση για την θωράκιση της αντιλαϊκής επίθεσης

Η ανακοίνωση Μητσοτάκη ότι θα ανοίξει τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες, μέσα στον Μάρτιο, για συνταγματική αναθεώρηση από την επόμενη Βουλή, δεν αποτέλεσε έκπληξη, καθώς αποτελεί μέρος του συνολικού σχεδιασμού της κυβέρνησης για θεσμική κατοχύρωση «μακράς πνοής» όλων των αντιλαϊκών-αντεργατικών της πολιτικών.

Τα άρθρα του συντάγματος που επιδιώκει να αναθεωρήσει αφορούν την άρση της μονιμότητας στο δημόσιο, σε πλήρη σύνδεση με την κακόφημη αξιολόγηση, την αλλαγή του άρθρου 16 για την πλήρη «απελευθέρωση» ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων, την αναμόρφωση του άρθρου 86 περί ευθύνης υπουργών, τη θητεία του προέδρου της δημοκρατίας, τη συμμετοχή των δικαστών στην επιλογή της ηγεσίας των ανώτατων δικαστηρίων και τη συνταγματική κατοχύρωση της δημοσιονομικής πειθαρχίας.

Από την παράθεση των άρθρων που επιδιώκει ο Μητσοτάκης να αναθεωρηθούν στην επόμενη Βουλή γίνεται φανερό ότι θέλει να κλιμακώσει ακόμα περισσότερο την επίθεση του συστήματος που υπηρετεί απέναντι στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, ενώ παράλληλα επιδιώκει να «τακτοποιήσει» ζητήματα του αστικού κράτους και του αστικού πολιτικού συστήματος, που κατά καιρούς δημιουργούν σοβαρά προβλήματα και αρρυθμίες στην κυβερνητική διαχείριση και αποκαλύπτουν τον βαθιά αντιδραστικό χαρακτήρα τους.

Ο στόχος της άρσης της μονιμότητας στο δημόσιο είναι «διαχρονική» επιδίωξη του αστικού πολιτικού συστήματος και της ντόπιας άρχουσας τάξης, που θέλει να χτυπήσει τον πυρήνα των εργασιακών δικαιωμάτων όλων των εργαζόμενων και όχι μόνο αυτών του δημοσίου. Με τη σύνδεση της άρσης της μονιμότητας με την αξιολόγηση και τα πειθαρχικά που τη συνοδεύουν, επιδιώκει να επιβάλει «σιγή νεκροταφείου» στους εργαζόμενους, να διαλύσει τη συνδικαλιστική τους οργάνωση και να θάψει κάθε διεκδικήσή τους. Οι δηλώσεις Μητσοτάκη, ότι με τη συνταγματική αναθεώρηση - και όχι μόνο - επιδιώκει να αναμετρηθεί με το «βαθύ κράτος» είναι το λιγότερο προκλητικές, όταν η παράταξη που εκπροσωπεί είναι ο πραγματικός δημιουργός των κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών που έδρασαν και δρουν σε βάρος του λαού και του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος.

Η αναθεώρηση του άρθρου 16, που απαγορεύει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και αποτελεί «αναχρονιστικό μονοπώλιο», όπως λέει ο Μητσοτάκης, παρά το γεγονός ότι με τον νόμο Κεραμέως άνοιξε τον δρόμο για την ίδρυση παραρτημάτων ιδιωτικών πανεπιστημίων, στοχεύει να διαμορφώσει ένα συνολικό πλαίσιο κατάργησης κάθε έννοιας δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης και να επιβάλει με τις διαγραφές και τα πειθαρχικά, την πλήρη πειθαρχία των φοιτητών.

Και το «κερασάκι στην τούρτα» της προτεινόμενης αναθεώρησης, η συνταγματικά κατοχυρωμένη μόνιμη λιτότητα για τον εργαζόμενο λαό, μέσα από τη θέσπιση «δικλίδων οι οποίες θα εγγυώνται τη μόνιμη δημοσιονομική ισορροπία, τη συνεπή κυβερνητική δράση αλλά και την ορθότητα των κομματικών υποσχέσεων, ώστε η χώρα να μην διολισθησει ποτέ ξανά στα επικίνδυνα μονοπάτια του λαϊκισμού. Αυτά που κρύβουν τις ολέ-

θριες συνέπειες που προκαλούν. Κάτι που, δυστυχώς, έχουμε πληρώσει ακριβά» (δηλώσεις Μητσοτάκη).

Οι διαδικασίες για την αναθεώρηση ξεκινούν από την παρούσα Βουλή, η οποία λέγεται και προτεινόμενη, καθώς μπορεί να προτείνει άρθρα του συντάγματος προς αναθεώρηση στην επόμενη βουλή, την αναθεωρητική, με πλειοψηφία 151 ψήφων. Η αναθεώρηση, για να επιτευχθεί, απαιτεί στην αναθεωρητική βουλή 180 ψήφους, εκτός εάν τα προς αναθεώρηση άρθρα έχουν πάρει 180 ψήφους στην προτεινόμενη Βουλή (σημερινή). Σε αυτή την περίπτωση, η αναθεώρηση μπορεί να γίνει και με 151 ψήφους.

Οι ανακοινώσεις για το άνοιγμα των διαδικασιών της συνταγματικής αναθεώρησης αντιμετώπιστηκαν από μερίδα του αστικού τύπου και των κομμάτων της αντιπολίτευσης ως προσπάθεια αποπροσανατολισμού και διαφυγής από τα καυτά προβλήματα και ζητήματα της περιόδου. Ως προσπάθεια «αλλαγής της ατζέντας» που προκαλεί φθορά στην κυβέρνηση και μεγαλώνει το χάσμα που την χωρίζει από τον λαό.

Αυτή η εκτίμηση για τις επιδιώξεις Μητσοτάκη και της κυβέρνησης μπορεί να έχει μία βάση, όμως δεν αποκαλύπτει την ουσία τους και προσπαθεί να ξεφύγει από το πρόβλημα που θέτει η πρόταση για αναθεώρηση σε όλες τις αστικές πολιτικές δυνάμεις που δηλώνουν διαθέσιμες για κυβερνητική διαχείριση. Θα κατοχυρωθούν θεσμικά στον ανώτερο βαθμό (σύνταγμα) ή όχι οι αντιλαϊκές ρυθμίσεις που απαιτούν τόσο η ντόπια άρχουσα τάξη όσο και οι ιμπεριαλιστές επικυρίαρχοι; Θα υπάρξει συναίνεση των αστικών κομμάτων στην κατεύθυνση αυτή;

Από την άλλη μεριά, το ΠΑΣΟΚ αντέδρασε με δηλώσεις ότι «αρνείται να δώσει λευκή επιταγή στην κυβέρνηση» για το περιεχόμενο της επικείμενης αναθεώρησης, ενώ ο Ε. Βενιζέλος χαρακτήρισε την κίνηση αυτή του Μητσοτάκη ως «αναθεωρητικό λαϊκισμό», προκαλώντας κόντρες με τους πρώην συγκυβερνήτες.

Είναι φανερό ότι η πρωτοβουλία Μητσοτάκη για αναθεώρηση του συντάγματος έχει σαν επιδίωξη να διαμορφώσει όρους συναίνεσης με αστικά πολιτικά κόμματα, ώστε να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα του κατακεραματισμού, της ρευστότητας και της αστάθειας του αστικού πολιτικού συστήματος. Πρόκειται για ένα ζήτημα που δεν μπορεί να πάρει απάντηση, όσες προσπάθειες και αν έχουν γίνει, όση στήριξη και εάν έχουν παράσχει τα ντόπια και ξένα κέντρα. Η συγκρότηση του λεγόμενου «δεύτερου πυλώνα» του αστικού πολιτικού συστήματος, που θα μπορούσε να απαντήσει στην αστάθεια και τον κατακεραματισμό, όχι μόνο καθυστερεί, αλλά όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι είναι εξαιρετικά δύσκολο να πραγματοποιηθεί στη σημερινή περίοδο της γενικευμένης επίθεσης στον εργαζόμενο λαό και της οικονομικής-κοινωνικής καταβύθισης των μεσοστρωμάτων, στην περίοδο της παραπέρα όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της απαίτησης των ΗΠΑ για πλήρη ευθυγράμμιση με τις επιδιώξεις τους στην περιοχή. Με αυτούς τους όρους, τα περιθώρια για την όποια «εναλλακτική» κυβερνη-

τική πρόταση είναι από στενά ως ανύπαρκτα και το βλέπουμε αυτό και στην περίπτωση Τσίπρα, με την πρότασή του για «δημοκρατικό καπιταλισμό» με όλους τους όρους της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης σε ισχύ. Πέρασε ανεπισημασμένη η περίοδος των «κοινωνικών συμβολαίων» και της δημιουργίας αντιδραστικών συμμαχιών της ντόπιας άρχουσας τάξης με τα μεσοστρώματα.

Από την άλλη μεριά, όμως, πρέπει να αντιμετωπιστεί η λαϊκή οργή και η αγανάκτηση, το ρήγμα που συνεχώς μεγαλώνει απέναντι τόσο στην κυβερνητική πολιτική όσο και συνολικά απέναντι στο σύστημα, όπως πολύ χαρακτηριστικά εκφράστηκε στον πρόσφατο αγροτικό ξεσηκωμό. Η ανοικτή καταστολή και η φασιστικοποίηση είναι η μία βασική πλευρά απέναντι στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Από την άλλη, πρέπει να διαμορφωθούν και όροι συναίνεσης μέσα στο αστικό πολιτικό σύστημα, τόσο για την «επόμενη μέρα» των εκλογών, όποτε γίνουν αυτές, όσο και μακροπρόθεσμα.

Η πρωτοβουλία Μητσοτάκη για τη

συνταγματική αναθεώρηση δεν θέτει ζητήματα μόνο στις αστικές πολιτικές δυνάμεις, αλλά αποτελεί ταυτόχρονα και ένα μήνυμα προς τις δυνάμεις του συστήματος μέσα και έξω από τη χώρα, ότι «μόνο αυτός» μπορεί σήμερα να αποτελέσει την «εγγύηση» για την κλιμάκωση της επίθεσης στον λαό, την ένταση της πολιτικής της εξάρτησης από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και να εξασφαλίσει απρόσκοπτη κυβερνησιμότητα, έστω και με συναίνεσεις και κυβερνητικές συγκατοικήσεις.

Για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, η συνταγματική αναθεώρηση ανοίγει σοβαρά και κρίσιμα μέτωπα πάλης, για το δικαίωμα στη δουλειά, τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, κόντρα στην επιβολή μόνιμης λιτότητας, φτώχειας και εξαθλίωσης. Η αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση δεν «μένει στα χαρτιά», κλιμακώνεται όλο και περισσότερο και μοναδικός φραγμός απέναντί της μπορεί να αποτελέσει μόνο ένα πραγματικό μέτωπο αντίστασης και διεκδίκησης εργαζόμενου λαού και νεολαίας.

Σκοταδισμός από τα Lidl ή κάτι βαθύτερο;

Η ορθόδοξη εκκλησία δεν δέχεται τη θεωρία της εξέλιξης, η οποία είναι βλασφημία. Ο Δαρβίνος δεν είναι επιστήμη και δεν καταγόμαστε από μαϊμούδες. Αυτά και άλλα ωραία είπε ο πρόεδρος του κόμματος Νίκη, Νατσιός, σε συνέντευξή του στην ΕΡΤ, όπως ότι έχουμε έναν κοινό πρόγονο και αυτός είναι ο Αδάμ και η Εύα.

Δεν περιμέναμε προφανώς τη συνέντευξη του Νατσιού για να καταλάβουμε ότι είναι ένας θρησκοβλάστης σκοταδιστής, που αμφισβητεί ακόμα και την επιστήμη. Αλλά τι να μας πει ο μιτασιόν ακροδεξιός της Νίκης, όταν έχουμε αντίστοιχου τύπου δηλώσεις από στελέχη της ίδιας της κυβέρνησης και συγκεκριμένα τον υπουργό Υγείας!

Σύμφωνα με τον Άδωνι Γεωργιάδη, λοιπόν, από ανάρτησή του στο X (twitter), μαθαίνουμε πως το γονιδίωμα του ανθρώπου είναι τόσο σύνθετο και η βιολογία μας τόσο εξελιγμένη, που δεν μπορεί παρά να έχει σχεδιαστεί και γραφτεί από τον Θεό.

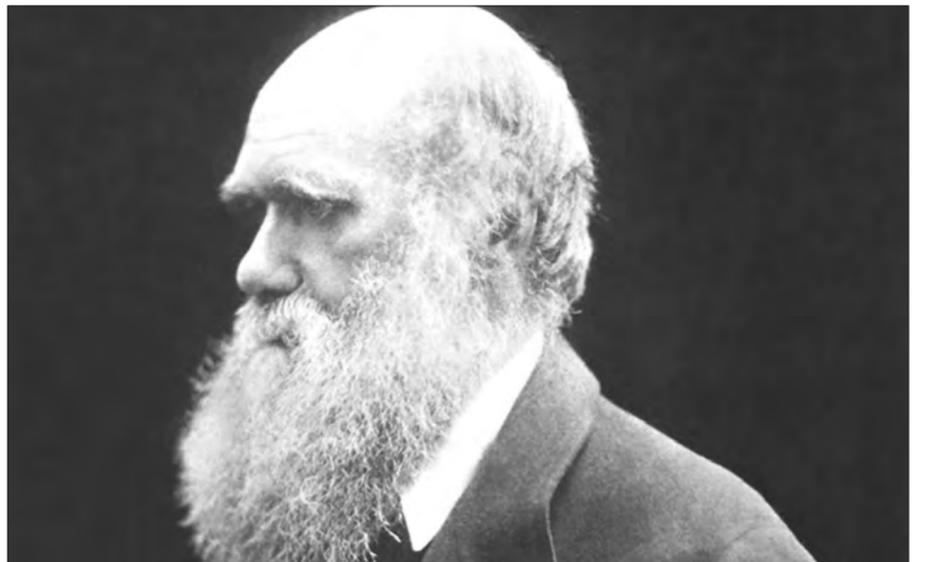
Δεν είναι τυχαίο, βέβαια, που πλάι στους σκοταδιστές της φασιστικής ακροδεξιάς, σε αντίστοιχες τοποθετήσεις προβαίνουν επίσημα στελέχη της κυβέρνησης και του συστήματος. Το να αμφισβητείς την εξέλιξη των ειδών ή να απο-

δίσεις σε κάτι ανώτερο την ύπαρξη του ανθρώπου, πρώτα από όλα, δείχνει τις φιλοσοφικές αξίες αυτού του συστήματος και των εκφραστών του.

Ωστόσο, επειδή δεν είμαστε στον μεσαίωνα που η εκκλησία κυνηγούσε τον Γαλιλαίο, άλλα το σύστημα αξιοποιεί την επιστήμη στο έπακρο για την αναπαραγωγή του, μάλλον αλλού είναι η αιτία που τελευταία γίνονται όλο και πιο συχνές τέτοιες δηλώσεις.

Να αποδίξεις στην ανώτερη δύναμη την ύπαρξη του ανθρώπου, άρα κατ'επέκταση και την κίνηση της ανθρωπότητας, των κοινωνιών κ.λπ., έχει πρωτίστως σημερινή χρησιμότητα. Ακριβώς επειδή το σύστημα της αγριότητας, που προετοιμάζεται για πόλεμο, θέλει και τους καταπιεσμένους προετοιμασμένους γι' αυτόν. Και τι καλύτερο από το να βλαστημάνε τον Θεό τους και τη μοίρα τους οι καταπιεσμένοι;

Βέβαια, τόσο στη βιολογία, όσο και στις κοινωνίες, τίποτα δε μένει στάσιμο. Και μοιράζονται θεμελιώδεις αρχές, όπως την τυχαιότητα, την εξέλιξη, την προσαρμογή. Και ορισμένες φορές, αυτές κανονίζουν εκρηκτικά ραντεβού ανάμεσα στις ανατρεπτικές αντιλήψεις και την κίνηση των μαζών.

Ελληνοτουρκικά

Συνομιλίες εν μέσω προκλήσεων και μεταβαλλόμενου περιβάλλοντος

Η προαναγγελθείσα συνάντηση Ερντογάν-Μητσοτάκη στην Άγκυρα, στο πλαίσιο της σύγκλησης του Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας των δύο χωρών, έγινε τελικά την Τετάρτη 11 Φλεβάρη. Οι δύο άρχουσες τάξεις συνομιλούν για την έξωθεν καλή μαρτυρία. Παράλληλα, οι εκατέρωθεν απειλητικές κινήσεις έδωσαν και πήραν όλο το προηγούμενο διάστημα, ενώ είναι βέβαιο ότι θα συνεχιστούν αμέσως μετά. Τα ζητήματα που τις χωρίζουν έχουν αντιδραστικό και αγεφύρωτο χαρακτήρα, άπτονται των αντικρουόμενων συμφερόντων τους και εγκυμονούν σοβαρούς κινδύνους για τους λαούς.

Σε αυτή τη σχέση πρόκλησης-συνομιλίας, αμφότερες οι πλευρές ευελπιστούν να κερδίσουν, για λογαριασμό της η καθεμιά, πόντους. Λαμβάνουν, ασφαλώς, υπόψη το ταραγμένο διεθνές πλαίσιο, την αστάθεια στην περιοχή, τη ΝΑΤΟϊκή επιλογή-υποχρέωση, μα πάνω απ' όλα τις επιταγές των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Η στοίχιση, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στις επιλογές τους είναι κάτι που καθορίζει τις κινήσεις τους. Στο πλαίσιο αυτόν των επιλογών, οι ΗΠΑ υπέβαλαν -όπως μας ενημερώνει η «Καθημερινή»- σχετικό ερωτηματολόγιο προς τις χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ, με έμφαση στα μέτρα που θα ληφθούν για την υλοποίηση του στόχου για 5% του ΑΕΠ πολεμικές δαπάνες ως το 2035. Αυτό περιλαμβάνει εκσυγχρονισμό των υποδομών και των εξοπλισμών κάθε χώρας, καθώς και αγορά πολεμικού υλικού πάσης φύσης κατά βάση από τις... ίδιες.

Για την Ελλάδα αυτό μεταφράζεται σε προϋπολογισμένες δαπάνες ύψους 28 δισ. ως το 2036, ενσωματώνοντας και αγορές οπλικών συστημάτων από τις ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλα αυτά απαιτούνται ως συμπέρασμα επί του πεδίου από τον πόλεμο στην Ουκρανία! Τμήμα, άλλωστε, αυτόν των αγορών κατευθύνεται για την υποστήριξη της απέναντι στη Ρωσία. Την ίδια στιγμή, επιβάλλεται η υιοθεσία του νέου προτύπου ανάπτυξης των δυνάμεων του ΝΑΤΟ, με διευρυμένα σώματα ταχείας αντίδρασης σε συνθήκες πραγματικού πολέμου. Επίσης, απαιτείται η πρόσβαση σε δεδομένα και η διασύνδεση όλων των στρατών των χωρών της συμμαχίας, που χώρες όπως η Ελλάδα και η Τουρκία, ευρισκόμενες σε χρόνια αντιπαράθεση, δεν θα ήθελαν να αποκαλύψουν.

Σημαντικές είναι οι ελλείψεις που καταγράφονται σε στρατιωτικό προσωπικό, δείγμα της απροθυμίας της νεολαίας να ενταχθεί στις στρατιωτικές μηχανές. Εξ ου και οι διαφημιστικές καμπάνιες προσέλκυσης στο στρατό που βρίσκονται σε εξέλιξη. Λίγες μόνο μέρες πριν από τη συνάντηση της Άγκυρας, είχαμε μια ακόμη 3μερή Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ που εξέπεμπε αντιτουρκικά μηνύματα, με την απάντηση της Άγκυρας να είναι η έκδοση ΝΑΥΤΕΧ για όλο το Αιγαίο αόριστης διάρκειας!

Στο λογαριασμό εκ των πραγμάτων μπαίνει η γεωπολιτική δυναμική της περιοχής της νοτιοανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Αυτή περιλαμβάνει, μεταξύ των πολλών άλλων, το κύριο κτύπημα που δέχτηκε το κουρδι-

κό ζήτημα τόσο με τη συμφωνία τουρκικής κυβέρνησης και ΡΚΚ για τον αποπλισμό του τελευταίου εντός Τουρκίας και τη διεξαγωγή πολιτικού πλέον αγώνα όσο και με την πολύ σοβαρή, επίσης, εξέλιξη του αιματηρού πειθαναγκασμού των Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων (SDF) των Κούρδων που έλεγχαν το περίπου 25% του εδάφους της βορειοανατολικής Συρίας να ενσωματωθούν στις κυβερνητικές δυνάμεις της Δαμασκού, με αντάλλαγμα σοβαρές παραχωρήσεις του καθεστώτος Αλ Σάρα.

Ο αγώνας των Κούρδων λειτουργούσε, επί δεκαετίες, ως ένας ιδιότυπος αντιπερισπασμός της ολιγαρχίας του πλούτου της χώρας μας έναντι της τουρκικής. Το στοιχείο αυτό δείχνει να υποχωρεί με βάση τα τεκταινόμενα, αποδυναμώνοντας τις όποιες ελληνικές βλέψεις.

Στο ίδιο πλαίσιο πρέπει να ιδωθεί και η Στρατηγική Συνεργασία της Ελλάδας με το Ισραήλ, που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων στη γειτονική Τουρκία. Μια από τις λειτουργίες της είναι και η προσπάθεια ενεργειακής απομόνωσης της Άγκυρας στη νοτιοανατολική Μεσόγειο και η έμπρακτη αμφισβήτηση του τουρκικού αφηγήματος της Γαλάζιας Πατρίδας. Πολύ περισσότερο που οι Αμερικανοί δείχνουν μια, από τακτικής πλευράς, προτίμηση προς το σιωνιστικό κράτος για την επιβολή λύσεων προς όφελός τους σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή (βλέπε Ιράν και όχι μόνο). Είναι, επίσης, γνωστό ότι το ισραηλινό και το ελληνικό λόμπι στις ΗΠΑ μπλοκάρουν συστηματικά την επανένταξη της Τουρκίας στο πρόγραμμα των F-35, με βαρύνουσα σημασία, βέβαια, τα συμφέροντα των ιδίων των Αμερικανών για ξεφόρτωμα των S-400 από τουρκικού εδάφους. Σε μια παράλληλη κίνηση, ο τακτικός επισκέπτης των ΗΠΑ, έλληνας υπουργός Άμυνας, Δένδιας, δήλωσε emphaticά ότι «οι στόχοι ΗΠΑ-Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο αποκλίνουν», σε μια εμφανή προσπάθεια κερδίσματος της εύνοιας των αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Οι διατεταγμένες από τις ΗΠΑ συνομιλίες Ελλάδας-Τουρκίας συνεχίζονται, λοιπόν, προσπαθώντας να συμβιβάσουν τα ασυμβίβαστα. Κι αν κάτι τέτοιο δεν δείχνει καθόλου εφικτό από τα δεδομένα, φαίνεται ότι για τους εμπνευστές αυτής της διαδικασίας είναι αρκετό ένα μορατόριουμ (για να θυμηθούμε την πασοκική διακυβέρνηση) για την προώθηση των αιματοβαμμένων στόχων τους.

Οι ισορροπίες, όμως, μεταβάλλονται πολύ γρήγορα και το πλασάρισμα στις ιεραρχήσεις των ΗΠΑ δεν είναι πάντα επιτεύξιμο για όλους. Μπορεί το Αιγαίο να είναι θάλασσα που χωρίζει τις δύο χώρες, η Ανατολική Μεσόγειος, όμως, είναι μήλο της έριδος για πολύ περισσότερες άρχουσες τάξεις. Το κινούμενο αυτό περιβάλλον δεν επιτρέπει ατράνταχτες σιγουριές. Εκτός από μία: την ανάγκη και τη δυνατότητα συγκρότησης και ανάπτυξης μαζικού αντιπολεμικού κι αντιιμπεριαλιστικού κινήματος των λαών! Με ταξική αλληλεγγύη και κοινό μέτωπο ενάντια στους μεγαλύτερους δολοφόνους της εποχής μας. Γιατί, είτε σε ειρήνη είτε σε πόλεμο, οι λαοί βγαίνουν πάντα χαμένοι.

1000

ΦΥΛΛΑ ΠΣ

Οι εκδηλώσεις που έγιναν για τα 1.000 φύλλα της Προλεταριακής Σημαίας στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Παραμυθιά κοίταξαν στο παρελθόν, στην πρώτη και τη δεύτερη περίοδο της έκδοσης της εφημερίδας και στην

Τρίτη, από το 1982 μέχρι σήμερα. Κοίταξαν στο παρόν, στην πολιτική συγκυρία στον κόσμο και τη χώρα μας και τις ανάγκες της ταξικής πάλης.

Και επιχειρήσαν να κοιτάξουν στο μέλλον και να σκιαγραφήσουν όλους εκείνους τους τρόπους με τους οποίους θα μπορέσει η Προλεταριακή Σημαία να ανταποκριθεί στις προκλήσεις των καιρών, να βελτιωθεί σε περιεχόμενο και μορφή και να φτάσει σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερα κομμάτια της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Δημοσιεύουμε μικρά αποσπάσματα από τις ομιλίες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Ολόκληρες οι ομιλίες και το βίντεο από την εκδήλωση της Αθήνας βρίσκονται αναρτημένα στην ιστοσελίδα της οργάνωσης www.kkemi.gr.

Αθήνα, 3/2,
Θόδωρος Φωτόπουλος

Περνάμε σε μια πολιτική φάση όπου ανοίγονται πολλαπλά μέτωπα πάλης και, συνακόλουθα, αντιπαράθεσης τόσο με τις συστημικές δυνάμεις όσο και με αριστερές συλλογικότητες και οργανώσεις, τόσο σε εργασιακούς και εκπαιδευτικούς χώρους όσο και σε συνδικατικούς. Στο κεντρικό πεδίο ανακύπτουν συνεχώς μέτωπα όπου καλούμαστε να απαντήσουμε με τη δράση μας αλλά και με την παράθεση, όσο πιο ολοκληρωμένα και κατανοητά γίνεται, της άποψής μας. Επιπλέον, οι απαιτήσεις στο κινηματικό πεδίο συνυπάρχουν με αυτό που εμείς, αρκετά έγκαιρα, είχαμε εντοπίσει ως αναγκαιότητα, δηλαδή το άνοιγμα της συζήτησης για το ποια είναι η Αριστερά -και μάλιστα με κομμουνιστική κατεύθυνση- που απαιτούν σήμερα οι καιροί μετά την ήττα και την κατάρρευση που επήλθε στο λεγόμενο «σοσιαλιστικό» στρατόπεδο.

Είναι κατανοητό ότι, όσο η επίθεση του συστήματος και των ιμπεριαλιστών εντείνεται και οι πολιτικές απαιτήσεις αυξάνουν, τίθεται ολένα και πιο επιτακτικά σε κάθε αριστερό σχήμα και οργάνωση το καθήκον να απαντήσει -σε όποιο επίπεδο το επιτρέπει η συγκρότησή του- στα προβλήματα και τις αναγκαιότητες των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας. Αυτό απαιτεί

Αθήνα, 3/2

Γράμμα από αναγνώστη

Χίλια φύλλα Προλεταριακής Σημαίας, Όργανο του ΚΚΕ(μ-λ)

Ούτε λίγα ούτε πολλά είναι τα φύλλα της «Προλεταριακής Σημαίας» που έχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα. Είναι, ωστόσο, αρκετά για να μεταφέρουν σε όλη την ελληνική επικράτεια, αλλά και στο εξωτερικό, τις αναγκαίες και σωστές πολιτικές τοποθετήσεις, καθώς και πλούσιο περιεχόμενο πολιτικού, κομματικού, κοινωνικού, ιδεολογικού και κυρίως εργατικού χαρακτήρα.

Η «Προλεταριακή Σημαία» μπήκε βαθιά στην καρδιά των προβλημάτων της κοινωνίας και ειδικά, στη σημερινή περίοδο, στα ατελείωτα προβλήματα των εργαζομένων. Στάθηκε και στέκεται ενάντια στην αδικία, τη βία, τον φόβο και την αστυνομική καταστολή που ασκείται απέναντι σε όσους αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους.

Αμέριστη υπήρξε η αλληλεγγύη της στους αγώνες των αγροτών και στα μπλόκα, μέσα από τις σελίδες της εφημερίδας και τη διακίνηση άλλων φυλλαδίων, συμβάλλοντας στη συνειδητο-

ποίηση των φτωχών και μεσαίων αγροτών και κτηνοτρόφων. Η κυβερνητική πολιτική, σε σύμπλευση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ), έχει οδηγήσει στη συρρίκνωση και τον αφανισμό του πρωτογενούς τομέα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατη συμφωνία της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη Mercosur, που ανοίγει τον δρόμο για εισαγωγές αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων από τη Λατινική Αμερική, εις βάρος των ελληνικών και ευρωπαϊκών προϊόντων. Πρόκειται για πιο φτηνά προϊόντα, που παράγονται με τη χρήση έντοκα φυτοφαρμάκων απαγορευμένων στην Ευρώπη, λόγω υψηλής τοξικότητας. Φτηνές πρώτες ύλες, φτηνή ενέργεια και επέκταση σε νέες αγορές αναζητά το ευρωπαϊκό κεφάλαιο και με μεγαλύτερο ζήλο ο γερμανικός ιμπεριαλισμός με τις εξαγωγές αυτοκινήτων, χημικών προϊόντων, μηχανημάτων κ.λπ.

Εκδηλώσεις για τα 1.000 φύλλα της Προλεταριακής Σημαίας

αναζήτηση δρόμων προβολής εμπειριστωμένα και εκλαϊκευμένα των θέσεών μας. Απαιτεί εφημερίδα στην υπηρεσία του κινήματος και των καταπιεσμένων.

Αθήνα, 3/2, Μυρτώ Παπακώστα

Στα εργατικά ζητήματα η εφημερίδα έχει κάνει ουσιαστικά βήματα στην κατεύθυνση της προβολής τους. Καθιέρωσε τις εργατικές σελίδες, καταφέροντας με έναν ζωντανό τρόπο να υπηρετήσει τρεις αναγκαίες πλευρές:

Πρώτο, την πλευρά της περιγραφής και ανάλυσης της αντεργατικής επίθεσης. Με άρθρα που επεξηγούν το περιεχόμενο των αντεργατικών νόμων που κατατίθενται από την κυβέρνηση, που αναδεικνύουν τους στόχους τους μέσα από ένα πρίσμα ανάλυσης που αναγνωρίζει την επιδίωξη του κεφαλαίου να συντρίψει κάθε δικαίωμα και κατάκτηση που είχε απομείνει στην εργατική τάξη και τους εργαζόμενους (...)

Δεύτερο, την πλευρά της αντιπαράθεσης με απόψεις εχθρικές στην ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Με άρθρα πολεμικής στον κυβερνητικό συνδικαλισμό και τους ξεπουλημένους εργατοπατέρες, με άρθρα αντιπαράθεσης στον ρεφορμισμό και τη διαλυτική δουλειά που κάνουν μέσα στα σωματεία, με άρθρα προβολής της ταξικής κατεύθυνσης στους

χώρους δουλειάς.

Τρίτο, την πλευρά της ανάδειξης των πρωτοβουλιών της Ταξικής Πορείας και των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών πανελλαδικά. (...) Με ανταποκρίσεις από αγωνιστικές κινητοποιήσεις, συνεντεύξεις εργαζόμενων και συνδικαλιστών η εφημερίδα βρίσκεται σταθερά στο πλευρό των εργατικών αγώνων, δίνοντας επιχειρήματα, φωτίζοντας πλευρές της επίθεσης, χαράζοντας γραμμή και κατεύθυνση για το εργατικό κίνημα.

Αθήνα, 3/2, Αντώνης Αποστολάκης

Σε μια περίοδο, λοιπόν, που κυριαρχούσαν τα ιδεολογήματα περί «τέλους της Ιστορίας» και ο καπιταλισμός αυτοπαρουσιαζόταν ως «μονόδρομος», με συστηματικό και μόνιμο τρόπο επιμείναμε σε θεμελιακές εκτιμήσεις για τον χωρισμό της κοινωνίας σε τάξεις, για τη βασική σχέση της κοινωνίας που συνίσταται στην κλοπή της υπεραξίας που παράγουν οι εργάτες από το κεφάλαιο και το γεγονός ότι πάνω σε αυτή αρθρώνονται όλες οι υπόλοιπες και κάθε είδους σχέσεις, για τον εκμεταλλευτικό και ιστορικά ξεπερασμένο χαρακτήρα του καπιταλιστικού συστήματος, τις ανυπέρβλητες αντιθέσεις και αντιφάσεις που το χαρακτηρίζουν και που καθιστούν ιστορικά αναγκαία και δυνατή την ανατροπή του μέσα από την επαναστατι-

κή δράση των μαζών, τη σοσιαλιστική διέξοδο και προοπτική. Η ικανότητα που κατακτήσαμε να κριτικάρουμε αυτό το σύστημα, να διαβάζουμε τις εξελίξεις και τις αντιδραστικές τάσεις που ενισχύει, να αναλύουμε τις αντιθέσεις και τα αδιέξοδά του, αλλά πάνω απ' όλα, η εμπιστοσύνη μας στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και των λαών, μας οδήγησαν σε εξαιρετικά δυσμενείς καιρούς να βγαίνουμε μπροστά με το πρωτοσέλιδο με τίτλο: «Η ελπίδα του λαού είναι κόκκινη»!

Θεσσαλονίκη, 8/2, Δημήτρης Παυλίδης

Μια εφημερίδα δεν βοηθά μόνο στο κτίσιμο μιας κομμουνιστικής οργάνωσης σύμφωνα με τον λενινιστικό ορισμό, αλλά βοηθά και τους κομμουνιστές να έρθουν σε επικοινωνία με εργαζόμενους σε χώρους δουλειάς, με πρωτοπόρους νέους σε σχολές και σχολεία, με ανθρώπους του λαού εκεί που ζούνε, με τρόπο που καμιά ιστοσελίδα ή παρουσία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δεν μπορεί να κάνει. Η διάδοση της εφημερίδας σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, η χρέωση για πώληση της εφημερίδας σε εργατικές και λαϊκές συνοικίες, σε σχολές και εργοστάσια, το γράψιμο και η ανανέωση των συνδρομητών, αποτελούν σημαντικές γέφυρες επικοινωνίας διπλής κατεύθυνσης με πρωτοπόρα τμήματα του λαού. Η διάδοση της εφημερίδας δίνει την ευκαιρία για μια φυσική ενσάρκωση της οργάνωσης, των θέσεων και των ιδεών της. Υποχρεώνει στη δημιουργία σχέσεων επικοινωνίας, συζήτησης, αμφίδρομης μεταφοράς πλη-

ροφοριών, εικόνας και ιδεών, δίνει τη δυνατότητα για την υπομονετική εξήγηση και ερμηνεία των πολιτικών, κοινωνικών φαινομένων και εξελίξεων, για την αποδόμηση της αστικής προπαγάνδας και της πολιτικής των κάθε λογής ρεφορμιστών.

Θεσσαλονίκη, 8/2, Φωτεινή Σαλονικίδου

Ενδεικτικά αξίζει να αναφέρω την πλούσια αρθρογραφία για το πολεμικό μέτωπο της Ουκρανίας και την εκτίμησή μας ότι αποτελεί το επίκεντρο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Την τοποθέτησή μας για τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή και ειδικά για το Παλαιστινιακό και την αντιπαράθεση που προβάλλαμε μέσα από τις σελίδες της εφημερίδας στη λαθεμένη θέση των συνόρων του '67 και τη λύση των δύο κρατών. Και πολλές ακόμη αναλύσεις που γίνονται για να δώσουν πειστικά επιχειρήματα στον κόσμο του κινήματος για τις πραγματικές επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών, να διαλύσουν αυταπάτες ότι οι λαοί μπορούν τάχα να περιμένουν απαντήσεις μέσα από την επιλογή προστάτη και ταυτόχρονα να αναδείξουν τη μοναδική κατεύθυνση που έχουν μπροστά τους οι λαοί, την αντιιμπεριαλιστική πάλη. Έτσι, για παράδειγμα, η εφημερίδα μας έγινε βήμα προβολής της πολύ σοβαρής διεθνιστικής πρωτοβουλίας που πήρε η οργάνωσή μας τον περασμένο Φλεβάρη και δημοσίευσε διάλογο με οργανώσεις του εξωτερικού αλλά και της χώρας μας, υπηρετώντας με ουσιαστικό τρόπο την κατεύθυνση της κοινής δράσης απέναντι στο κρίσιμο μέτωπο του πολέμου.

Θεσσαλονίκη, 8/2

Παραμυθιά, 31/1

Η Προλεταριακή Σημαία βρίσκεται σταθερά στο πλευρό των αγώνων των φοιτητών, των μαθητών και των εκπαιδευτικών, ενάντια στους ταξικούς φραγμούς και την όξυνση των ανισοτήτων στον χώρο της εκπαίδευσης.

Ιδιαίτερα σημαντικός είναι και ο ρόλος της στον αγώνα ενάντια στη φτώχεια, την ακρίβεια την ανεργία και τη διάλυση της δημόσιας υγείας. Για τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού, για τις χαμηλές κοινωνικές τάξεις, τα φαινόμενα αυτά έχουν μετατραπεί σε καθημερινό εφιάλτη.

Σε κάθε φύλλο καταγράφονται και αναλύονται οι διεθνείς εξελίξεις και οι παγκόσμιες ανακατατάξεις. Όπου υπάρχει αδικία, εκμετάλλευση, καταπίεση, πόλεμος και βαρβαρότητα -από το Αφγανιστάν και τον Νίγηρα έως την Ουκρανία και την Παλαιστίνη, από τη Βενεζουέλα στη Γροιλανδία, και όλη τη Μέση Ανατολή- η εφημερίδα αναδεικνύει τον ρόλο των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, των πραξικοπημάτων και των κυρώσεων που επιβάλλουν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους.

Μέσα σε αυτό το τοπίο, η Προλεταριακή Σημαία επιμένει να μεταφέρει την πραγματική και αντικειμενική αλήθεια. Απαντά στη διαστρέβλωση της Ιστορίας, αποκαλύπτει την προπαγάν-

δα και τα fake news που αξιοποιούνται συστηματικά από τις ΗΠΑ, τη Βρετανία και τους πρόθυμους μηχανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στο όνομα των συμφερόντων τους.

Αξίζει ιδιαίτερη αναφορά στη δουλειά που γίνεται στην πόλη των Γιαννιτών για τη διάδοση της εφημερίδας. Ενώ πριν από λίγα χρόνια ήταν σχεδόν άγνωστη, σήμερα διακινούνται περίπου είκοσι φύλλα κάθε δεκαπενθήμερο. Οι αναγνώστες της δεν περιορίζονται μόνο στην ανάγνωση, αλλά ζητούν διευκρινίσεις, συζητούν τα άρθρα και τα μεταφέρουν στις συλλογικές τους παρέες.

Στόχος των συντρόφων είναι ο διπλασιασμός της κυκλοφορίας μέσα στο 2026. Παρά το δυσμενές κλίμα, η πολιτική γραμμή, η επιμονή και η συλλογική προσπάθεια υπερβαίνουν τις δυσκολίες.

Το καθήκον της Προλεταριακής Σημαίας, ως οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ), είναι βαρύ και απαιτητικό. Βρίσκεται αντιμέτωπη με αντιπάλους, που στηρίζουν την ύπαρξή τους στην εκμετάλλευση, την καταπίεση, την παραπληροφόρηση και τη διαφθορά (βλέπε ΟΠΕΚΕΠΕ).

Αυτή είναι, δυστυχώς, η νέα κανονικότητα.

Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιαννιτσά

Σημεία πώλησης της Προλεταριακής Σημαίας

Η διακίνηση της Προλεταριακής Σημαίας από το μοναδικό, πλέον, πρακτορείο αντιμετωπίζει το πρόβλημα της μείωσης των σημείων πώλησης. Τα περίπτερα κλείνουν το ένα μετά το άλλο και οι εφημερίδες πωλούνται πλέον σε φιλικατζίδικα, μίνι μάρκετ κ.λπ. Σε αυτά τα μαγαζιά, τις περισσότερες φορές οι εφημερίδες δεν κρεμιούνται σε εμφανές σημείο, κάτι που πάντα επιδιώκαμε για την Προλεταριακή Σημαία.

Αποκτά, επομένως, ιδιαίτερη σημασία να καταγράψουμε τα σημεία πώλησης της εφημερίδας και να τα δημοσιοποιήσουμε. Αυτή η προσπάθεια ξεκινά σε αυτό το φύλλο με τα σημεία πώλησης της Θεσσαλονίκης. Σταδιακά θα καταγραφούν της Αθήνας και της υπόλοιπης Ελλάδας. Η καταγραφή γίνεται στην ιστοσελίδα της οργάνωσης, στον σύνδεσμο www.kkml.gr/ps (προσβά-

σιμο και μέσω του QR-code που παρατίθεται).

Και βέβαια, τα σημεία πώλησης δεν αρκεί να καταγράφονται, πρέπει και να στηρίζονται με τακτική αγορά της εφημερίδας από αυτά, γιατί μόνο έτσι θα συνεχίσουν να τη διαθέτουν.

Η αντιαγροτική πολιτική ΕΕ/ΚΑΠ/κυβέρνησης δεν διορθώνεται, μόνο ανατρέπεται! Ανυποχώρητος αγώνας στη γραμμή της αναμέτρησης!

«**Α**πόβαση» στην Αθήνα, με τρακτέρ και συγκέντρωση στο Σύνταγμα (13/2), ήταν η «κλιμάκωση» των αγροτικών κινητοποιήσεων. Μια «κλιμάκωση» που βέβαια δεν έγινε όσο οι αγρότες ήταν στον δρόμο, αλλά αφού έσπασαν τα μπλόκα. Που δεν προβλήθηκε ούτε καν ως η «κορύφωση» των αγροτικών κινητοποιήσεων, όπως ήταν το επιχείρημα σε παλιότερες αντίστοιχες «αποβάσεις» στην Αθήνα (2016, 2024). Μια «κλιμάκωση» περισσότερο εκτόνωσης και αποκλιμάκωσης, παρά συνέχειας και πραγματικής κλιμάκωσης του αγώνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι και τα συλλαλητήρια σε πόλεις που αποφασίστηκαν στην αγροτική σύσκεψη στη Νίκαια (4/2) είτε δεν έγιναν καν (π.χ. Καρδίτσα, Σέρρες) είτε, αυτά που έγιναν, ήταν τελείως άμαζα και συμβολικού χαρακτήρα (Γρεβενά, Λάρισα, Τρίκαλα). Και γι' αυτό δεν φταίει η «κούραση» από τις 55 μέρες στα μπλόκα, όπως κάποιιοι το δικαιολογούν, αλλά η γραμμή του «διαλόγου», της συνδιαλλαγής και του συμβιβασμού που κυριάρχησε κόντρα στη γραμμή της αναμέτρησης.

Ο μεγαλειώδης αγροτικός ξεσηκωμός έληξε χωρίς η κυβέρνηση να ικανοποιήσει κανένα από τα βασικά αιτήματα επιβίωσης των αγροτών. Η κυβέρνηση «έκλεισε το αγροτικό μέτωπο» ουσιαστικά χωρίς υποχωρήσεις και χωρίς απώλειες. Και η δυσανεμία, η οργή, η αγανάκτηση, ο θυμός και η απόγνωση των αγροτών καθημερινά φουντώνουν και αναζητούν τρόπο για να εκφραστούν, να γίνουν κίνημα, να αναμετρηθούν με την κυβέρνηση και την αντι-

αγροτική πολιτική, να έχουν νίκες, να έχουν κατακτήσεις.

Ο μαζικός, πολύμορφος και πολυήμερος αγροτικός ξεσηκωμός, τα μπλόκα, οι κινητοποιήσεις, οι συνελεύσεις, οι συσκέψεις κ.λπ. ήταν «σχολείο» για χιλιάδες νέους αγροτοκτηνοτρόφους, αλλά και παράδειγμα για τα υπόλοιπα κομμάτια του λαού και της νεολαίας. Αυτός ο αγώνας στρίμωξε την κυβέρνηση και ακύρωσε στην πράξη τα σχέδια και τους ελιγμούς του κυβερνητικού επιτελείου. Δεν πέρασαν οι κυβερνητικές απειλές και οι απαγορεύσεις, η καταστολή των ΜΑΤ, των χημικών, των δικογραφιών. Δεν πέρασε ο κοινωνικός αυτοματισμός

που επίμονα υποδουλιζόταν από κυβέρνηση και συστημικά ΜΜΕ. Δεν πέρασε ο αποπροσανατολισμός με τις επικοινωνιακές ανακοινώσεις-φιέστες των Χατζηδάκη-Τσιάρρα. Δεν πέρασε το «διαίρει και βασίλευε», ούτε η προσπάθεια διάσπασης του αγροτικού μετώπου που μεθόδευσε η κυβέρνηση.

Τα μέτρα που αναγκάστηκε να ανακοινώσει η κυβέρνηση κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων είναι «ασπίνες» και «σταγόνα στον ωκεανό» μπροστά στα προβλήματα και την πορεία καταστροφής και ξεκληρίσματος της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Ούτε πρόσθετα μέτρα είναι, ούτε ικανοποιούν τα

αγροτικά αιτήματα, ούτε εξασφαλίζουν εισόδημα επιβίωσης για τους φτωχομεσαίους αγρότες που να καλύπτει το κόστος της ζωής. Είναι μέτρα που κινούνται στις γνώριμες «ράγες» της αντιαγροτικής πολιτικής, εντός των αντιλαϊκών «δημοσιονομικών περιορισμών» των ματωμένων μνημονιακών πλεονασμάτων και εντός του «ευρωπαϊκού πλαισίου» της αντιαγροτικής ΚΑΠ.

Τα αγροτικά μπλόκα, παρότι ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο και σε έκταση και σε διάρκεια, ωστόσο, με βάση τις αδυναμίες του αγροτικού κινήματος, δεν αξιοποιήθηκαν για να αναπτυχθεί η πάλη που απαιτούνταν. Οι αγροτοσυνδικαλιστικές ηγεσίες των κομμάτων του συστήματος και του ρεφορμισμού απ' την αρχή αναζητούσαν τον συμβιβασμό και την απόσυρση από την πάλη με το επιχείρημα του λεγόμενου «ουσιαστικού διαλόγου». Αυτές οι ηγεσίες που έκαναν σημαία τους τον «διάλογο» και διαγκωνίζονταν μεταξύ τους για το ποιος θα αποτελέσει τον «επίσημο» συνομιλητή με την κυβέρνηση, είναι υπεύθυνες απέναντι στους αγωνιζόμενους αγρότες, γιατί έσπειραν αυταπάτες και οδήγησαν έναν σπουδαίο αγώνα σε υποχώρηση.

Παρά το σπάσιμο των μπλόκων, οι λογαριασμοί της φτωχομεσαίας αγροτιάς με την αντιλαϊκή πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-ΚΑΠ παραμένουν ανοιχτοί. Όπως ανοιχτοί παραμένουν και οι λογαριασμοί με την ηττοπάθεια και τον συμβιβασμό των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Τα προβλήματα του αγροτικού κόσμου όχι μόνο δεν λύθηκαν, αλλά στο επόμενο διάστημα θα οξυνθούν ακόμα παραπέρα. Οι 55 μέρες αγώνα της φτωχομεσαίας αγροτιάς δεν ολοκλήρωσαν τους στόχους της, αλλά άνοιξαν τους μεγάλους λογαριασμούς της πάλης που έχει ανάγκη. Τα προβλήματα θα ξαναβγάλουν τον αγροτόκοσμο στον δρόμο. Ο δρόμος του αγώνα εξακολουθεί να είναι μονόδρομος για τη φτωχή και μεσαία αγροτιά. Με τη γραμμή της αναμέτρησης και όχι με «μία από τα ίδια».

Ξεπερνώντας τις φωνές ηττοπάθειας. Με τον αγώνα στα χέρια των αγροτών. Παραμερίζοντας αυτούς που διαγκωνίζονται για το ποιος θα γίνει αποδεκτός ως «συνομιλητής» της κυβέρνησης. Με άπλωμα του αγώνα και κοινό μέτωπο με τα άλλα κομμάτια του λαού και της νεολαίας. Για ανατροπή της αντιαγροτικής πολιτικής. Για ζωή με δικαιώματα και μέλλον με αξιοπρέπεια.

Εκλογές στο σωματείο εργαζομένων του Δήμου Βύρωνα

Την Πέμπτη 29 Ιανουαρίου οι εργαζόμενοι στον Δήμο Βύρωνα ψήφισαν για την ανάδειξη νέου διοικητικού συμβουλίου στο σωματείο τους. Πρόκειται για ένα σωματείο που, από την ίδρυση του, είναι ενεργό και με αγωνιστική δράση κάτι που, δυστυχώς, δεν είναι δεδομένο πλέον ακόμη για τους συλλόγους εργαζομένων στον δημόσιο τομέα. Η περίοδος της ήταν του εργατικού κινήματος και το ξεπούλημα των εργαζομένων από τις μεγάλες συνδικαλιστικές ηγεσίες, ειδικά από τα χρόνια των μνημονίων και έπειτα, είχε ως αποτέλεσμα τα σωματεία, ακόμη και στον δημόσιο τομέα, να παραμένουν ανενεργά και σε αρκετές περιπτώσεις να συνδιαλέγονται και να «συνδιοικούν» με τις πολιτικές ηγεσίες των δήμων σαν δεκανίκια του συστήματος.

Στις αρχαιρεσίες του συλλόγου συμμετείχε το 78% των μελών από όλες τις εργασιακές σχέσεις. Τα αποτελέσματα για το ΔΣ φαίνονται στον πίνακα.

Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου η παράταξη της ΕΣΑΚ-ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) καλλιεργούσε αυταπάτες στους εργαζομένους και τη λογική της ανάθεσης. Μια τακτική που κρατάει τους εργαζομένους μακριά από τους αγώνες και τις συλλογικές διαδικασίες για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Επίσης, κινήθηκε με προβοκατόρικο τρόπο ενάντια στο σχήμα της Ανε-

ξάρτητης Αγωνιστικής Παρέμβασης, στο οποίο συμμετέχει η Ταξική Πορεία και άλλοι ανένταχτοι αγωνιστές με προοδευτικές ιδέες που στηρίζουν ενεργά την οργανωμένη μαζική πάλη.

Η ισοπαλία στις έδρες των δύο παρατάξεων και το μικρό προβάδισμα της ΕΣΑΚ-ΔΑΣ σε ψήφους δημιούργησε προβληματισμό στους εργαζομένους για την κίνηση του σωματείου από εδώ και πέρα. Η όποια συνεργασία για κοινό προεδρείο με την ΕΣΑΚ-ΔΑΣ μόνο προβλήματα και εμπόδια μπορεί να φέρει σε επίπεδο αγωνιστικής κίνησης και δράσης. Σε μια χρονική περίοδο που η λυσσαλέα επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων οξύνεται κάθε μέρα και η αναγκαιότητα του οργανωμένου και μαζικού

αγώνα είναι μεγάλη, οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να μείνουν αμέτοχοι και να περιμένουν, χωρίς κινητοποιήσεις, να αντιμετωπίσουν την επίθεση στα δικαιώματά τους. Η ευθύνη για όλη αυτή την κινηματική νηνεμία εδώ και χρόνια βαραίνει τις ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και της ΓΣΕΕ, καθώς και το ΚΚΕ, που καλλιεργεί αυταπάτες ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους με ψηφίσματα που καταθέτει στη Βουλή και χωρίς πραγματικούς αγώνες.

Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να νικήσουν χωρίς μαζικούς αγώνες, κινητοποιήσεις και συνελεύσεις. Οι αγωνιστικές δράσεις είναι αυτές που θα δυναμώσουν τον σύλλογο και όχι απλά τα αποτελέσματα των εκλογών.

Εγγεγραμμένοι	524
Ψήφισαν	412
Άκυρα	8
Λευκά	2
ΕΣΑΚ-ΔΑΣ	190 (4 έδρες)
Ανεξάρτητη Αγωνιστική Παρέμβαση	177 (4 έδρες)
Συνεργασία: ΕΣΠΕ ΣΥΝ.ΑΝ.ΟΤΑ	35 (1 έδρα)

Ενιαίος κλάδος νοσηλευτικής Φύκια για μεταξωτές κορδέλες ή κάτι περισσότερο;

Ξεκινώντας από την επίσκεψή του στα γραφεία της ΠΟΕΔΗΝ, ο υπουργός Υγείας αποκάλυψε την «νέα μεγάλη μεταρρύθμιση», τον ΕΝΙΑΙΟ ΚΛΑΔΟ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗΣ. Με χαρακτηριστική αμετροέπεια, μια και δεν αποτελεί πρωτότυπη δική του σκέψη. Πρόκειται για πρόταση που διακινούν συστηματικά εδώ και χρόνια τα συντεχνιακά και διασπαστικά σωματεία των νοσηλευτών π.χ. ΠαΣΟΝοΠ, αλλά και η Ένωση Νοσηλευτών, θεσμικός σύμβουλος του υπουργείου. Επομένως η δήλωση: «Για το 2026 έχω σκεφθεί να κάνω μια μεγάλη μεταρρύθμιση, να κάνω ξεχωριστό κλάδο νοσηλευτών» δεν αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα. Τι είναι αυτό που έκανε τον υπουργό να παρουσιάζει ως εκπληκτική, δική του ιδέα μια πρόταση που διακινείται χρόνια τώρα; Είναι απλά ένα επικοινωνιακό πυροτέχνημα;

Ο υπουργός το δικαιολογεί ως έναν τρόπο για να ξεπεράσει το εμπόδιο του ενιαίου μισθολογίου και να δώσει αυξήσεις στους νοσηλευτές γιατί λέει ότι οι νοσηλευτές είναι το μεγάλο πρόβλημα του ΕΣΥ. Και μάλιστα χρησιμοποιεί ως παράδειγμα τον κλάδο των γιατρών! Όπου η επιτυχία της κυβερνητικής πολιτικής μπορεί να κριθεί από τις απανωτές παραιτήσεις, τις άγονες προκηρύξεις, και τα τεράστια κενά που συνεχίζουν να υπάρχουν.

Από την άλλη πλευρά, οι συντεχνίες των νοσηλευτών, μια και τόσα χρόνια δεν κατάφεραν να διασπάσουν αποτελεσματικά τα πρωτοβάθμια σωματεία των εργαζόμενων στα νοσοκομεία, βλέπουν μια ευκαιρία να πετύχουν πλέον τον σκοπό τους, διευρύνοντας το ακροατήριό τους και τη βάση τους και διεκδικώντας και μεγαλύτερο ρόλο απέναντι στην ΠΟΕΔΗΝ. Με τα δικά τους λόγια: «Η ΠαΣΟΝοΠ αντιμετωπίζει θετικά κάθε σύγκλιση γύρω από την ανάγκη δημιουργίας ενιαίου νοσηλευτικού κλάδου όλων των κατηγοριών ΠΕ, ΤΕ, ΔΕ, ο οποίος θα διασφαλίζει: ενιαίο επαγγελματικό πλαίσιο, δίκαιες προοπτικές εξέλιξης για το νοσηλευτικό προσωπικό, μισθολογική αναβάθμιση, ειδικό ασφαλιστικό καθεστώς και ενίσχυση της ποιότητας φροντίδας προς τους πολίτες».

Πώς εννοούν το «ενιαίο επαγγελματικό πλαίσιο» σε έναν κλάδο που έχει γίνει πεδίο για ατέρμονες διαμάχες περί καθηκοντολογίων μεταξύ νοσηλευτών διαφορετικών κατηγοριών, είναι ένα ερώτημα. Από την άλλη, η «δίκαιη εξέλιξη» πώς εμποδίζεται στη σημερινή κατάσταση; Η ανέλιξη των κομματικών επιλογών, των κάθε λογής «ημέτερων» θα αλλάξει με τον ΕΝΙΑΙΟ ΚΛΑΔΟ; Όχι φυσικά! Όσο για το «ειδικό ασφαλιστικό καθεστώς», φτάνει να σκεφτεί κάποιος τη συνολική κυβερνητική πολιτική στο εργασιακό για να καταλάβει τι μπορεί να περιμένει σε αυτό το πεδίο. Σε ό,τι αφορά τα φληναφήματα για μισθολογική αναβάθμιση, κατ' αναλογία οι γιατροί ΕΣΥ απολαμβάνουν επιπρόσθετα από τους πετσοκομμένους μισθούς τους, μόνο κάποια επιδόματα και αυτά κατά περίπτωση. Τέλος, η ποιότητα της φροντίδας των ασθενών έχει αποδειχτεί ότι καθόλου δεν απασχολεί την κυβερνητική πολιτική όταν σχεδιάζει το ΝΕΟ ΕΣΥ όπου οι ασφαλισμένοι θα έχουν λίγες και ακριβές επιλογές. Με λίγα λόγια: Τι του λείπει του ψωριάρη; Φούντα με μαργαριτάρι!

Είναι, λοιπόν, η φαινή ιδέα του υπουργού Υγείας, απλά καθρεφτάκια

για ιθαγενείς; ΚΑΘΟΛΟΥ!

Η κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία είναι γνωστή και ισχύει για όλους ακόμα και για τον ιατρικό κλάδο. Τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό, εντατικοποίηση, σωματική και ψυχική εξουθένωση, ατέλειωτες βάρδιες και εφημερίες, υποτυπώδη μέτρα προστασίας, εξευτελιστικοί μισθοί, επισφαλείς σχέσεις εργασίας, χιλιάδες μέρες χρωστούμενων ρεπό και αδειών, «εντέλλεσθε» και μετακινήσεις για την κάλυψη των ελλείψεων, αξιολόγηση και τρομοκρατία. Γιατροί, νοσηλευτές, παρασκευαστές, χειριστές, τραυματιοφορείς, τεχνικοί, διοικητικοί, καθαρίστριες, φύλακες, όλοι έχουν λίγο-πολύ και με τις ιδιαιτερότητές τους τα ίδια προβλήματα. Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία έχουν ένα όπλο: το πρωτοβάθμιο σωματείο τους. Κοινό και ενιαίο για όλους. Το σύστημα προσπάθησε και προσπαθεί να διασπάσει αυτή την ενό-

τητα με κάθε τρόπο. Η άλωση και ο έλεγχός τους από τις καθεστωτικές παρατάξεις, το στήσιμο συντεχνιακών σωματείων έχουν δώσει τα αποτελέσματά τους. Η πρόταση για ΕΝΙΑΙΟ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΟ ΚΛΑΔΟ έρχεται για να δημιουργήσει ακόμα έναν διαχωρισμό μεταξύ των εργαζόμενων. Να πετύχει αυτό που δεν κατάφεραν οι συντεχνίες. Να αποσπάσει τους νοσηλευτές από τους συναδέλφους τους. Να καλλιεργήσει αυταπάτες σε ένα σημαντικό (όχι μόνο αριθμητικά) κομμάτι τους, ότι τυγχάνουν ιδιαίτερης φροντίδας. Ότι σε μια λαίλαπα αντιλαϊκών πολιτικών θα επιπλεύσουν, υποκύπτοντας στις σειρήνες της θεσμικής αναβάθμισης.

Στην επίσκεψή του στα γραφεία της ΠΟΕΔΗΝ, ο υπουργός το δήλωσε ωμά: αν ήθελε να δώσει αυξήσεις στους νοσηλευτές, θα έπρεπε να δώσει σε όλους τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟ ΘΕΛΕΙ ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ! Γι' αυτό προτείνει ξεχωριστό κλάδο.

Γιατί δεν σκοπεύει να δώσει αυξήσεις, ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Όπως δείχνει και η περίπτωση του ήδη θεσμοθετημένου ιατρικού κλάδου.

Ας πανηγυρίζουν, λοιπόν οι επίσημοι και ανεπίσημοι συνομιλητές του υπουργείου για τη μεγαλειώδη δικαίωσή τους. Αυτό που λείπει στους εργαζόμενους δεν είναι η θεσμοθέτηση ενός ακόμα διαχωρισμού. Είναι οι μαζικές προσλήψεις σε όλους τους κλάδους και τις ειδικότητες, είναι οι ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, είναι η πρακτική και με συγκεκριμένα μέτρα αναγνώριση ότι εργάζονται σε ανθυγιεινό χώρο. Δεν είναι τα επιδόματα αλλά οι αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής.

Και αυτά δεν θα χαριστούν με κάποιες φαινές ιδέες του υπουργού, ούτε με τα παζάρια των καλοθελητών εργατοπατέρων. Αυτά καταχτιούνται με αγώνες από όλους και για όλους τους εργαζόμενους.

Μόνο πραγματικοί αγώνες θα φέρουν 13ο και 14ο μισθό στο δημόσιο

Από ό,τι φαίνεται είναι θέμα χρόνου να δημοσιευθεί η οριστική απόφαση του ΣτΕ σχετικά με τη διεκδίκηση των δώρων των δημοσίων υπαλλήλων. Για κάποια μέσα δε έχει ήδη βγει και, μάλιστα, δυο ημέρες πριν τη στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ με βασικό αίτημα... να βγει γρήγορα η απόφαση. «Πριν από εσάς για εσάς» η αστική δικαιοσύνη αποφάνθηκε επί της πρότυπης δίκης πριν καλά καλά το απαιτήσουν οι εργαζόμενοι! Επιστρατεύθηκε ακόμα και ο πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων για να μας πει το αυτονόητο, ότι η «φημολογούμενη» αρνητική απόφαση «δεν αποκλείει την κοινωνική και πολιτική διεκδίκηση». Κάτι σαν «να σε κάψω Γιάννη να σ' αλείψω λάδι».

Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι μία και μοναδική. Εδώ και πάνω από έναν χρόνο η ΑΔΕΔΥ έχει κάνει σημαία της τη διεκδίκηση των δώρων δικαστικά με συνεχείς ανακοινώσεις και περιοδείες των στελεχών της σε όλη την Ελλάδα. Πιο σωστά εδώ και έξι χρόνια, αν λάβουμε υπόψη και τη δικαστική

διεκδίκηση του 2019 που, επίσης, κρίθηκε οριστικά στο ΣτΕ και χάθηκε. Είχε βρει, μάλιστα, όπως έλεγε αυτή τη φορά, τη φαινή της πρότυπης δίκης, για να είναι σίγουρη. Ταυτόχρονα, χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι, ακόμα και με παρότρυνση σωματείων και συνδικαλιστών, έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από δικηγορικά γραφεία.

Και τι έγινε; Όχι μόνο, από ό,τι φαίνεται, δεν υπάρχει θετικό αποτέλεσμα, αλλά, το πιο σημαντικό, κυριαρχεί η απογοήτευση και η διάψευση των προσδοκιών που, τεχνηέντως και συστηματικά, καλλιεργήθηκαν. Συνεχείς διαψεύσεις από τη δήθεν ιδέα της πρότυπης δίκης, την προσδοκία ότι ο πρωθυπουργός στη ΔΕΘ κάτι θα ανακοίνωνε, τις ελπίδες για θετικό αποτέλεσμα λόγω καθυστέρησης έκδοσης της απόφασης, ακόμα και τις πρόσφατες ότι, ίσως, μετά από αυτό, δοθεί κάποιο... φιλοδώρημα ή η προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Για να δικαιώσει τους εργαζόμενους η ΕΕ που απολύει εγκύους και προωθεί την ισοπέδωση δικαιωμάτων και κα-

τακτήσεων... Ένα γαϊτανάκι αυταπατών για τον ρόλο της αστικής δικαιοσύνης, της ΕΕ, της κυβέρνησης και, κυρίως, των δυνατοτήτων, σε αυτές τις συνθήκες, να κερδίσουν οι εργαζόμενοι χωρίς πραγματική πίεση και αγώνα.

Τι ήταν αυτό που έλειπε, λοιπόν, από την εξίσωση για να υπάρξει αποτέλεσμα; Τι είναι αυτό που, αν υπήρχε, θα μπορούσε να φέρει τη νίκη ακόμα και χωρίς την πρότυπη δίκη; Οι εργαζόμενοι και ο πραγματικός αγώνας τους. Γιατί προφανώς οι τρεις υπονομευμένες στάσεις εργασίας που έγιναν, με μερικές εκατοντάδες εργαζόμενους στον δρόμο, δεν είναι πραγματικοί αγώνες. Όπως δεν είναι πραγματικός αγώνας η μια 24ωρη απεργία στις 28/8 για το νέο πειθαρχικό και η απεργία-αποχή ως μόνη απάντηση στην αξιολόγηση. Εξ' ου και το πειθαρχικό και η αξιολόγηση προχωράνε, όπως θα συνεχίσουν να υπάρχουν, αν δεν οργανωθούν οι εργαζόμενοι, και οι παγωμένοι μισθοί με τις αυξήσεις ψίχουλα.

6/2 - ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΣΕ ΠΕΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ

Να βρουν τη συνέχειά τους, ενάντια στην πολεμική εμπλοκή και την εργασιακή ανασφάλεια

Πραγματοποιήθηκαν την Παρασκευή 6/2 οι απεργιακές συγκεντρώσεις στον Πειραιά και στην Ελευσίνα. Η 6/2 ήταν μέρα απεργίας η οποία προκηρύχθηκε από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά (ΕΚΠ) και το Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας-Δυτικής Αττικής (ΕΚΕΔΑ). Παράλληλα, σε αρκετά λιμάνια της Μεσογείου πραγματοποιήθηκαν απεργίες από τους λιμενεργάτες και τα σωματεία τους ενάντια στον πόλεμο και τη μεταφορά πολεμικού υλικού.

Τα προβλήματα που έχουν οι εργαζόμενοι στα λιμάνια και τα ναυπηγεία, καθώς και ο λαός της περιοχής του Θριασίου και του Πειραιά, μόνο αμελιπία δεν είναι. Έχει αναδειχθεί το τελευταίο διάστημα ακόμα πιο έντονα το ζήτημα της εξάρτησης του πολιτικού συστήματος στις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ και η χρησιμοποίηση της περιοχής για τις ορέξεις του αμερικάνικου κεφαλαίου. Το μεγάλο ξεπούλημα στην αμερικάνικη ΟΝΕΧ όχι μόνο δεν έχει φέρει την ανάπτυξη την οποία με τυμπανοκρουσίες παρουσίαζε η κυβέρνηση, αλλά έχει δημιουργήσει χειρότερες συνθήκες για τους εργαζόμενους στα ναυπηγεία. Παράλληλα, η μετατροπή της περιοχής σε στρατιωτικό κόμβο του ΝΑΤΟ με επίκεντρο την πτέρυγα μάχης 112 στην Ελευσίνα έχει αυξήσει κατακόρυφα τον πολεμικό κίνδυνο και την εμπλοκή της χώρας, και ιδιαίτερα της περιοχής του Θριασίου. Αυτή η έντονη κινητικότητα του αμερικάνικου παράγοντα έχει, από τη μία, τον χαρακτήρα της εξώθησης της κινεζικής COSCO από το λιμάνι του Πειραιά και, από την άλλη, τη χρήση της περιοχής στρατιωτικά ως κεντρικό σημείο ανεφοδιασμού των δυνάμεων των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή.

Όμως και τα προβλήματα της ευρύτερης περιοχής είναι πολύ έντονα για τους κατοίκους. Πρόσφατα ξαναβγήκε στην επιφάνεια το χρόνιο πρόβλημα με τα καζάνια στο Πέραμα και τον κίνδυνο ευρύτερης ανάφλεξης, αναδεικνύοντας τους καθημερινούς κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι όχι μόνο στο Πέραμα αλλά και στη Δραπετσώνα και τον Πειραιά, που επίσης υπάρχουν καζάνια. Στη δε ευρύτερη περιοχή της Ελευσίνας και του Ασπροπύργου, η οποία έχει τα χαρακτηριστικά βιομηχανικής ζώνης, ο εργατόκοσμος στενάζει κάτω από το καυσαέριο και τις χειρότερες συνθήκες διαβίωσης με καθημερινούς κινδύνους. Όσο πλησιάζει το καλοκαίρι θα (ξανα)αρχίσουμε να γινόμαστε μάρτυρες καινούργιων πυρκαγιών σε εργοστάσια ανακύκλωσης και όχι μόνο, όπως γίνεται κάθε χρόνο πλέον. Παράλληλα, η έντονη εργολαβική δραστηριότητα στη βιομηχανία της περιοχής έχει ως αποτέλεσμα εργαζόμενους ανασφάλιστους, χαμηλόμισθους και σε διαρκή κίνδυνο για τη ζωή τους.

Όλα τα παραπάνω είναι πολύ σοβαρά ζητήματα και, με βάση τα χαρακτηριστικά του

λαού και των εργαζομένων της περιοχής, θα έπρεπε να είναι ζητήματα πάλης για τα σωματεία, τα εργατικά κέντρα και τις λαϊκές οργανώσεις. Παρ' όλα αυτά, η απεργία της 6/2 είχε τα χαρακτηριστικά μιας εθιμοτυπικής απεργίας, χωρίς ενιαίο περιεχόμενο και δεν διαφαίνεται καμία συνέχιση, τόσο από τις δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ που ελέγχουν το ΕΚΕΔΑ όσο και από αυτές του ΠΑΜΕ που ελέγχουν το ΕΚΠ. Οι συγκεντρώσεις που πραγματοποιήσαν τα δύο Εργατικά Κέντρα είχαν χαρακτήρα «κομματικών» συγκεντρώ-

σεων του ΠΑΜΕ και οι αποφάσεις για την απεργία είχαν τελείως διαφορετική στοχοθεσία για τα δύο Εργατικά Κέντρα. Το ΕΚΠ ανέδειξε το ζήτημα γενικά του πολέμου και της εμπλοκής των λιμενεργατών στη μεταφορά πολεμικού υλικού και καμία κουβέντα για το ζήτημα της εξάρτησης και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού (πέρα από γενικότυπες), μιας και η αντίληψη που διακατέχει το ΠΑΜΕ (που το ελέγχει) δεν είναι η ανάπτυξη της πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την εξάρτηση, αλλά ενάντια στους επιχειρηματικούς ομίλους (τους ελληνικούς) οι οποίοι συμμετέχουν υποτίθεται ισότιμα στον πόλεμο και είναι κομμάτι του... ελληνικού ιμπεριαλισμού.

Από την άλλη, το ΕΚΕΔΑ υιοθέτησε την πρόταση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ για κινητοποίηση, αλλά στην ομόφωνη απόφαση του ΔΣ κουβέντα δεν υπήρχε για τον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και το ΝΑΤΟ, μόνο μία πρόταση για την αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας, και το βασικό που αναδείκνυε ήταν το πρόβλημα της ανάπτυξης των... logistics στην περιοχή με ό,τι συνεπάγεται για την κίνηση στους δρόμους.

Η Ταξική Πορεία συμμετείχε μαζί με τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών στην προπαγάνδη και την απεργιακή κινητοποίηση σε Πειραιά και Ελευσίνα. Προσπάθησαν να αναδείξουν το ζήτημα τόσο της πολεμικής εμπλοκής όσο και των εργασιακών συνθηκών με αιχμή τα εργοδοτικά εγκλήματα. Το βασικό, όμως, είναι ότι οι κινητοποιήσεις αυτές πρέπει να συνεχιστούν και όχι να μείνουν στην αρχή, όπως θέλουν οι ηγεσίες των εργατικών κέντρων.

Ο υποταγμένος συνδικαλισμός ούτε αρχίζει ούτε τελειώνει στην «υπόθεση Παναγόπουλου»

Όλη η μόχα της συνδιαλλαγής της συνδικαλιστικής ηγεσίας με την ΕΕ, το αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του, βγήκε στον αέρα με τις «αποκαλύψεις» γύρω από τις δραστηριότητες του Παναγόπουλου, του προέδρου της ΓΣΕΕ, ο οποίος ελέγχεται από την «Αρχή για το ξέπλυμα μαύρου χρήματος» για τα κονδύλια που διαχειριζόταν για προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης που διοργάνωνε η ΓΣΕΕ. Ένας κύκλος εκατομμυρίων ευρώ, σε άμεση συνεργασία με την κυβέρνηση και το υπουργείο Εργασίας, και ένα ολόκληρο πλήγμα εταιρειών που τρέφονταν από αυτή τη διαδικασία, έφερε για μια ακόμη φορά στη δημοσιότητα τον ρόλο που παίζουν οι ανώτερες συνδικαλιστικές ηγεσίες και τη σχέση εξάρτησης που έχουν από το αστικό κράτος. Πρόκειται για μια σχέση που όχι μόνο δεν είναι σημερινή, αλλά οικοδομήθηκε και συντηρείται επί δεκαετίες, με έναν και προφανή στόχο: την υπονόμηση του εργατικού κινήματος, τον έλεγχο του συνδικαλισμού και των σωματείων, την κυριαρχία των αστικών αντιλήψεων στο εργατικό κίνημα. Πάνω σε αυτήν τη σχέση στηρίχτηκε η γραμμή της «κοινωνικής συναίνεσης» και του «κοινωνικού διαλόγου» που οδήγησε στον αποπλησμό του εργατικού κινήματος.

Πρόκειται για μια σχέση που –ούτε λίγο ούτε πολύ– εμφανίζεται ως φυσιολογική, «νόμιμη» και «θεσμική». Σε μια πλήρη διαστρέβλωση της έννοιας του συνδικαλισμού (δηλαδή της οργάνωσης της εργατικής τάξης

για την υπεράσπιση των ταξικών της συμφερόντων) το αστικό κράτος και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις παρουσιάζονται ως «κοινωνικοί εταίροι» και όχι ως ταξικοί αντίπαλοι.

Πάνω σε αυτήν τη σχέση το κεφάλαιο και το αστικό κράτος επέβαλαν τον ασφυκτικό τους έλεγχο στα σωματεία. Από τους δικαστικούς αντιπροσώπους και τα αστικά δικαστήρια που δόθηκαν «εγγυώνται» τη δημοκρατική λειτουργία τους, μέχρι τους πρόσφατους νόμους του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ που επιβάλλουν έλεγχο ακόμη και στο πώς θα γίνονται και τι θα αποφασίζουν οι συνελεύσεις των εργαζομένων.

Αυτή τη σχέση εξάρτησης το αστικό κράτος τη χρησιμοποιεί πάντοτε κατά πώς του συμφέρει. Από τη μια, τη χρησιμοποιεί για να κρατά δεμένους τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, πειθήνιες και άφωνες, έως και συνοδοιπόρους στην επιβολή της αντεργατικής πολιτικής (όπως έγινε π.χ. με το νομοσχέδιο για τη ΣΣΕ, τη λεγόμενη «κοινωνική συμφωνία» που συ-

νυπέγραψαν ΣΕΒ, Κεραμέως και Παναγόπουλος). Από την άλλη, τη χρησιμοποιεί για να υπονομεύσει συνοδικά την έννοια του συνδικαλισμού, να τον εμφανίσει ως υπόθεση κάποιων βολεμένων συνδικαλιστών, οι οποίοι καλοπερνάνε σε βάρος των εργαζομένων. Ουσιαστικά, δηλαδή, εκθέτει τους «συνεργάτες» της, όταν αυτό επιβάλλουν τα συμφέροντα και τα σχέδιά της. Δεν είναι τυχαίο ότι για χρόνια τα αστικά ΜΜΕ πρωτοστατούσαν (με την καθοδήγηση της αστικής τάξης) στην προώθηση αυτής της αντίληψης και ιδιαίτερα όταν έπρεπε να προωθηθούν σκληρά αντεργατικά μέτρα.

Δεν είναι καθόλου παράξενο, λοιπόν, ότι στην προκειμένη περίπτωση βγάζουν με τόση προθυμία τον Παναγόπουλο «στα μανταλάκια». Το πρόβλημα είναι ότι σε αυτές τις «αποκαλύψεις» (που για μια ακόμη φορά έχουν έντονη ευρωπαϊκή «οσμή») κινδυνεύουν να εκτεθούν κυβερνητικά στελέχη και χειρισμοί. Γι' αυτό και, ενώ από τη μια μεριά υπερασπιζο-

νται τον Παναγόπουλο, από την άλλη φροντίζουν και να κρατήσουν αποστάσεις.

• Αν, όμως, είναι εξοργιστική η περίπτωση Παναγόπουλου (που έγινε ακόμη πιο εξοργιστική μετά τη συνέντευξη Τύπου που έδωσε), επίσης εξοργιστική είναι και η στάση του υπόλοιπου αστικού και ρεφορμιστικού συνδικαλισμού: από την ΠΑΣΚΕ (που... «σεβόμενη τις αρχές και τις αξίες του δημοκρατικού σοσιαλισμού» υπερασπίζεται τον Παναγόπουλο) μέχρι τον Φωτόπουλο και το ΠΑΜΕ. Όλοι αυτοί –είτε υπέρ είτε κατά του Παναγόπουλου– δεν διανοούνται καν να θέσουν το βασικό ζήτημα, την ανεξαρτησία του συνδικαλισμού από το αστικό κράτος. Είναι αυτοί που βολεύονται με την κρατική χρηματοδότηση στα συνδικάτα. Είναι αυτοί που, από διαφορετική θέση ο καθένας, έχουν υπηρετήσει και συνεχίζουν να υπηρετούν τη γραμμή της ταξικής συνθηκολόγησης και της ταξικής υποταγής μέσα στο εργατικό κίνημα. Είναι αυτοί που (πάντα πίσω από παχιά λόγια) επιτρέπουν την επέλαση της αντεργατικής επίθεσης, ενώ το μόνο που τους απασχολεί είναι το πώς θα αναγορευτούν σε επίσημους συνομιλητές με την άρχουσα τάξη.

Ίσως γι' αυτούς η υπόθεση Παναγόπουλου να φαντάζει ως μιας πρώτης τάξης ευκαιρία να βελτιώσουν τη θέση τους στο πλαίσιο της ΓΣΕΕ και συνοδικότερα. Όμως, για τους εργαζόμενους, ένα είναι βέβαιο: ότι θα πρέπει να προετοιμασθούν για ακόμη μεγαλύτερη ένταση της επίθεσης.

ΒΙΟΛΑΝΤΑ

Οι εργοδοτικές δολοφονίες δεν είναι κανονικότητα, είναι βαρβαρότητα

Οι εξελίξεις

Το «εργοστάσιο πρότυπο» και το success story της «Βιολάντα» είχε όλα τα κομμάτια για να χτιστεί και να βαφτεί με το αίμα των εργατριών. Την κυβερνητική πολιτική και τους αντεργατικούς νόμους που πέρασαν να πλαισιώνουν τη βαθύτερη εκμετάλλευση και καταπίεση των εργαζομένων· την Ε.Ε. και τις οδηγίες και κατευθύνσεις που ευνοούν κάθε «έκπωση» στην ασφάλεια των εργαζομένων μπροστά στην ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία του κεφαλαίου· την εργοδοσία που είχε στήριξη και κάλυψη για να συνεχίζει να εγκληματεί.

Οι καταθέσεις περισσότερων από 25 εργαζομένων του εργοστασίου επιβεβαιώνουν ότι έντονη οσμή αερίου υπήρχε από τον Οκτώβριο του 2025. Υπεύθυνοι βαρδίων και προϊστάμενοι ενημερώθηκαν αλλά καμία κίνηση δεν έγινε από μεριάς εργοδοσίας. Η πολύμηνη διαρροή του προπανίου οφείλεται σε ρωγμή στον υπόγειο σωλήνα που μετέφερε το προπάνιο από τις εξωτερικές δεξαμενές.

Οι σωλήνες, χωρίς μόνωση και εξωτερική προστασία, σχεδόν πλήρως διαβρωμένοι. Το σύστημα σωληνώσεων πλημμυρές. Η διαρροή προπανίου έφτασε σε βάθος 25 μέτρων και συγκεντρωνόταν στο υπόγειο. Ένα υπόγειο παράνομο και αυθαίρετο, χωρίς μελέτη πυρασφάλειας, χωρίς σύστημα και αισθητήρες ανίχνευσης και αποκοπής αερίου σε περίπτωση διαρροής, χωρίς συντηρήσεις. Το ηλεκτρικό μωτέρ που είχε εγκατασταθεί εκεί ήταν αρκετό ώστε με έναν σπινθήρα να προκληθεί «ακαριαία ανάφλεξη».

Οι εργάτες και οι εργάτριες δούλευαν χωρίς εξαερισμό, χωρίς θέρμανση, με ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας και χωρίς κανέναν έλεγχο σε αυτόν τον «πρότυπο» θάλαμο αερίων. Στις δεκάδες παραβάσεις που διαπίστωναν τόσο η Επιθεώρηση Εργασίας όσο και η Περιφέρεια Θεσσαλίας, το αποτέλεσμα ήταν η επιβράβευση της εργοδοσίας με χρηματοδότηση 2 εκατ. ευρώ και φοροαπαλλαγές ύψους 900.000 ευρώ ως μέρος επενδυτικού σχεδίου για την επέκταση της παραγωγής.

Σε ένα ήταν συνεπής και ανένδοτη η εργοδοσία. «Προστάτευε» τις εργάτριες και τους εργάτες από τα δικαιώματά τους και τα συμφέροντα της τάξης τους. Απαγόρευε τη συνδικαλιστική και συλλογική δράση και διεκδίκηση. Οι εργάτριες και οι εργάτες απαγορευόταν με βάση τα ιδιωτικά τους συμφωνητικά να έχουν συνδικαλιστική δράση. Απαγόρευε την είσοδο στους χώρους του εργοστασίου σε εκπροσώπους της Ομοσπονδίας και του Εργατικού Κέντρου. Ακόμα και οι εκλογές για το κλαδικό σωματείο έγιναν έξω από τις πύλες του εργοστασίου και χωρίς κανείς να συμμετάσχει.

Με τους εργαζόμενους κυρίως στις βιομηχανίες να εξαναγκάζονται στην κυνική παραδοχή «εργάτης είμαι, μπορεί και να μη γυρίσω από τη δουλειά», η αντεργατική επίθεση στρατηγικά κανονικοποιεί τη βαρβαρότητα. Στο 20ήμερο μετά την εργατική δολοφονία στη «Βιολάντα», άλλα 3 «εργατικά ατυχήματα» με βαριά τραυματισμένους εργάτες δείχνουν ότι το κεφάλαιο είναι αποφασισμένο να θυσιάζει την εργατική τάξη στο γιοφύρι της αδηφάγας φύσης του.

Σε αυτήν την πραγματικότητα, ο Μπισοτάκης θριαμβολογεί πάνω από το νωπό αίμα των εργατριών για το ότι η χώρα δλώνει τόσο λίγα εργατικά δυστυχήματα που κατατάσσεται σταθερά μεταξύ των τριών ευρωπαϊκών χωρών με τα λιγότερα στην ΕΕ, και για τους ελέγχους σε χώρους δουλειάς. Δεν είναι

Θα σταματήσει ποτέ αυτή η πορεία;

Οι εργατικές δολοφονίες στη «Βιολάντα» είναι η ωμή παραδοχή του κεφαλαίου ότι μπροστά στην κερδοφορία του, τίποτα δεν θα το σταματήσει, πόσο μάλλον η ζωή και οι συνθήκες εργασίας αυτών που λογαριάζει για αναλώσιμα εργαλεία του. Ταξικά δεν μπορεί και δεν θέλει να παραιτηθεί από την επίθεση που διεξάγει. Θα την αναβαθμίσει.

Το μέγεθος του εργοδοτικού εγκλήματος συγκλόνισε τους εργαζόμενους όλης της χώρας. Για τη ΓΣΕΕ, τα εργατικά κέντρα, τις ομοσπονδίες και τα σωματεία που «περήφανα» ελέγχουν είτε οι αστικές δυνάμεις των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ είτε οι ρεφορμιστικές του ΠΑΜΕ, δεν συνέβη το ίδιο. Από τα επίσημα συνδικαλιστικά όργανα, δεν καλέστηκε παρά μόνο μια συγκέντρωση την επόμενη μέρα στην περιοχή με γενικό καταγγελτικό τόνο, ζητώντας από το σύστημα της εκμετάλλευσης να ενισχύσει τους θεσμούς που έφτιαξε για να ελέγχει και να εκτονώνει τους ταξικούς αγώνες και να αυτοτιμωρηθεί. Δεν έβαλαν την κατεύθυνση γενικών συνελεύσεων και συλλογικών διαδικασιών στους χώρους δουλειάς για την ανάπτυξη αγώνων που θα βάθουν φρένο στην πολιτική που σκοτώνει, δεν κάλεσαν σε απεργίες, δεν συμμετείχαν στα απογευματινά συλλαλητήρια που καλέστηκαν σε μια σειρά πόλεις,

στην πλειοψηφία τους με πρωτοβουλία της Ταξικής Πορείας. Η Ομοσπονδία Εργατοτεχνιτών και Υπαλλήλων Γάλακτος Τροφίμων Ποτών (που ελέγχεται από το ΠΑΜΕ) κάλεσε σε 24ωρη κλαδική απεργία μια εβδομάδα μετά, αλλά με συγκέντρωση μόνο στην Αθήνα κι ως είναι χιλιάδες οι εργαζόμενοι του κλάδου σε άλλες πόλεις, όπως η Θεσσαλονίκη, όπου δεν υπήρξαν απεργιακές συγκεντρώσεις. Κάπως έτσι και το ΠΑΜΕ «βγήκε από την υποχρέωση». Ούτε έτσι θα σταματήσει αυτή η πορεία.

Αυτήν την πορεία θα την ανακόψει μόνο η οργάνωση και η πάλη των εργατών και των εργατριών σε ταξική βάση για την υπεράσπιση της ζωής και της δουλειάς με δικαιώματα. Δεν λείπουν από τους εργαζόμενους οι Επιτροπές Υγιεινής και Ασφαλείας, δεν λείπουν οι Επιθεωρήσεις Εργασίας, δεν λείπει η δικαιοσύνη του συστήματος. Λείπουν ο ταξικός συνδικαλισμός, οι συλλογικές διεργασίες που θα κάνουν τα σωματεία πραγματικά όργανα πάλης των εργαζομένων, το χτίσιμο αντιστάσεων και διεκδικήσεων που δεν θα παζαρεύουν με το κεφάλαιο το πλαίσιο της εκμετάλλευσής μας αλλά θα αμφισβητούν την «παντοδυναμία» και την κυριαρχία του. Λείπει η αντίληψη της δύναμης που έχουν τα χέρια που παράγουν τον πλούτο σ' αυτήν την κοινωνία. Τα χέρια μας.

καν μυστικό ότι τα εργατικά ατυχήματα στην πλειονότητά τους δεν καταγράφονται και δεν καταγγέλλονται επίσημα, υπό τις πιέσεις των εργοδοτών. Ξεκνεί ότι οι εργαζόμενοι της χώρας δεν είναι ποσοστά και αριθμοί βολικά μαγειρεμένοι, ότι οι πολιτικές της φτώχειας και τα αντεργατικά τερατουργήματα της κυβέρνησης της ΝΔ τους εξαναγκάζουν σε εξοντωτικές συνθήκες δουλειάς, ότι μέρα παρά μέρα ένας εργαζόμενος δε γυρίζει σπίτι του και κάθε μέρα κάποιος σακατεύεται.

Μια ουσιαστική πλευρά

Κάτοικοι των γύρω περιοχών μαρτυρούν ότι το εργοστάσιο αναζητούσε και στελεχωνόταν κυρίως από γυναίκες εργάτριες. Και δεν είναι σύμπτωση ή τυχαία πρακτική αυτή. Σε μια περιοχή που το ξεκλήρισμα της αγροτιάς, η καταδίκη σε ευθανασία της κτηνοτροφίας, οι συνέπειες του Daniel έχουν εκτοξεύσει την ανεργία και την ανασφάλεια, η διπλή καταπίεση της γυναίκας, ως εργαζόμενη και ως γυναίκα, είναι πολύ βολική για το κεφάλαιο και τις επιδιώξεις του. Είναι αυτό το «διαίρει» του ταξικού του αντιπάλου που το βοηθάει να βασιλεύει.

Μπροστά στην «τύχη» να γίνει εργάτρια σε αυτές τις συνθήκες, μια γυναίκα οφείλει να σωπάσει και να καταπιεί την καταπίεσή της. Ένα εργοστάσιο έτοιμο να εκραγεί, γεμάτο παραβάσεις και άθλιες συνθήκες δουλειάς, που κόβει με όποιον τρόπο εργατικά κόστη και δικαιώματα, χρειάζεται το εργατικό του δυναμικό αποδυναμωμένο και ευάλωτο. Η ψυχολογική και σωματική εξουθένωση των εργαζομένων γυναικών αντιμετωπίζεται ως υπερβολή, υστερία, «δύσκολη περίπτωση» από την εργοδοσία. Με την απειλή της απόλυσης, τον εκβιασμό του «βούλωσ' το ή φύγε», πρέπει να αισθάνεται τυχερή για τις αλυσίδες της.

Στην Ελλάδα, οι γυναίκες στη βιομηχανία και άλλες χειρωνακτικές εργασίες αμείβονται με 150-200€ λιγότερα μηνιαίως από τους άντρες. Μία στις τέσσερις γυναίκες χαμηλής ειδίκευσης εξαναγκάζονται να δουλεύουν με μερική απασχόληση, σπαστό ωράριο, απλήρωτες υπερωρίες, χωρίς πλήρη ή καθόλου ασφάλιση.

Η μπρότσια αποτελεί λόγο απόλυσης ή μη επιλογής μιας γυναίκας στη δουλειά. Ταυτόχρονα, αποτελεί κομβικό παράγοντα χειροτέρευσης των συνθηκών εργασίας της, με μεγάλη αντιπροσώπευση των γυναικών σε εξαντλητικά ωράρια και νυχτερινές βάρδιες. Η γυναίκα εργάτρια γυρνά εξουθενωμένη από τη βάρδια για να μπει αμέσως στον ρόλο της μάνας, γιαγιάς, συζύγου που όλα τα μπορεί και τα αντέχει, πρέπει να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του άλλου κάτεργού τους, της οικογένειας.

Οι πέντε δολοφονημένες εργάτριες στη «Βιολάντα» δούλευαν στη νυχτερινή βάρδια χωρίς κανένα μέτρο προστασίας και ασφαλείας για να μπορούν να φροντίσουν την οικογένειά τους το πρωί. Παρουσιάζεται ως μια συγκινητική θυσία που οι εργαζόμενες γυναίκες οφείλουν να κάνουν εφόσον έχουν επιλέξει να γίνουν μανάδες. Είναι όμως στοιχείο αναπόσπαστο της διπλής καταπίεσής τους. Δεν υπάρχουν μέτρα προστασίας της μητρότητας και υποστηρικτικό θεσμικό πλαίσιο για τις εργαζόμενες μητέρες και μονογονεϊκές οικογένειες. Το σύστημα της εκμετάλλευσης για να εδραιώσει τον εργασιακό, προωθεί τον κοινωνικό μεσαίωνα που απαιτεί από τη γυναίκα να είναι επιπλέον αναπαραγωγική μηχανή και δούλα του σπιτιού.

Ως μαρξιστές-λενινιστές, επιδιώκουμε πάντα να μελετάμε. Όχι μόνο κείμενα της δικής μας κατεύθυνσης ή άλλα που κινούνται σε συναγωνιστικό προσανατολισμό, αλλά και κείμενα θέσεων οπορτυνιστικών ρευμάτων, ρευμάτων αντίπαλων με την υπόθεση της συγκρότησης της εργατικής τάξης και της ανάγκης της εκ νέου συγκρότησης του εργατικού κομμουνιστικού επαναστατικού κινήματος.

Αν αυτό είναι μια γενική αρχή, στη συγκεκριμένη περίπτωση ισχύει ακόμα περισσότερο. Έτσι, λοιπόν, **συστοιούμε ισχυρά** στους αναγνώστες μας να διαβάσουν από την πηγή (εδώ: <https://www.902.gr/sites/default/files/MediaV2/20251005/the-seis-22osinedriokke-.pdf>, σελίδες 104-109) όλο το πόνημα της ΚΕ του ΚΚΕ που αφορά τις θέσεις του κόμματος αυτού για την Παιδεία.

Όποιοι αναγνώστες δεν έχουν άμηση ή έμμεση σχέση με τους χώρους της εκπαίδευσης, απλώς δεν θα καταλάβουν τίποτα σε σχέση με τις οριστικές αντιδραστικές αλλαγές που επιφέρει η λυσοσασμένη επίθεση του συστήματος. Όσοι αναγνώστες έχουν έστω και έμμεση σχέση με σχολεία ή πανεπιστήμια, απλώς θα εκπλαγούν και τα κηθήκοντα που αυτή βάζει σε όποιον ισχυρίζεται ότι αναφέρεται στη λαϊκή υπόθεση.

του, και από το Λύκειο και πάνω, σε έναν βαθμό με σοβαρά μειωμένη την πρόσβαση του λαού και των παιδιών του.

Ενδεικτικά, αναφέρουμε ΜΕΡΟΣ των μέτρων αυτών:

- Εντατικοποίηση των σπουδών σε όλες τις βαθμίδες.
- Εξεταστική καταιγίδα, η οποία στο Λύκειο συμπληρώνεται με τις τέσσερις (!) πανελλαδικού τύπου εξετάσεις του Εθνικού Απολυτηρίου και οι οποίες προστίθενται στην Τράπεζα Θεμάτων και την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής.
- Πολλαπλοί τύποι σχολείων: Τεχνικά Γυμνάσια («παραβατικών μαθητών»), Γενικά Λύκεια, ΕΠΑΛ, Πρότυπα, Πειραματικά, Ωνάσεια.
- Ιδιωτικά Πανεπιστήμια.
- Συγχωνεύσεις και κλεισίματα εκπαιδευτικών μονάδων.
- Αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών.
- Αλλαγή του πλαισίου απουσιών και καταιγίδα αποβολών σε μαθητές.
- Εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές φοιτητών.
- Βροχή πειθαρχικών σε φοιτητές και εκπαιδευτικούς για κάθε έκφραση αντίστασης.
- Διαμόρφωση των χώρων εκπαίδευσης σε χώρους αποκλειστικής διακίνησης των σόπιων ιδεών του συστήματος. Συνεχείς έφοδοι της Αστυνομίας σε Πανεπιστήμια και σχολεία.

από ένα συνεχές άγχος και κυνήγι εξετάσεων, ενώ οι σπουδές στο Πανεπιστήμιο θα αποτελούν έναν Γολγοθά.

2) Η καταστολή και ο δραστηστικός περιορισμός της ελευθερίας δράσης αλλά και σκέψης από τους εκπαιδευτικούς χώρους, οι οποίοι αποτελούσαν κύτταρα διάλογου, αντιπαράθεσης, κοινωνικής και πολιτικής δραστηριότητας. Τα πειθαρχικά στους εκπαιδευτικούς, αλλά και στους φοιτητές, είναι ενδεικτικά της κατεύθυνσης αυτής.

Αυτό είναι το περίγραμμα της πραγματικότητας, σήμερα, στην εκπαίδευση. Μιας πραγματικότητας, η οποία, ασφαλώς θέτει ΕΠΙΕΓΓΟΝΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ. Αλλά σε αυτό το σημείο θα επανέλθουμε αργότερα.

Πώς, όμως, περιγράφουν οι θέσεις του ΚΚΕ την κατάσταση στην εκπαίδευση; Ας δούμε ενδεικτικά:

«Από την περίοδο του 21ου Συνεδρίου η αστική στρατηγική στην Εκπαίδευση βαδίζει στους εξής βασικούς άξονες:

α) **Πρώτωση νέων ικανοτήτων και δεξιοτήτων, που απαιτούνται για την εργασιακή ένταξη στην καπιταλιστική οικονομία στο έδαφος της ανάπτυξης νέων μέσων παραγωγής, αλλά και για τη διαίωση της αστικής ιδεολογικής κυριαρχίας.**

β) **Πιο στενή σύνδεση των εκπαιδευτικών δόμων με τις ανάγκες του κεφαλαίου, η οποία εξυπηρετείται και από την επίκληση της "αυτόνομης" και διαφοροποιημένης και σε μια πορεία κατηγοριοποιημένης λει-**

σημακών τμημάτων) στο φόντο και της συνολικότερης περιστολής δαπανών που αναδεικνύει -και από αυτήν την οπτική- προτεραιότητες και ιεραρχίες κατεύθυνσης των κρατικών δαπανών για την Εκπαίδευση [...].

Εντείνεται, επίσης, η πολιτική-ιδεολογική παρέμβαση της αστικής τάξης και των μηχανισμών της, πέρα από το καθαυτό σχολικό πρόγραμμα σπουδών [...] ενισχύονται τα κατασταλτικά-πειθαρχικά μέτρα απέναντι στο εκπαιδευτικό κίνημα σε κάθε χώρο με διώξεις, νέο πλαίσιο λειτουργίας των Πανεπιστημίων, κ.ά.».

Μάλιστα, λοιπόν... Η «αστική στρατηγική» αφορά την «πρώτωση νέων ικανοτήτων και δεξιοτήτων» (δηλαδή μπορεί και να είναι έως και ιστορικά προοδευτική!), την «πιο στενή σύνδεση με τις ανάγκες του κεφαλαίου» και την «επιτάχυνση των διαδικασιών "αξιολόγησης"». Με μέτρα, ανάμεσα στα οποία «**ξεχωρίζουν οι τομείς στα προγράμματα σπουδών**», «οι συγχωνεύσεις», που γίνονται για να «**περισταλούν δαπάνες**» και κάπου πριν το... «και άλλα» γίνεται και η ντροπαλή αναφορά ότι «**ενισχύονται**» (έτσι ονομάζουν το πογκρόμ στις ελευθερίες) «τα κατασταλτικά-πειθαρχικά μέτρα»! Η απειλή για την πρώτη απόλυτη εκπαιδευτικού μετά τη χούντα για συνδικαλιστικούς λόγους, τα χιλιάδες πειθαρχικά εκπαιδευτικών, οι έφοδοι των ΜΑΤ στα Πανεπιστήμια περιγράφονται απλώς ως ενίσχυση των κατασταλτικών μέτρων!

έκφραση της αλληλεγγύης σε επίπεδο σχολείου, που έσπαγε στην πράξη τις προσπάθειες «κοινωνικού αυτοματισμού» κ.ά. Αναπτύχθηκαν μεγάλες κινήσεις ενάντια στον νόμο για τα ιδιωτικά Πανεπιστήμια που «σε συνδυασμό με τη σταθερή πολιτική παρέμβαση του Κόμματος και της ΚΝΕ- έπληξαν το κυβερνητικό αφήγημα περί προόδου και σε μια πορεία αντέστρεψαν και την επιδιωκόμενη κοινωνική συνείδηση [...].».

Έχουμε και λέμε:

• **Η εφαρμογή της αξιολόγησης έχει κάνει σοβαρά βήματα με τις πλάτες ΚΑΙ των δυνάμεων του ΚΚΕ**, που φρόντισαν να την αφήσουν στον αυτόματο πιλότο της απεργίας-αποχής, σπέρνοντας την αυταπάτη ότι μια κεντρική επιλογή του συστήματος θα ανατραπεί από την υπογραφή ενός εργαζομένου σε ένα εξώδικο. Ούτε μια απεργία, ούτε μια συγκέντρωση ενάντια στην αξιολόγηση δεν επιδίωξαν οι δυνάμεις του ΚΚΕ, ενώ φρόντισαν να εγγυηθούν στον αντίπαλο θα είναι ανενόχλητοι οι αξιολογητές που στέλνονται στα σχολεία για την υλοποίηση της αξιολόγησης. Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση είναι ζωντανός κάτω από την αντανάκση των εκπαιδευτικών και ΕΝΑΝΤΙΑ στις μεθοδεύσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών, στις οποίες περίοψη έχουν οι δυνάμεις του ΚΚΕ. Αυτή είναι η καθαρή αλήθεια...
• Καμία σοβαρή κινητοποίηση δεν έγινε

Το θέμα είναι ότι, από το 2022, που υπάρχουν μια σειρά εκλογικές επιτυχίες για το ΚΚΕ στους εκπαιδευτικούς χώρους, το σύστημα ΣΥΝΟΛΙΚΑ έχει περάσει πληθώρα άγριων ταξικών, αντιδραστικών μέτρων. Η εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ βρέθηκε σε απόλυτη αντιστοιχία-αναλογία με τον παροπλισμό του κινήματος, με ήττες, με τον εκφυλισμό των διαδικασιών, με τα πανηγύρια για εικονικές νίκες, ενώ ο αντίπαλος εφορμούσε. Δεν παραγνωρίζουμε ασφαλώς τη μεγάλη εικόνα, την ιστορική φάση που χαρακτηρίζεται ακόμα από τις συνέπειες της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης (εξελίξεις, όμως, στις οποίες το ΚΚΕ είναι συνέννοχο). Το ζήτημα είναι ότι στις σοβαρές αντιστάσεις που υπήρξαν το διάστημα αυτό από φοιτητές, μαθητές και εκπαιδευτικούς, οι δυνάμεις του κόμματος αυτού έπαιξαν ρόλο αποσυγκρότησής τους και όχι οργάνωσής τους. Γι' αυτό, άλλωστε, αντί οι συντάκτες των θέσεων να ανησυχούν με την κατάσταση (ή πιο σωστά με την κατάστασή τους), επιάρονται ότι «Από την περίοδο μετά το 21ο Συνέδριο, σε μια σειρά από εκλογικές μάχες προβάλλει ένας νέος, θετικός συσχετισμός στους φορείς του κινήματος στους χώρους της Εκπαίδευσης. Διαμορφώνεται μάλιστα η δυνατότητα αυτός ο συσχετισμός να εδραιωθεί ως τέτοιος και να επεκταθεί!» Πάνω στα συν-

τοχή γονιών σε συζητήσεις για θέματα εξαρτήσεων, bullying, από τη συμμετοχή κυρίως εκπαιδευτικών σε εκδηλώσεις και ημερίδες.

[...]

Το επόμενο διάστημα, βασικό καθήκον του Κόμματος και της ΚΝΕ στους χώρους της Εκπαίδευσης είναι η ενίσχυση της ιδεολογικής-μορφωτικής προσπάθειας με επίκεντρο την εκκλίση της πρότασης του Κόμματος για την Παιδεία, την εργασία, την Υγεία, το σύνολο των κοινωνικών αναγκών στον σοσιαλισμό-κομμουνισμό...

[...]

Συνεχίζουμε, οργανώνουμε και σταθεροποιούμε την πλούσια πολυθεματική και πολύμορφη παρέμβαση με επίκεντρο το σχολείο, το μάθημα και τις άλλες δραστηριότητες που διεξάγονται σε αυτό.

[...]

Συμβάλλουμε πιο αποφασιστικά, ώστε στο σύνολο των ΚΟΒ και των ΟΒ στα Πανεπιστήμια να χτίζεται η υπεροχή, στηριγμένη στη μαρξιστική μόρφωση, στην ικανότητα παρακολούθησης του αντικειμένου σπουδών και ανάπτυξης κριτικής σκέψης. Ο ολοκληρωμένος σχεδια-

Το κόμμα αυτό δηλώνει, με τη βούλα και τη βαρύτητα μιας συνεδριακής απόφασης, ότι αδιαφορεί για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και του φτωχού λαού στους χώρους της εκπαίδευσης. Οι

Θέσεις του ΚΚΕ για την Παιδεία για το 22ο Συνέδριό του

Αποχή από τους αγώνες και με συνεδριακή απόφαση!

Τι γίνεται πραγματικά στην εκπαίδευση;

Για να βάλουμε ένα πλαίσιο στην τοποθέτηση, οφείλουμε καταρχάς να περιγράψουμε σύντομα τι συντελείται στις διάφορες βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Θεωρούμε πως είναι απόλυτα ακριβές και καθόλου υπερβολικό να σημειώσουμε ότι στις μέρες μας, είναι σε εξέλιξη η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΛΑΪΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ στις ΣΠΟΥΔΕΣ από την εποχή της μαζικοποίησης του σχολείου και του Πανεπιστημίου, δηλαδή από το 1960. Και αυτό αφορά όλες τις βαθμίδες, με άμεσα αποτελέσματα στα Λύκεια και τα Πανεπιστήμια.

Τα αντιδραστικά μέτρα που προωθούνται ανακατασκευάζουν μια εκπαίδευση άγρια ταξική, ΕΧΘΡΙΚΗ στον λαό και τα παιδιά

μια και σχολεία.

• Μετακύλιση του κόστους σπουδών σε γονείς, μαθητές και φοιτητές.

Τα μέτρα αυτά (και πολλά ακόμα που δεν έχει νόημα να αναφέρουμε) έχουν δύο ΒΑΣΙΚΟΥΣ και πολλούς ακόμα δευτερεύοντες στόχους και παράπλευρα αντιλαϊκά αποτελέσματα. Πολλά από τα παραπάνω αποτελούν **πολυεργαλεία επίθεσης**, εξυπηρετούν, δηλαδή ταυτόχρονα, **πολλαπλούς αντιλαϊκούς στόχους**. Οι δύο βασικοί πυλώνες της επίθεσης που συνοψίζουν τα παραπάνω είναι:

1) Η αύξηση της ταξικότητας της εκπαίδευσης, σε βαθμό τέτοιο που να οδηγώμαστε σε σοβαρές δυσκολίες παρακολούθησης σπουδών για τα λαϊκά στρώματα, ειδικά στις βαθμίδες πάνω από την υποχρεωτική εκπαίδευση. Η συνέχιση των σπουδών στο Λύκειο θα χαρακτηρίζεται

τουργιακή τους.

γ) **Επιτάχυνση των διαδικασιών "αξιολόγησης" και πιστοποίησης του συνόλου του εκπαιδευτικού έργου υπό το πρίσμα της πιο αποδοτικής λειτουργίας τους για την αναπαραγωγή της καπιταλιστικής κοινωνίας στο σύνολό της.**

Πιο συγκεκριμένα, αυτήν την περίοδο το κυβερνητικό έργο της ΝΔ επιταχύνθηκε με ψήφιση νέων αντιδραστικών νόμων (νόμος πλαίσιο για Πανεπιστήμια, ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων, Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση, ιδιωτική εκπαίδευση) και με εφαρμογή συνολικά του αντιδραστικού νομοθετικού πλαισίου που ήδη υφίσταται. Ξεχωρίζουν οι τομείς στα προγράμματα σπουδών στα Πανεπιστήμια, οι συγχωνεύσεις-αναδιτάξεις εκπαιδευτικών μονάδων και με την επίκληση της «αριστείας» (σχολείων, ΣΑΕΚ, πανεπι-

Ποια ταξικά μέτρα, ποιοι ταξικοί φραγμοί, ποια επίθεση στις ελευθερίες; Στα μέτρα του συστήματος ξεχωρίζουν οι... τομείς στα προγράμματα σπουδών!

Αυτή η εικονική πραγματικότητα του ΚΚΕ συμβαδίζει απόλυτα με την εικονική πραγματικότητα στον πολιτικό απολογισμό που κάνει για τη δράση του στους χώρους της εκπαίδευσης. Θαυμάστε κείμενο απόλυτης κενολογίας, που θα μπορούσε να είναι αποτέλεσμα αιτήματος παραγωγής κειμένου σε πλατφόρμα AI:

«Οι δυνάμεις του Κόμματος και της ΚΝΕ παρεμβαίνουν στους χώρους της Εκπαίδευσης με σύνθετη και πρωτοπόρα δράση. Αναδεικνύουν με επιχειρήματα τις ταξικές αιτίες των προβλημάτων, τις σύγχρονες ανάγκες και δυνατότητες που προκύπτουν από την ανάπτυξη της επιστήμης, ασκούν διαπάλη με παλιά και σύγχρονα αστικά φιλοσοφικά ρεύματα και ιδεολογήματα, οργανώνουν και συσπειρώνουν ευρύτερες λαϊκές και νεανικές δυνάμεις σε κατεύθυνση ρήξης με τις εκάστοτε κυβερνητικές επιλογές, για να μπαινούν εμπόδια και να αποσπώνται κατακτήσεις που μπορούν να δώσουν αυτοπεποίθηση για τη δύναμη της λαϊκής-νεανικής πάλης.».

Όταν οι συντάκτες του κειμένου επιχειρούν να εξειδικεύσουν το παραπάνω κενό περιεχόμενο απόσπασμα, καταφεύγουν στις ανακριβείς και στην κακοποίηση της πραγματικότητας:

«Η εφαρμογή της αντιδραστικής "αξιολόγησης" συνεχίζει να ασθμαίνει, σημειώθηκαν μαζικότερες κινητοποιήσεις εκπαιδευτικών. Σημειώθηκαν μεγάλες μαθητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, αγώνες που στηρίχτηκαν από την Ανώτατη Συνομοσπονδία Γονέων Μαθητών Ελλάδας (ΑΣΓΜΕ), με σημαντική

από το ΚΚΕ ούτε από την ΑΣΓΜΕ (δεν είναι του παρόντος, αλλά είναι μια μεγάλη ιστορία τι είναι το λεγόμενο γονεϊκό κίνημα, πάντως σίγουρα δεν μπορεί να υποκαταστήσει το μαθητικό, το φοιτητικό και το κίνημα των εκπαιδευτικών) ενάντια στην Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής ούτε και ενάντια στην ταξική αθλιότητα της Τράπεζας Θεμάτων.

Οι δυνάμεις της ΚΝΕ έχουν σοβαρές ευθύνες για το κλείσιμο του αγώνα ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια και για τη σχεδιασμένη και με πρόθεση υπονόμευση κάθε προσπάθειας αντίστασης στη μεγάλη επίθεση των διαγραφών φοιτητών. Αντίστοιχα, οι δυνάμεις της ΚΝΕ στους μαθητικές κινητοποιήσεις εκτός από μία, σχεδόν επετειακή, κάθε χρόνο (!) σε ίδια, μάλιστα, ημερομηνία στις αρχές Νοεμβρίου.

Το όργιο τρομοκρατίας και διώξεων σε εκπαιδευτικούς, φοιτητές και μαθητές, όταν δεν βρήκε την ουσιαστική σιωπή από τις δυνάμεις του ΚΚΕ, στην καλύτερη περίπτωση τις βρήκε να σέρνονται σε κινητοποιήσεις, όταν αγωνιστικές πρωτοβουλίες άνοιγαν το ζήτημα στον λαό. Πολιτική του κόμματος αυτού απέναντι σε αυτή την επίθεση στις ελευθερίες ήταν η τακτική του κατευνασμού του αντιπάλου, μέσω της σιωπής του κινήματος!

Οι θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ για την παιδεία λένε μια αλήθεια: «Από το 2022 αναδεικνύεται πρώτη δύναμη το ψηφοδέλτιο της "Πανοπιστοδοτικής" στις φοιτητικές εκλογές. Στις εκλογές στη ΔΟΕ και στην ΟΛΜΕ, το 2024, το ψηφοδέλτιο της "Αγωνιστικής Συσπείρωσης Εκπαιδευτικών" αναδείχτηκε για πρώτη φορά, πρώτη και δεύτερη δύναμη, αντίστοιχα. Θετικοί είναι και οι συσχετισμοί στην ΑΣΓΜΕ, όπου το ψηφοδέλτιο της "Δημοκρατικής Ενότητας Γονέων" έλαβε -για άλλη μια φορά- την απόλυτη πλειοψηφία των αντιπροσώπων, με περίπου 70%».

τρίμηνα των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, ίσως εννοούν!

Περί καθηκόντων και «καθηκόντων»

Με βάση την ανάλυση που κάνουμε σε σχέση με το Βάθος και τη σοβαρότητα της επίθεσης του συστήματος στους χώρους της εκπαίδευσης, όσο μας αφορά, το καθήκον που προκύπτει είναι σαφές:

• **Η συγκρότηση των κινήματων φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών, για να αποκρουστεί η ταξική επίθεση που ανατινάσσει το δικαίωμα του λαού να μπορούν να παιδιά του να σπουδάσουν. Και ταυτόχρονα, να σπάσει, σε όλους τους εκπαιδευτικούς χώρους, το κλίμα ενός ιδιότυπου στρατιωτικού νόμου, που ποινικοποιεί κάθε σκέψη και δράση που κινείται στην κατεύθυνση της αντίστασης.**

Ποια είναι, όμως, τα πολιτικά καθήκοντα που θέτει για την επόμενη περίοδο το ΚΚΕ για τον εαυτό τους στις θέσεις; Θαυμάστε:

«Το σύνολο των εξελίξεων στην Εκπαίδευση δίνει τη δυνατότητα να κατανοηθεί ότι οι εκσυγχρονισμοί που επιχειρούν οι αστικές κυβερνήσεις δεν μπορούν ούτε θέλουν να απαντήσουν στις νέες προκλήσεις της γνώσης, της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, που απαιτούν υψηλό γενικό μορφωτικό επίπεδο καθώς και δεξιότητες στη χρησιμοποίηση υπερασύγχρονων τεχνολογικών μέσων.

[...]

Η πείρα επιβεβαιώνει ότι στον βαθμό που μέσα στο κίνημα ή και αυτοτελώς ως Κόμμα θέτουμε στο επίκεντρο ζητήματα που «κάνει», αφορούν στο περιεχόμενο της σχολικής γνώσης, της ανάπτυξης της επιστήμης σε κάθε χώρο, οι πρωτοβουλίες αγκαλιάζουν νέες δυνάμεις. Αυτό επιβεβαιώνεται περίτρανα από τη συμμε-

ομοίς μας πρέπει να περιλαμβάνει το πρόγραμμα σπουδών, την παρέμβαση στο επιστημονικό αντικείμενο...».

Τα ζητήματα που «κάνει» είναι, για το ΚΚΕ, «το περιεχόμενο της σχολικής γνώσης» και «η ανάπτυξη της επιστήμης» και, έτσι, το κόμμα αυτό θα συνεχίσει «την πολυθεματική και πολύμορφη παρέμβαση με επίκεντρο το σχολείο και το μάθημα». Και θα συμβάλει «στην ικανότητα παρακολούθησης του αντικειμένου σπουδών»! Μάλιστα για να υποκαταστήσει την αδυναμία των «αστικών εκσυγχρονισμών» να παρέχουν τις απαιτούμενες «δεξιότητες στη χρησιμοποίηση υπερασύγχρονων τεχνολογικών μέσων»! Μετά από τόσο αταξικό επιστημονισμό, φαντάζει ανέκδοτο η φράση που έχουν οι θέσεις για το καθήκον της αποκάλυψης «του αστικού επιχειρήματος περί της "ουδετερότητας" της επιστήμης»...

Πίσω από την παραπάνω ακατάσχετη δεξιά και αθεράπευτα ρεφορμιστική αρλουπολογία, οι συντάκτες των Θέσεων του ΚΚΕ για την εκπαίδευση, θέλουν καθαρά και παστρικά να ομολογήσουν τη δική τους καθαρή «αλήθεια». Ότι το κόμμα τους ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΓΩΝΑ (πόσο μάλλον να συμβάλει στην οργάνωσή του) ΠΟΥ ΘΑ ΒΑΛΕΙ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΤΙΛΑΪΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΣΤΟΧΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ.

Μια πολιτική συνόψιση

Η παραπάνω επιλογή του ΚΚΕ για την εκπαίδευση δεν είναι βέβαια ούτε τυχαία, ούτε άσχετη με τη γενική γραμμή και κατεύθυνση του κόμματος αυτού. Συνδέεται στενά με τα χαρακτηριστικά του, χαρακτηριστικά που θα βρούμε όλο και περισσότερο, στις σημερινές συνθήκες ολομέτωπης καπιταλιστικής επίθεσης.

«προβληματισμοί» για το «μάθημα» και την «ικανότητα παρακολούθησης του αντικειμένου σπουδών» αφορούν μεσοαστικά στρώματα που θα έχουν (σχεδόν) λιμνές τις υλικές προϋποθέσεις για να σπουδάσουν τα παιδιά τους. Αφορούν, επίσης, το ίδιο το καθηγητικό κατεστημένο των Πανεπιστημίων, ειδικά το τμήμα του που θα βιώσει θιγμένο από τις κρατικές μοιρασίες. Το ΚΚΕ, ως κλασικό ρεφορμιστικό κόμμα, «εφορμά» στο κράτος για να το κατακτήσει «από τα μέσα», δηλαδή για να έχει πρόσβαση στους μηχανισμούς του, και δεν είναι τυχαία η αντίστοιχη αγάπη του για το στρώμα των μόνιμων αξιωματικών του αστικού στρατού.

Αυτή η ταξική απειθυσση του ΚΚΕ ντύνεται με όλο το ρεφορμιστικό και σοσιαλδημοκρατικό κοπή «ιδεολογικό» σπλοστάσιο. Με τη θεωρία των παραγωγικών δυνάμεων, με τον θαυμασμό στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που καταφέρνει ο καπιταλισμός, με τη φαντασίωση παραγωγής κομμουνιστών-αγωνιστών, χωρίς αγώνες, αλλά μέσα από τη μελέτη του... αντικειμένου τους!

Το ΚΚΕ, όχι μόνο φυλάγεται από ενδοχόμενη εμπλοκή του σε αγώνες, αλλά ενδύεται στην ταξική αντιπροσωπεία μεσοαστικών στρωμάτων, θεωρώντας ότι είναι η μόνη του προοπτική σε αυτές τις συνθήκες ολομέτωπης επίθεσης στον λαό και την εργατική τάξη. Ίσως, απλώς, είναι η νομοτελειακή εξέλιξη ενός κλασικού ρεφορμιστικού σχηματισμού. Ίσως, πάλι, είναι η φιλοδοξία του να πάρει θέση στο ενδεχόμενο «διαμόρφωσης ενός μαζικού ρεφορμιστικού ρεύματος στο άμεσο χρονικό διάστημα», όπως υποστηρίζει σε μια άλλη του εκτός τόπου και χρόνου εκτίμηση, στις ίδιες θέσεις.

Όπως και να έχει, το αποτέλεσμα συνοψίζεται σε μια φράση: Όλο και πιο δεξιά, όλο και πιο αντικινηματικά.

Ευρώπη

Προσπάθειες ιδεολογικής προετοιμασίας της νεολαίας για καιρούς πολέμου

Η διαπίστωση από μια χώρα ότι βαδίζουμε σε «καιρούς πολέμου» πάει χέρι-χέρι με την πολιτική της στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας. Πρόσφατες είναι οι δημοσιογραφικές έρευνες για τις διαθέσεις της νεολαίας των χωρών της Ευρώπης να πολεμήσει για τα «σύνορα της ΕΕ». Πρόσφατες είναι οι συντονισμένες νομοθετικές αλλαγές στις στρατιωτικές θητείες επίσης σε μία σειρά χωρών της Ευρώπης. Σταθερή κυβερνητική πολιτική είναι οι μισθοδοτικές εξασφαλίσεις και κρατικά προνόμια για στρατιωτικούς και τις οικογένειές τους, η διαμόρφωση υλικών όρων που θα υποσχεθούν την αξία της επαγγελματικής άνεσης που περιμένει τους νέους αν επιλέξουν τον δρόμο της στελέχωσης κάθε είδους στρατιωτικών εφεδρειών, συμμετοχής σε ΝΑΤΟϊκά προγράμματα κ.ο.κ.

Με όλα τα παραπάνω και ως συνέχεια αυτών, η εξοικείωση της νεολαίας στις νέες συνθήκες ώστε να εξασφαλιστούν όροι ενεργού συμμετοχής νέων ανθρώπων στις παγκόσμιες πολεμικές διεργασίες, απαιτεί τη στήριξη του εποικοδομηματος. Σε μία σειρά χωρών της Ευρώπης, τα σχολεία πλέον φιλοξενούν όλο και περισσότερες ημερίδες «συζητήσεων» για τις ανάγκες των λεγόμενων καιρών πολέμου στις οποίες έχει εισέλθει ο πλανήτης. Στη Σκανδιναβία, η οργάνωση διαλόγων μεταξύ μαθητών για τον милитарισμό, την εθνική ομοψυχία, την προσαρμογή του «ευρωπαϊκού τρόπου ζωής» έχει φτάσει να αποτελεί κανονική ενδοσχολική απασχόληση. Σε σχολεία της Βαλτικής, η εξοικείωση των μαθητών με την πιθανότητα άμεσης εμπλοκής στη γενίκευση του πολεμικού μετώπου της Ουκρανίας έχει εισάγει στα προγράμματα σπουδών έως και μαθήματα περί ανθεκτικότητας σε δύσκολες συνθήκες, επα-

γρύπνωσης υβριδικών απειλών και βασικών τακτικών προσωπικής άμυνας. Ωστόσο, αντίστοιχες προσπάθειες σε σχολεία των χωρών της Κεντρικής Ευρώπης και της Μεσογείου βρίσκουν καθυστερήσεις, βάσει μίας ριζωμένης αμφισβήτησης απέναντι στην επανεμφάνιση του «παραδοσιακού» милитарιστικού λόγου στις ζωές της νεολαίας, αλλά και απέναντι σε αυτές καθαυτές τις κρατικές παρεμβάσεις, που δεν είναι καθόλου εύκολο να κρύψουν την ανησυχία των αστικών τάξεων για τους τρόπους πειθαναγκασμού της νέας γενιάς να γίνει κρέας για κανόνια. Χαρακτηριστικές είναι και οι φοιτητικές αντιδράσεις στις συνεργασίες των πανεπιστημίων τους με στρατιωτικά ερευνητικά προγράμματα, χρηματοδοτήσεις και συμπράξεις ιδρυμάτων με ΝΑΤΟϊκούς τομείς, εταιρείες οπλικών συστημάτων, ισραηλινά συμφέροντα, μονοπώλια που εμπλέκονται με στρατούς, δυνάμεις κατασκοπείας και μηχανισμούς καταστολής.

Στην πλειοψηφία τους, η νεολαία και τα λαϊκά στρώματα δείχνουν διαθέσεις αντίθετες με τα συμφέροντα των αστικών τάξεων. Τα παραδείγματα της ραγδαίας εξάπλωσης του φοιτητικού κινήματος υπεράσπισης του δικαίου αγώνα του παλαιστινιακού λαού σε Αμερική και Ευρώπη, καθώς και της ανοιχτής αμφισβήτησης της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής «υπόσχεσης» ότι όταν καλεστεί, η νεολαία θα πρέπει να πάει να πολεμήσει, διαμορφώνουν την εικόνα ενός κομματιού του ρήγματος που έχουμε περιγράψει ότι έχει ανοίξει μεταξύ των λαϊκών και νεολαιίστικων συνειδησεων και των συμφερόντων του συστήματος.

Διαφορετικής έκτασης και βάθους από χώρα σε χώρα, το ρήγμα συνεχίζει να υφίσταται και να τρίζει κάτω από τις αντιφάσεις του συστήματος, το οποίο από τη

μία καθημερινά προσπαθεί να καλλιεργήσει τον ρεαλισμό του άδικου, παγκοσμίου πολέμου που προετοιμάζει και από την άλλη οξύνει την ταξική του επίθεση στους λαούς και τη νεολαία. Η ένταση της αντιλαϊκής και τυχοδιωκτικής πολιτικής των αστικών τάξεων εξ αντικειμένου οδηγεί στην ανάπτυξη ρευμάτων αμφισβήτησης της κεντρικής πολιτικής, που όμως μένουν -για την ώρα- μετέωρα. Αδυνατούν να χαράξουν υλικούς δρόμους διαμόρφωσης ενός άλλου μέλλοντος από αυτό που το σύστημα υπόσχεται. Δυσκολεύονται από την απουσία της προοπτικής που βρίσκεται στην πάλη για κατάκτηση καλύτερων

όρων ζωής στο παρόν και το μέλλον. Το κενό από την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος, η δυσκολία εισαγωγής των θέσεων του στους μαζικούς χώρους που βρίσκεται η νεολαία, που δουλεύει ο λαός, που ζει η εργασία, είναι εκείνο το ζήτημα που πρέπει να αρχίσει να καλύπτεται από διαδικασίες πολιτικής, ιδεολογικής και υλικής συγκρότησης κινήματος: να αρχίσει να καλύπτεται από διαδικασίες οργάνωσης αντιπολεμικών-αντιιμπεριαλιστικών μετώπων των λαών ενάντια στη συνέχεια των πολεμικών προετοιμασιών, ενάντια στο μέλλον που κάθε ιμπεριαλιστής και αστική τάξη υπόσχονται ως μονόδρομο.

Νοοτροπία πολέμου καλλιεργούν στους φοιτητές

Στο Πάντειο, στο τμήμα Διεθνών, Ευρωπαϊκών και Περιφερειακών Σπουδών λειτουργεί εδώ και χρόνια το ΙΔΙΣ (Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων). Το Ινστιτούτο αυτό έχει διοργανώσει μια σειρά δράσεις, συνέδρια κ.λπ. Τον Μάρτη θα διοργανώσει άλλο ένα, με τίτλο «Ο Πόλεμος στον σύγχρονο κόσμο: Στρατηγική, Οπλικά συστήματα και τακτικές». Από την περιγραφή του σεμιναρίου βλέπουμε πως θα εξετάσει τη στρατιωτική ισχύ των κρατών, τον τρόπο διεξαγωγής των «σύγχρονων» πολέμων, τους στρατούς ξηράς, τα ναυτικά, τις αεροπορίες. Θα ασχοληθεί και με τεχνικά ζητήματα των μαχών, με προβολές βίντεο κ.λπ.

Δεν είναι ούτε το πρώτο, ούτε το τελευταίο αντίστοιχο συνέδριο που διοργανώνεται. Το ίδιο Ινστιτούτο έχει κάνει και συνέδρια και ημερίδες με το ΝΑΤΟ. Το Πάντειο ήταν να διοργανώσει, μάλιστα, συνέδριο που θα συμμετείχαν Ισραηλινά πανεπιστήμια (αποσύρθηκε από τη διοργάνωση μετά την κατακραυγή). Ταυτόχρονα, το ΕΜΠ αλλάζει τον κανονισμό του, ώστε να μπορεί να κάνει έρευνες για ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς.

Όλα αυτά δεν γίνονται τυχαία σε αυτή την περίοδο. Που οι ανταγωνισμοί οξύνονται. Που από παντού ακούγονται δηλώσεις για πολεμικές προετοιμασίες. Που εξελίσσονται εξο-

πλιστικά προγράμματα δισεκατομμυρίων. Που προετοιμάζονται οι όροι για τον επόμενο γενικευμένο πόλεμο.

Σε αυτή τη φάση, το σύστημα θέλει να συνηθίσουν (και) οι φοιτητές αυτή την προοπτική. Του να δουν σημαίες πάνω σε φέρετρα. Του να σφραχτούν για τα συμφέροντα της αστικής μας τάξης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της. Για αυτό θέλει να τους κάνει να συνηθίσουν τη βία και τις σφαγές. Θέλουν να εξωραϊσθούν στη σκέψη του λαού και της νεολαίας τον πόλεμο.

Προβάλουν την επιστήμη ως ουδέτερη και αταξική. Που μόνο τέτοια δεν είναι. Που ερμηνεύει δήθεν «αντικειμενικά» την πραγματικότητα και «χωρίς προκαταλήψεις». Η επιστήμη και η έρευνα, στο σύστημά τους, εξυπηρετεί τους δικούς τους σκοπούς (ειδικά όταν αυτό ετοιμάζεται για πόλεμο). Τίποτα ουδέτερο δεν έχει ο τρόπος διεξαγωγής του σύγχρονου πολέμου. Το μόνο που έχει είναι αίμα, όπλα, σφαγές, κατεστραμμένες χώρες και μακελεμένους λαούς.

Οι φοιτητές, όμως, δεν πρέπει να μείνουν αμέτοχοι. Πρέπει να βγουν μπροστά. Να συγκροτηθεί αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα μέσα στις σχολές. Να βρεθούν με τους λαούς στον δρόμο και να παλέψουν για την ειρήνη και τη φιλία των λαών.

Διαφημιστική καμπάνια για τις στρατιωτικές σχολές

Η κυβέρνηση και συνολικά ο στρατιωτικός μηχανισμός προσπαθούν να προσαρμόσουν τον στρατό στα νέα δεδομένα. Τόσο με το νομοθετικό πλαίσιο (ν. Δένδια), όσο και με τη διαμόρφωση των όρων εκείνων που θα ευνοούν την ενασχόληση των νέων με τον στρατό.

Βασικό ζήτημα για το σύστημα αποτελεί το «άδειασμα» των στρατιωτικών σχολών που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια, με όλο και λιγότερους μαθητές να τις επιλέγουν στο μηχανογραφικό τους. Πάνω σε αυτή τη βάση, τα Γενικά Επιτελεία Στρατού, Ναυτικού και Αεροπορίας βγάζουν στην τηλεόραση διαφημιστικά σποτ που προβάλλουν έντονα τις καινοτόμες τεχνολογίες του στρατού αλλά και τη δυνατότητα προσωπικής ανέλιξης, διαμόρφωσης καριέρας και προοπτικής. Πάντα στο πλαίσιο της υπηρετήσης των ενόπλων δυνάμεων και του έθνους.

Προσπαθούν να ανατρέψουν την απομάκρυνση των νέων από τις στρα-

τιωτικές σχολές, καθώς οι όροι που διαμορφώνονται σε διεθνές επίπεδο, όσον αφορά τις γεωπολιτικές εξελίξεις, απαιτούν συνεργάσιμη και διαθέσιμη νεολαία στην προοπτική του πολέμου, νέο κόσμο που θα στελεχώσει τον στρατό σε μεσαίες και υψηλές θέσεις, λιγότερα Ι5 και αναβολές.

Η συνολικότερη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, με την όλο και δεξιότερη ρητορεία, τις απαγορεύσεις, τις δολοφονίες μεταναστών, τις διαγραφές φοιτητών, τη φτώχεια και την ανασφάλεια, δημιουργεί απέχθεια στους νέους ανθρώπους απέναντι σε ό,τι φαίνεται συστημικό. Η νεολαία που έχει αποφασίσει πως είναι με την Παλαιστίνη, που διαδήλωσε για τα Τέμπη, που αγωνίστηκε ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αρνείται να συμμετάσχει στον στρατιωτικό μηχανισμό, δεν «γοητεύεται» από τους νέους εξοπλισμούς, από τις σύγχρονες πολεμικές μηχανές, από τη γιάφκα του ΝΑΤΟ. Και αυτό είναι που τους ενοχλεί.

Στο τραπέζι ήδη το Εθνικό Απολυτήριο Στήνουν νέα μεγάλη σφαγή στην εκπαίδευση!

Την Τρίτη 10 Φεβρουαρίου ξεκίνησε ο διάλογος για το Εθνικό Απολυτήριο στη Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής. Αναμένεται να ολοκληρωθεί τον Ιούνιο και να τεθεί σε δημόσια διαβούλευση το καλοκαίρι. Ο πρώτος ενδεχόμενος ορίζοντας εφαρμογής του Εθνικού Απολυτηρίου που μέχρι στιγμής έχει ανακοινωθεί είναι το έτος 2027-2028 για την Α' Λυκείου.

Μπορεί το Εθνικό Απολυτήριο να μην εφαρμόζεται άμεσα για τους μαθητές που ήδη φοιτούν στο Λύκειο, αλλά δεν πρέπει να υπάρχει καμία επανάπαυση και αναμονή από γονείς, εκπαιδευτικούς και μαθητές. Γιατί το Εθνικό Απολυτήριο αποτελεί τομή στην επίθεση του συστήματος σε μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς. Πρόκειται για ένα βαθιά ταξικό σύστημα, που θα αναδιαμορφώσει ριζικά το τοπίο στην εκπαίδευση για ολόκληρες γενιές. Εμπνέεται από τη ρεβανσιστική μανία του συστήματος απέναντι στις κατακτήσεις του λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, που έδωσαν τη δυνατότητα σε όλα τα παιδιά

του λαού και της εργατικής τάξης να μπορούν σπουδάζουν. Θα επισφραγίσει την εκπαίδευση για λίγους και εκλεκτούς, που προωθούν οι πολιτικές της κυβέρνησης αλλά και των προηγούμενων κυβερνήσεων. Θα αποκλείσει μαζικά χιλιάδες μαθητές από το Λύκειο, αλλά και από τη δυνατότητα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Αλήθειες και Αυταπάτες για το Εθνικό Απολυτήριο

- Κάποιοι σκοπίμως αναπαράγουν ψεύδη ότι με το Εθνικό Απολυτήριο «θα καταργηθούν οι Πανελλήνιες». Το Υπουργείο, από την άλλη, δηλώνει ξεκάθαρα πως δεν καταργούνται οι Πανελλαδικές Εξετάσεις και ο ήδη υπάρχων αιχμηρός κόφτης της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, που πετά εκατοντάδες χιλιάδες υποψηφίους από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Οι Πανελλήνιες γίνονται, αντίθετα, πιο ζόρικες και από τώρα, αφού θα αποτελούν την κορύφωση ενός τριετούς αγώνα δρόμου, με εν-

τατικοποίηση και εξοντωτικές εξετάσεις.

- Δεν καταργείται η Τράπεζα Θεμάτων, αλλά αναβαθμίζεται και διευρύνεται το ποσοστό των θεμάτων που μπαίνουν από αυτή στις ενδοσχολικές εξετάσεις. Κατά βάση στις ενδοσχολικές εξετάσεις θα μπαίνουν δηλαδή τα θέματα-κόφτες του Υπουργείου. Υπάρχουν προτάσεις ακόμα και για την σύσταση ειδικού «Εθνικού Σώματος Αξιολογητών» για τη βαθμολόγηση των γραπτών, τα οποία επίσης θα ψηφιοποιούνται. Δηλαδή οι ενδοσχολικές εξετάσεις αποκτούν τον χαρακτήρα Πανελλαδικών εξετάσεων.

- Λένε πως επιδιώκουν με το Εθνικό Απολυτήριο «να ανατρέψουν τον εξεταστικοκεντρικό χαρακτήρα του Λυκείου». Αντιθέτως, το Λύκειο γίνεται εξεταστικό κάτεργο, ο μαθητής θα καλείται να δίνει Πανελλήνιες κάθε χρόνο σε όλο το Λύκειο για να περάσει στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση ή για να αποκτήσει το απολυτήριο Λυκείου.

- Δεν πρόκειται για ένα σύστημα «περισσότερο αντικειμενικό», όπως λένε. Πρόκειται για ένα σύστημα βαθιά ταξικό, που αναπαράγει τις ανισότητες και με το πρόσχημα της «αριστείας», τον κανιβαλισμό. Θα μετρούν οι βαθμοί και των τριών τάξεων του Λυκείου ανά ειδικό ποσοστό και ο μαθητής θα μπαίνει σε έναν εξαντλητικό αγώνα δρόμου από την Α' Λυκείου. Σε αυτόν τον αγώνα δρόμου θα επιβιώνουν μόνο όσοι έχουν τα χρήματα για ακριβοπληρωμένα φροντιστήρια, όσοι δεν ζουν υπό το βάρος της συνεχούς φτωχοποίησης και της ασφυκτικής καθημερινότητας που έχει γεννήσει η επίθεση.

- Κατηγορούν τους εκπαιδευτικούς ότι «πριμοδοτούν τους μαθητές στη βαθμολογία». Για αυτό και τα μέτρα του Εθνικού Απολυτηρίου θα βραβεύουν περαιτέρω υπό τη σκιά του πέλεκου της διαρκούς αξιολόγησης. Για την αντιμετώπιση της λεγόμενης «υπερβαθμολόγησης» προτείνουν να αναπροσαρμόζεται ο προφορικός βαθμός στον γραπτό. Δηλαδή, αν κάποιος μαθητής γράφει χαμηλότερα από τον προφορικό, κατεβαίνει ο προφορικός κατάλληλα για να προσαρμοστεί στον γραπτό. Ο εκπαιδευτικός που συνανθάνεται τις δυσκολίες των μαθητών φτωχών οικογενειών και κάνει αγώνα δρόμου μαζί τους για να βγάλει την υπέρογκη ύλη, κινδυνεύει να βρεθεί και υπόλογος, επειδή στέκεται στο πλευρό των μαθητών του!

Καμία αναμονή, καμία ανάθεση! Αγωνιστικός ξεσηκωμός απέναντι στο Εθνικό Απολυτήριο!

Γονείς, εκπαιδευτικοί και μαθητές δεν πρέπει να περιμένουν τίποτα από τον διάλογο. Πολλά κόμματα κοινοβουλευτικά (ή και μη) προσπαθούν να εντάξουν το θέμα του Εθνικού Απολυτηρίου στα δικά τους προεκλογικά παιχνίδια και σπέρνουν αυταπάτες στον λαό. Το ΠΑΣΟΚ έχει ήδη ανακοινώσει πως θα συμμετάσχει στον διάλογο και σπέρνει αυταπάτες ότι θα επιδιώξει «κατάργηση των Πανελλαδικών υπό τη σημερινή άδικη μορφή τους». Ο διάλογος αυτός είναι στην πραγματικότητα προσχηματικός και προαποφασισμένος. Η τελική απόφαση σε οποιαδήποτε μορφή της θα σφραγίσει μια τεράστια σφαγή για τους μαθητές, θα επιφέρει ολέθριες συνέπειες στις λαϊκές και φτωχές οικογένειες.

Το ΚΚΕ προέβη ήδη σε δηλώσεις του τύπου «το Εθνικό Απολυτήριο να μείνει στα χαρτιά», πριν καν αποτυπωθεί επίσημα στα χαρτιά! Είναι μια στάση που εμπνέεται από λογική ήττας και αυταπάτες. Ουσιαστικά αποφεύγει να δώσει τη μάχη πριν καν αυτή ξεσπάσει, να δώσει τη σύγκρουση με το σύστημα και αμφισβητεί έμπρακτα ότι η ανατροπή ενός μέτρου και εν τέλει ότι οι νίκες του λαού μέσα από τον δρόμο είναι εφικτές.

Δεν πρέπει να αναθέσουμε το μέλλον μας σε τυχόν «σωτήρες» που θα διαπραγματευτούν στο τραπέζι του διαλόγου. Ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος για να ανατραπουν τα σχέδια του Υπουργείου είναι ο δρόμος του μαζικού ανυποχώρητου αγώνα. Μόνο με επίμονες διαδηλώσεις, καταλήψεις και απεργίες μπορούν να ανατραπουν συνολικά τα σχέδιά τους.

Ο ρεφορμισμός κερδίζει ξανά βραβείο υποταγής

Λίγος καιρός πέρασε από την εφαρμογή των διαγραφών των πρώτων χιλιάδων φοιτητών, την εφαρμογή δηλαδή του μεγαλύτερου ταξικού φραγμού και αποκλεισμού στα Πανεπιστήμια. Πρόκειται για ένα σκληρό προχώρημα της επίθεσης από την πλευρά του συστήματος και της ΝΔ, μια μεγάλη νίκη ενάντια στο δικαίωμα στις σπουδές. Μια χρόνια επιδίωξη τους έγινε πραγματικότητα. Το φοιτητικό κίνημα ήταν το μόνο που μπορούσε και μπορεί να βάλει φραγμό στην υλοποίηση της επίθεσης. Αντίστοιχα, η απουσία αυτού έφερε τους φοιτητές μπροστά στη διαγραφή 308.605 φοιτητών και όχι μόνο... Η ίδια απουσία είναι που δίνει στη ΝΔ και στην κάθε ΝΔ τη δυνατότητα να προχωράει την επίθεση και να την βαθιάνει. Να τρομοκρατεί τους φοιτητές με πειθαρχικά, να καταστέλλει με μπάτσους και μέτρα (αν)ασφάλειας μέσα στις σχολές, να συζητάει για αναθεώρηση του άρθρου 16...

Κι αν από τη μία οι δυνάμεις του συστήματος, εντός και εκτός σχολών, είναι υπεύθυνες για το τσάκισμα των δικαιωμάτων μας, από την άλλη δεν μπορούν να κρυφτούν οι τεράστιες ευθύνες της ρεφορμιστικής αριστεράς. Της αριστεράς της υποταγής και του συμβιβασμού, που η προτασεολογία της μπορεί να γεμίσει σελίδες επί σελίδων, ξεχνώντας το βασικό, ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ. Είναι η ίδια αριστερά, με πρώτη και κύρια την ΚΝΕ-ΠΚΣ μέσα στις σχολές, που εδώ και έναν χρόνο καθησυχάζει

τους φοιτητές πως οι διαγραφές δεν πρόκειται να εφαρμοστούν, αφού άλλωστε οι καθηγητές και οι πρυτάνεις έδωσαν τον λόγο τους στους «κόκκινους εκπροσώπους».

Όσο το σύστημα σφυγμομετρούσε τις αντιδράσεις των φοιτητών, η αριστερά του ρεφορμισμού φρόντιζε αυτές να είναι ανύπαρκτες. Όσο η κυβέρνηση απειλούσε πως οι διαγραφές έρχονται, τόσο κάθε δύναμη της ήττας από την ΚΝΕ μέχρι την ΕΑΑΚ, από την Attack μέχρι την οριακά άφαντη- αναρχία, φρόντιζαν οι φοιτητές να μείνουν στην μπάνα. Μόνη τους έγνοια η απεύθυνση σε καθηγητές και πρυτάνεις, σε αυτούς που έρχονται να υλοποιήσουν την επίθεση μέσα στα Πανεπιστήμια. Γιατί; Γιατί έχοντας εξ αρχής αποδεχτεί τον ταξικότατο νόμο των διαγραφών, αυτό που ήθελαν ήταν η διαπραγμάτευση των όρων εφαρμογής του.

Για αυτό και αποδεχόμενη τα συστημικά και κυβερνητικά αφηγήματα, η πρώτη κόκκινη δύναμη στα Πανεπιστήμια ζητάει δικαίες διαγραφές. Ούτε λόγος για συνελεύσεις, ούτε λόγος για κίνημα. Και φυσικά, ούτε λόγος για ΑΝΑΤΡΟΠΗ των διαγραφών. Σύμφωνα με την ΚΝΕ, ο δρόμος είναι ένας για τους φοιτητές. Να σκύψουν το κεφάλι και να αποδεχτούν τη μοίρα τους. Έχοντας μπροστά τους τις διαγραφές, να τρέξουν ακόμα πιο πολύ, για να μην διαγραφούν... Μην τους περάσει από το μυαλό καμία τρελή ιδέα αμφισβήτησης και αγώνα. Για αυτό και πρόσφατα πρόβαλε το μεγαλύ-

τερο και πιο αγωνιστικό αίτημα... φροντιστηριακά μαθήματα, επαναληπτικές εξεταστικές και θέματα κλιμακωτής δυσκολίας! Προτάσεις τόσο «επικίνδυνες» για το σύστημα, που θα μπορούσε να τις προτείνει και... η ΔΑΠ!

Αν οι προτάσεις του ρεφορμισμού αποδεικνύουν κάτι, εκτός από τον τεράστιο συμβιβασμό στο πλαίσιο που αυτό το σύστημα θέτει στη νέα γενιά, είναι η εξίσου τεράστια ανεμπιστοσύνη στους φοιτητές και το κίνημα. Δεν είναι τυχαία η προδοσία που, δια στόματός τους, ένωσαν οι δυνάμεις αυτές μετά το «άδειασμα» από τους πρυτάνεις μετά την τελευταία σύνοδο. Αυτοί, όχι απλά δεν αντιτάχθηκαν στις διαγραφές, αλλά αντικατέστησαν και τους «κόκκινους» εκπροσώπους με τους ηλεκτρονικούς... Η πραγματικότητα γκρέμισε και τις ελπίδες και τους συμμάχους και τον ρόλο που τόσο αναζητούν οι δυνάμεις της συνδιαλλαγής!

Οι φοιτητές δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από αυτές τις δυνάμεις, που σε κάθε τους βήμα δίνουν μαθήματα υποταγής. Οι διαγραφές, όπως και συνολικά οι ν. Κεραμέως-Ζαχαράκη, μπορούν να ανατραπουν και ο δρόμος είναι ένας, το φοιτητικό κίνημα. Μέσα από τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις, οι φοιτητές μπορούν να χαράξουν τη δική τους πορεία, να βγουν μπροστά, να πάρουν πίσω τα δικαιώματα και τα όνειρα που αυτό το σύστημα τους κλέβει!

Για τα γεγονότα στο ΑΠΘ

Στα Πανεπιστήμια πήγαινες, στο αστυνομικό τμήμα κατέληξες...

Τα ξημερώματα του Σαββάτου 7/2 στη Θεσσαλονίκη η αστυνομία συντόνισε επιχείρηση εισβολής στην Πολυτεχνική Σχολή του ΑΠΘ, όπου και **προσήγαγε 313(!) άτομα που έκαναν το φοβερό έγκλημα να βρίσκονται εκεί για μια punk συναυλία.** Θα σκεφτόταν κανείς καλύτερη κατάληξη για την έξοδο του Παρασκευή Βράδυ;

Η επιχείρηση της αστυνομίας ήταν μια υπολογισμένη και οργανωμένη κίνηση. Ως πρόσχημα για αυτό το ευθύ χτύπημα στο άσυλο αξιοποιήθηκε μια συμπλοκή που είχε γίνει με άτομα που φαίνεται να πρόσκεινται στον α/α χώρο, η οποία, όμως, είχε γίνει τουλάχιστον μία ώρα νωρίτερα και εκτός του ΑΠΘ.

Το υπουργείο Παιδείας δεν έχασε καιρό, άσκησε πίεση ζητώντας να λογοδοτήσουν οι πρυτανικές αρχές του ΑΠΘ για τα γεγονότα εντός 48 ωρών. Τόσο η υπουργός Ζαχαράκη όσο και ο υφυπουργός Παπαϊωάννου -πρώην πρύτανης του ΑΠΘ- σε δηλώσεις τους άρχισαν να κάνουν λόγο για υποτιθέμενες φθορές που προκλήθηκαν στο Πανεπιστήμιο κατά τη διάρκεια του live, να τονίζουν ότι αυτό έγινε χωρίς την άδεια της διοίκησης του Πανεπιστημίου, ενώ «υπενθύμισαν» το ισχύον νομικό πλαίσιο και συγκεκριμένα τον νόμο που πέρασε το καλοκαίρι. Επανάφεραν τη συζήτηση για τις πειθαρχικές διώξεις, για τα σχέδια ασφαλείας των ΑΕΙ, για ελεγχόμενη είσοδο στα Πανεπιστήμια, για τοποθέτηση καμερών, για αυστηροποίηση της φύλαξης. Η διοίκηση του ΑΠΘ έσπευσε να δηλώσει πλήρη σύμπνοια με το υπουργείο. Τη σκυτάλη πήρε και ο πρόεδρος της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης, Θ. Τσαϊρίδης, υποστηρίζοντας ότι πρέπει να επιτρέπεται η χρήση πλαστικών βλημάτων και σφαιρών με χρώμα για να «μαρκάζονται» οι «ταραξίες».

Εν τέλει, όλοι οι προσαχθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι, καθώς δεν βρέθηκαν στοιχεία σε βάρος τους! Ακολούθησε και το Δελτίο Τύπου των Πρυτανικών Αρχών του ΑΠΘ την Τρίτη 10/2, στο οποίο αναφέρεται ότι «*Μετά από την επίσημη έκθεση των διοικητικών υπηρεσιών ανακοινώνουμε ότι δεν υπάρχει καμία φθορά δημόσιας περιουσίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο και καμία εκδήλωση βίας. Οποιαδήποτε επεισόδια και παραβατική κοινωνική συμπεριφορά συνέβη εκτός του πανεπιστημιακού campus*». Καταρρίφθηκε έτσι το επιχείρημα περί φθορών από τον κόσμο που παρακολουθούσε το live.

Ο στόχος της κυβέρνησης και της διοίκησης του ΑΠΘ δεν ήταν να πουν ότι δεν έπρεπε να γίνει το συγκεκριμένο live, αλλά ότι δεν πρέπει να γίνεται καμία εκδήλωση! Η επίθεση αυτή δεν αφορά μόνο τη Θεσσαλονίκη. Τέτοιες επιχειρήσεις όπως αυτές του Σαββάτου -με τον πρωτόγνωρο αριθμό προσαγωγών- θέλουν να προκαλέσουν τον φόβο ότι όποιος βρεθεί στη σχολή για άλλο λόγο πέρα από το μάθημά του μπορεί να βρεθεί στην καλύτερη φακελωμένος, αλλιώς με προσαγωγή ή σύλληψη.

Η τωρινή κυβέρνηση, σε συνέχεια της πολιτικής που εφάρμοσαν όλες οι προηγούμενες, προσπαθεί να φτιάξει ένα Πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς, όπου τα παιδιά από πιο φτωχές οικογένειες δεν θα έχουν πρόσβαση. Ένα Πανεπιστήμιο που θυμίζει περισσότερο στρατόνα, αποστειρωμένο, στο οποίο οι προοδευτικές φωνές θα φιμώνονται, στο οποίο δεν θα χωράει ανεξάρτητος από το

κράτος φοιτητικός συνδικαλισμός και πολιτιστικές δράσεις. Είναι πολύ συχνό φαινόμενο, από την καραντίνα και μετά, να μην παραχωρούνται άδειες για πολιτιστικές και πολιτικές εκδηλώσεις, να γίνονταν lockout για να εμποδίζονται οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων, να εκκενώνονται πολιτικοί και πολιτιστικοί χώροι εντός των Πανεπιστημίων.

Το σύστημα προσπαθεί να ξεμπερδεύει με την παρέμβαση της Αριστεράς στα Πανεπιστήμια. Να μην είναι πλέον το Πανεπιστήμιο ο χώρος στον οποίο ένας άνθρωπος έρχεται σε επαφή με τις προοδευτικές ιδέες και το κίνημα, να καταργήσει από τις συνειδήσεις αυτό που έχει κατοχυρωθεί ως λαϊκό άσυλο των αγώνων. Στοιχείο που συνηγορεί στην κατεύθυνση σκλήρυνσης της κατάστασης αποτελούσε εξ αρχής ο τρόπος που το 2021 οι διαγραφές ενσωματώθηκαν στον τότε νόμο Κεραμέως-Χρυσόχρηδη (4777). Όταν, πέρα από τα ακαδημαϊκά κριτήρια τα οποία υπήρχαν και στον νόμο Διαμαντοπούλου το 2011 ως λόγος διαγραφής, προστέθηκε το πειθαρχικό σκέλος και η υιοθέτηση της διαγραφής ως ποινή σε

αυτά που ο νόμος ορίζει ως πειθαρχικά παραπτώματα. Αυτή η «αλλαγή τοπίου», που επιχειρείται στο Πανεπιστήμιο, έχει αντανάκλαση σε όλη την κοινωνία. Είναι τμήμα της επίθεσης στην εκπαίδευση και της συνολικότερης επίθεσης στον λαό.

Η κυβέρνηση αναγνωρίζει τον συσχετισμό που υπάρχει αυτή τη στιγμή, «μετράει» το γεγονός ότι οι 308.605 διαγραφές φοιτητών έγιναν και πέρασαν αμαχητί, χωρίς σοβαρές αντιδράσεις από το φοιτητικό σώμα. «Μετράει» το γεγονός ότι η ΚΝΕ, ως πρώτη δύναμη στα Πανεπιστήμια, δεν έχει καμία διάθεση να βάλει πλάτη για να στηθεί φοιτητικό κίνημα ενάντια στις διαγραφές και συνολικότερα στην επίθεση και βλέπει την αποδιοργάνωση των φοιτητικών συλλόγων και των περισσότερων πολιτικών δυνάμεων εντός των σχολών. Θα αναρωτιέται κανείς γιατί χρειάζεται επιθέσεις όπως αυτή του Σαββάτου, αφού η κατάσταση είναι αυτή που είναι. Η κυβέρνηση, και συνολικά το σύστημα, φαίνεται να έχει περισσότερη εμπιστοσύνη από ό,τι τμήματα της κυρίαρχης Αριστεράς στο γεγονός ότι η ολομέτωπη και πολύ

σκληρή επίθεση που έχει εξαπολύσει στα δικαιώματα θα φέρει αργά ή γρήγορα ισχυρές και δίκαιες αντιδράσεις. Αυτές τις αντιδράσεις προσπαθεί να προλάβει, σε μια περίοδο που νιώθει ότι έχει το πάνω χέρι. Με τις αγροτικές κινητοποιήσεις να έχουν κλείσει, έχοντας μπροστά την εφαρμογή των διαγραφών και δρομολογώντας μια συνταγματική αναθεώρηση που ανοίγει μέτωπο με φοιτητές και εκπαιδευτικούς, προσπαθεί να θωρακιστεί όσο καλύτερα γίνεται, γι' αυτό εντείνει τη φασιστικοποίηση.

Για να μπει ένα φρένο στην επίθεση χρειάζεται οι φοιτητές να συσπειρωθούν γύρω από τους φοιτητικούς συλλόγους, να γίνουν καλέσματα γενικών συνελεύσεων και να μπει η κατεύθυνση της ανμέτρησης με την πολιτική της κυβέρνησης κόντρα στον φόβο και την υποταγή.

Η τελευταία εξέλιξη, μέχρι τη στιγμή που γράφεται το άρθρο, είναι ότι η διοίκηση του ΑΠΘ ανακάλεσε τις άδειες που είχε δώσει στις πολιτιστικές ομάδες φοιτητών και αποφάσισε το υποχρεωτικό κλείδωμα όλων των κτιρίων μέχρι τις 10:00 το βράδυ. Να μην τους περάσει!

Λωρίδα της Γάζας

Αμείωτα τα σιωνιστικά εγκλήματα, άσβεστη η φλόγα της παλαιστινιακής αντίστασης

Η είδηση που αποκρύπτεται είναι αυτή που κρύβει και την αλήθεια. Και πολλές τέτοιες αλήθειες αποκρύπτει η συστημική ειδησεογραφία. Αν αρκεστούμε στις «ειδήσεις» που μας έρχονται από τη μαρτυρική Παλαιστίνη αυτό το διάστημα, τότε πέφτουμε στην καλοστημένη παγίδα.

Προβλήθηκε ιδιαίτερα το άνοιγμα του περάσματος στη Ράφα. Είναι η μοναδική μεθωριακή διάβαση προς την Αίγυπτο η οποία δεν ελεγχόταν από τον IDF, μέχρι δηλαδή την άνοιξη του 2024, όταν την έθεσε υπό τον έλεγχό του. Όχι άδικα χαρακτηρίζεται ως «σανίδα σωτηρίας», καθώς χιλιάδες ασθενείς και τραυματίες μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία κυρίως της Αιγύπτου ώστε να νοσηλευτούν, ενώ με το κλείσιμό της τουλάχιστον 1.268 πέθαναν περιμένοντας μάταια ιατρική μεταφορά. Αν αναλογιστούμε πως 20.000 σοβαρά τραυματίες και ασθενείς χρήζουν μεταφοράς, είναι κοροϊδία να διαφημίζεται ως ανθρωπισμός η μεταφορά πέντε ασθενών και δυο συνοδών τους.

Το άνοιγμα του περάσματος δεν σημαίνει φυσικά αλλαγή στην εισροή ανθρωπιστικής βοήθειας. Μόνο «άτομα» μπορούν να μπαίνουν (κατά προτίμηση των σιωνιστών μόνο να βγαίνουν). Και αυτό με το σταγονόμετρο και πάλι θεωρητικά. Τις πρώτες ημέρες, από τους 50 Παλαιστίνιους επέστρεψαν τελικά 15 Παλαιστίνιες που βρίσκονταν στην Αίγυπτο για νοσηλεία και, σύμφωνα με τις καταγγελίες τους, οι υπηρεσίες του ισραηλινού στρατού καθυστέρησαν την επιστροφή τους, προσπάθησαν να τις απαγάγουν, τις απείλησαν

πως αν δεν δεχτούν να δίνουν πληροφορίες στο Ισραήλ, θα συλληφθούν.

Επιπλέον, αφήνεται να εννοηθεί πως ο έλεγχος του περάσματος περνάει στους Παλαιστίνιους. Πόσο ψέμα! Τον έλεγχο συνεχίζει να έχει η σιωνιστική κατοχή και μάλιστα με την αρωγή της EUBAM Rafa, αποστολής της ΕΕ που όχι μόνο καλύπτει μα και ξεπλένει τα εγκλήματα σε βάρος των Παλαιστίνιων.

Άλλη μεγάλη μισή αλήθεια είναι οι υποσχέσεις για ανοικοδόμηση της Γάζας. Δεν χρειάζεται να αναφερθούμε ξανά στους τόνους ερειπίων στην ισοπεδωμένη Γάζα. Μια αποπληστική είδηση αρκεί. Μία ημέρα μετά το άνοιγμα της Ράφα, ο IDF βομβάρδισε τις υποδομές υδροδότησης στην πόλη Χαν Γιούνις, καταδικάζοντας και σε δίψα τους Παλαιστίνιους.

Δημοσίευμα της Haaretz αναφέρει πως στελέχη του στρατού του Ισραήλ συμφωνούν με τον απολογισμό του υπουργείου Υγείας της Γάζας όσον αφορά τους νεκρούς (περίπου 70.000), χωρίς να υπολογίζονται οι τουλάχιστον 10.000 αγνοούμενοι -θαμμένοι στα ερείπια. Επίσημα, βέβαια, ο ισραηλινός στρατός όχι μόνο δεν αποδέχεται αυτούς τους αριθμούς, αλλά «ερευνά» πόσοι νεκροί ήταν «τρομοκράτες» και πόσοι γυναικόπαιδα.

Οι βομβαρδισμοί δεν έχουν κοπάσει. Μάλιστα, το τελευταίο δεκαήμερο οι σιωνιστές επιδόθηκαν στις πλέον φονικές βομβιστικές επιθέσεις. Περίπου 100 άμαχοι έχασαν τη ζωή τους στη Χαν Γιούνις, στην πόλη της Γάζας, στη Ράφα, στους καταυλισμούς Αλ Μαουάσι και Τζαμπαλίγια. Αυτό που περνάει στα «ψιλά» είναι η παραδοχή των σιωνιστών πως πρόκειται για αντίποι-

να. Αντίποινα γιατί η αντίσταση των Παλαιστίνιων συνεχίζεται. Συνεχίζεται προσπαθώντας να αποτρέψει τη μετακίνηση της περιβόητης «κίτρινης γραμμής» προς τα δυτικά και καταφέρνει πλήγματα στρατιωτικά. Οι σιωνιστές βαφτίζουν αυτή την αντίσταση «παραβίαση εκκευρίας» -άλλο μεγάλο αυτοπόδεικτο ψέμα!- και ως γνήσιος δειλός στρατός κατοχής ξεσπούν το μένος τους στον ανυπεράσπιστο λαό.

Ο Νετανιάχου σε συνέντευξη Τύπου επιμένει πως δεν πρόκειται να αποδενώσει την ίδρυση παλαιστινιακού κράτους και πως το Ισραήλ θα έχει τον αποκλειστικό έλεγχο ασφάλειας από τον Ιορδάνη μέχρι τη Μεσόγειο. Πολλοστή απόδειξη της δολοφονικής φύσης αυτού του φυτευτού κράτους, οι εκτεταμένες επιδρομές στη Δυτική Όχθη μόνο το περασμένο Σάββατο. Στρατός και έποικοι απέκλεισαν 21 πόλεις και χωριά, επιτέθηκαν σε γυναίκες, πυροβολούσαν στο ψαχνό, συνέλαβαν δημοσιογράφους. Χρησιμοποίησαν ακόμα και drones για να ψεκάσουν με χημικά φυτοφάρμακα καλλιέργειες σε χωράφια. Διακηρυγμένη και πρόσφατα η πρόθεση των σιωνιστών για προσάρτηση της Δυτικής Οχθης.

Αποδεικνύεται για άλλη μια φορά με τον πιο τραγικό τρόπο πως η εκκευρία τους δεν σταματάει τον πόλεμο, δεν τερματίζει την κατοχή. Πως η Παλαιστίνη δεν είναι η πατρίδα της ειρήνης. Όλο το γνωρίζουν, και ας μην το παραδέχονται, αυτό που φοβούνται είναι ο λαός που δεν πτοείται από τις κακουχίες, δεν παρατάει τη γη του, δεν παραδίδει τα όπλα του.

Το μετέωρο βήμα των ΗΠΑ στον Περσικό Το Ιράν καταλύτης γενικότερης αποσταθεροποίησης

Η συνάντηση του ειδικού απεσταλμένου των ΗΠΑ, Γουίτκοφ, με τον Ιρανό ΥΠΕΞ, Αραγσί, που θα πραγματοποιούνταν στις 6 Φλεβάρη, στην Κωνσταντινούπολη (όπως συμφωνήθηκε αρχικά με τη συμμετοχή και άλλων χωρών της Μ. Ανατολής, ως παρατηρητών), με αίτημα του Ιράν, μεταφέρθηκε τελικά στο Ομάν και σε διμερές πλαίσιο. Η Τεχεράνη έχει λόγους να μη θέλει εμπλοκή του Ερντογάν.

Ο Τραμπ καλωσόρισε τη διάθεση της Τεχεράνης για διαπραγματεύσεις, αλλά παράλληλα ενισχύει τη σκληρή γραμμή. Με τη λήξη των συνομιλιών, η Ουάσιγκτον ανακοίνωσε νέο πακέτο κυρώσεων κατά Ιρανικών οντοτήτων. Με την αβεβαιότητα για την ατζέντα να παραμένει, οι επαφές πέτυχαν τον ελάχιστο αναγκαίο στόχο της συνέχισης της διαπραγματευτικής διαδικασίας.

Το κρίσιμο ερώτημα της περιόδου επιστρέφει με ανησυχητικές προεκτάσεις: πόσο κοντά βρίσκονται οι ΗΠΑ σε μια στρατιωτική επίθεση κατά του Ιράν; Η συνάντηση στις 11 Φεβρουαρίου στην Ουάσιγκτον, μεταξύ Νετανιάχου και Τραμπ, με βασικό θέμα αυτές τις διαπραγματεύσεις, ίσως αποδειχτεί καθοριστική των εξελίξεων. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός θεωρεί ότι οποιαδήποτε συμφωνία θα πρέπει να περιλαμβάνει τον περιορισμό του Ιρανικού βαλλιστικού οπλοστασίου, καθώς και τον τερματισμό της στήριξης του Ιράν προς τις συμμαχικές του δυνάμεις στη Μ. Ανατολή.

Στην οπτική της Τεχεράνης, η διαπραγμάτευση για τους πυραύλους ισοδυναμεί με εθελοντικό αφοπλισμό. Όσο για τον «Άξονα της Αντίστασης», το δίκτυο Ιρανικών περιφερειακών συμμάχων, η Τεχεράνη του προσδίδει στρατηγικό βάθος, αφού είναι ενσωματωμένες στο Ιρανικό δόγμα ασφαλείας. Η εγκατάλειψή του ως διαπραγματευτικού χαρτιού θα άνοιγε τον δρόμο σε μελλοντικούς εξαναγκασμούς.

Οι ΗΠΑ δεν φαίνεται να βιάζονται, αλλά ούτε και αποκλιμακώνουν. Μέχρι στιγμής το αεροπλανοφόρο «Αβραάμ Λίνκολν», που περιπολεί στον Περσικό Κόλπο, διαθέτει, για άγνωστο λόγο, εξαιρετικά περιορισμένη συνοδεία. Το κρίσιμο στοιχείο είναι ότι λίγο πιο πίσω κινείται μια δεύτερη δύναμη του πολεμικού ναυτικού των ΗΠΑ (η πραγματική δύναμη κρούσης), η οποία πλησιάζει.

Το έγκυρο Politico γράφει ότι ένα αμερικανικό χτύπημα στο Ιράν μπορεί να εκδηλωθεί πιθανότατα μέσα σε αυτόν τον μήνα. Με βάση το δημοσίευμα, η Ουάσιγκτον χρειάζεται περίπου μία επιπλέον εβδομάδα για να ολοκληρώσει την ανάπτυξη των απαραίτητων στρατιωτικών μέσων, ώστε να καταστούν επιχειρησιακά έτοιμα για ένα τέτοιο σενάριο. Η πληροφορία αυτή δεν αφορά πολιτικές αποφάσεις ή διπλωματικά διλήμματα, αλλά κάτι πιο ωμό: τη στρατιωτική προετοιμασία επί του πεδίου. Ο χρόνος δεν μετράται πολιτικά, αλλά επιχειρησιακά. Η αναφορά του Politico πιθανότατα σχετίζεται με την άφιξη επιπλέον αμερικανικών αεροπλανοφόρων και πολεμικών πλοίων στη Μ. Ανατολή.

Ο Τραμπ δεν έχει δώσει την παραμικρή ένδειξη για το εύρος και τους σκοπούς ενδεχόμενης αμερικανικής στρατιωτικής επέμβασης σε περίπτωση αποτυχίας των διαπραγματεύσεων. Έτσι, τα πιθανά σενάρια περιλαμβάνουν τα πάντα: αποκλεισμό τύπου Βενεζουέλας, επιλεκτικές ή περιορισμένες επιθέσεις και

τέλος μεγάλης κλίμακας στρατιωτική σύγκρουση. Αλλά...

Το κρίσιμο στοιχείο, που δεν μπορεί να αγνοηθεί από κανέναν, είναι ότι μια σύγκρουση ΗΠΑ-Ιράν δεν θα είναι γεωγραφικά περιορισμένη. Στην ευρύτερη Μ. Ανατολή, σήμερα πλέον, συμπεριλαμβάνονται η Βόρεια Αφρική, το Πακιστάν και μια ζώνη κρατών που ξεκινά από το Σουδάν και φτάνει στη Σομαλία. Η εμπλοκή της Τουρκίας στην πρόσφατη πολεμική σύγκρουση Ινδίας-Πακιστάν στο Κασμίρ δείχνει ότι μπορεί να επεκταθεί μέχρι την Ινδία!

Ωστόσο, παράγοντα βαρύνουσας σημασίας αποτελούν οι αραβικές και μουσουλμανικές χώρες της περιοχής, οι οποίες έστειλαν σαφή μηνύματα, προς κορυφαίους αξιωματούχους των ΗΠΑ, ζητώντας με έμφαση να αποτραπεί η στρατιωτική επέμβαση. Μάλιστα, από την πρώτη στιγμή δήλωσαν ότι δεν θα διευκολύνουν τις ΗΠΑ σε μια τέτοια επιχείρηση (διάθεση εναέριου χώρου, κ.ά.). Σε ό,τι αφορά την τουρκική ουδετερότητα, είναι φανερό ότι αυτή αντανακλά έναν πραγματικό φόβο για ένα μετα-ισλαμικό Ιράν και των πιθανών γεωπολιτικών τεκτονικών μετατοπίσεων.

Το πιο ισχυρό χαρτί της Τεχεράνης, με τις υπάρχουσες δυνατότητες, είναι η απειλή στη λογική «αμοιβαίας καταστροφής»: επιθέσεις σε βάσεις των ΗΠΑ στον Κόλπο, επιθέσεις μέσω συμμάχων και πληρεξουσίων, των Χούθι, της Χεζμπολάχ, πολιτοφυλακών στο Ιράκ και τη Συρία και απειλές για τη ναυτιλία στα Στενά του Ορμούζ, με το παγκόσμιο οικονομικό, και ό,τι άλλο κόστος, να είναι αμφίβολο αν είναι σε θέση να το διαχειριστούν οι ΗΠΑ. Αυτό αυξάνει δραματικά τις απαιτήσεις για ναυτικές και αεροπορικές δυνάμεις, καθώς οι ΗΠΑ θα πρέπει να προστατεύουν ταυτόχρονα τους συμμάχους, τις βάσεις και τις θαλάσσιες εμπορικές οδούς, χωρίς να υπολογίζουμε τις δεδομένες αντιδράσεις Κίνας-Ρωσίας.

Τι θέλουν ΗΠΑ; Υπάρχει σχεδιασμένη στρατηγική ή πάμε κι ό,τι προκύψει; Είναι φανερό πως ο γενικότερος στόχος της αμερικανικής πολιτικής απέναντι στο Ιράν δεν είναι απλά η αλλαγή καθεστώτος. Και, γιατί δεν έχει τέτοια δυνατότητα και, το σημαντικότερο, γιατί μια αλλαγή καθεστώτος δεν διασφαλίζει αλλαγή στον γεωπολιτικό προσανατολισμό του Ιράν, σε βαθμό που να ικανοποιεί τις στρατηγικές επιδιώξεις των ΗΠΑ και του Ισραήλ στην περιοχή.

Τις παραπάνω αβεβαιότητες τις ενίσχυσε η πρόσφατη εσωτερική ανάφλεξη στο Ιράν. Ο υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, Μπέσεντ, παραδέχθηκε και περιέγραψε τον τρόπο που η Ουάσιγκτον σχεδίασε σκόπιμα την έλλειψη δολαρίων στο Ιράν, συμβάλλοντας στην κατάρρευση μεγάλης Ιρανικής τράπεζας, την απότομη υποτίμηση του εθνικού νομίσματος και στις οικονομικές πιέσεις που προηγήθηκαν των αναταραχών του Δεκεμβρίου.

Σύμφωνα με τον Μουσαβιάν (Ιρανός πρώην διαπραγματευτής για τα πυρηνικά), το πραγματικό διακύβευμα δεν είναι αν το Ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα θα παραμείνει ειρηνικό. Όπως τονίζει, η ουσία της κρίσης βρίσκεται στους πραγματικούς φόβους του Ισραήλ, που αφορούν τη διατήρηση της υπεροχής του στη Μ. Ανατολή. Το Ιράν απέδειξε ότι μπορεί να απαντήσει στρατιωτικά, πλήττοντας το Ισραήλ, όταν δέχθηκε επίθεση.

Μια ανοιχτή επέμβαση, και συνακόλουθα ένας ευρύτερος πόλεμος μεταξύ

ΗΠΑ και Ιράν, θα αποτελέσει πρόγευση του χάους για ό,τι θα ακολουθήσει. Ακόμη και η αποδυναμωση ή και η κατάρρευση του καθεστώτος της Τεχεράνης, είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσουν σε ένα ντόμινο αποσχιστικής ανάφλεξης. Όσο και αν στο Ισραήλ κερδίζουν έδαφος ιδέες περί εθνοτικής κατάτμησης του Ιράν, το αναπάντητο ερώτημα αφορά το πώς αυτή δεν θα επηρεάσει τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία. Η πιο επικίνδυνη ιδέα, αν υλοποιηθεί, όπως εξηγεί σε ανάλυσή του το National Interest, αφορά τη χρησιμοποίηση των «ανταρτών» στο Βελουχιστάν, στα σύνορα του Πακιστάν, ως πιθανό εργαλείο αποσταθεροποίησης του Ιράν.

Το πού ακριβώς στοχεύουν οι πολιτικές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού είναι δύσκολο να σταθμιστεί. Σίγουρα ωστόσο συναρτώνται με μια γενικότερη στρατηγική δυστοκία στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται. Ο παλιός χάρτης που σχεδιάστηκε από τη Βρετανία και τη Γαλλία, στα ερείπια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, για τη Μ. Ανατολή, έχει ακυρωθεί από τις εξελίξεις και ο νέος χάρτης αργεί να χαραχτεί. Το πιο ορατό στοιχείο, από την αστάθεια που εκλύεται σήμερα στην περιοχή, είναι το γεγονός ότι τροφοδοτεί συγκρουόμενες φιλοδοξίες, νέων και παλαιών, περιφερειακών δυνάμεων.

XB

Τουρκία Η απεργία στη MIGROS

Ο απεργιακός αγώνας των εργαζόμενων στις 12 αποθήκες της αλυσίδας σούπερ μάρκετ Migros, που ξεκίνησε στις 23 Γενάρη, συνεχίζεται και απλώνεται σε όλη την Τουρκία, από την Κωνσταντινούπολη μέχρι τη Σμύρνη, από την Προύσα μέχρι το Κοτζαελί και από τα Άδανα μέχρι το Ντιγιαρμπακίρ και έχει παραλύσει την εφοδιαστική αλυσίδα. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν όταν ανακοινώθηκε από τον εργοδότη η αύξηση του μισθού από 8% ως 28% για το 2026 σε μισθούς 28.000 έως 33.000 λιρών, κάτω από το όριο της φτώχειας και της πείνας.

Τα αιτήματα που συσπείρωσαν τους εργαζόμενους σε έναν αποφασιστικό και μαζικό αγώνα με το συνδικάτο DGD-SEN (καλύπτει εργαζόμενους σε αποθήκες, λιμάνια, Ναυπηγεία) είναι: αύξηση 50% στους μισθούς, ένταξη όλων των εργαζόμενων στην εταιρεία και κατάργηση της εργολαβίας, δικαίωμα επιλογής συνδικάτου, βελτίωση των συνθηκών εργασίας, πληρωμή του φόρου από τον εργοδότη.

Οι συνθήκες εργασίας, όπως παρουσιάζονται από τους ίδιους τους εργαζόμενους στις αποθήκες, είναι συνθήκες δουλείας. Χωρίς μηχανικό εξοπλισμό, μεταφέρουν τα εμπορεύματα τόνων καθημερινά για πάνω από 12 ώρες, με μοναδικό εργαλείο το σώμα τους, με αποτέλεσμα πολλούς

τραυματισμούς, κατάγματα χωρίς αναρρωτική άδεια και φυσικά χωρίς δήλωση εργατικού ατυχήματος.

Το αίτημα επιλογής συνδικάτου είναι σημαντικό, επειδή με νομικά τεχνίτσια ο εργοδότης με τον τρόπο πρόσληψης καθορίζει το συνδικάτο που θα ανήκει ο εργαζόμενος και απαιτεί να συμμετέχουν στο εργοδοτικό (Tez Koop-İş), για να συνδιαλέγεται με αυτό όπως αυτός θέλει.

Οι μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις, παρά την καταστολή, τις συλλήψεις και τις 284 απολύσεις, συνεχίζονται σε όλες τις επαρχίες. Οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι και τώρα διεκδικούν την επαναπρόσληψη των απολυμένων. Η απεργοσπασία αποτράπηκε από τους απεργούς, με τη συνεχή περιφρούρηση των εισόδων των αποθηκών. Σωματεία, κόμματα, συλλογικότητες καλούσαν σε μποιϊκοτάζ και μικρομαγαζάτορες εκφράζουν την αλληλεγγύη τους, αρνούμενοι να πουλήσουν προϊόντα της εταιρείας, μέχρι την ικανοποίηση των αιτημάτων.

Κέρδισαν την αλληλεγγύη του λαού, ανάγκασαν την εργοδοσία να μεταφέρει όλους τους εργολαβικούς στην εταιρεία και την ώρα που γράφεται το ρεπορτάζ, ξεκινούν οι διαπραγματεύσεις με το συνδικάτο για τα αιτήματα των εργαζόμενων. Είναι σημαντικό η διαπραγμάτευση να γίνει με τις απεργιακές κινητοποιήσεις σε εξέλιξη.

Οι μεσαίες δυνάμεις της Δύσης, η κηδεμονία των ΗΠΑ και οι ψευδαισθήσεις της επόμενης μέρας

Η πρόσφατη κρίση των διατλαντικών σχέσεων σχετικά με τη Γροιλανδία έφερε στην επιφάνεια τους χειρότερους επιπτώσεις των δυτικών συμμάχων, με τον πρωθυπουργό του Καναδά, Κάρνι, να εκφράζει την αγωνία «αφύπνιση» των μεσαίων δυνάμεων από τις ψευδαισθήσεις και να ζητά ρεαλισμό και συσπείρωση, για να μην βρεθούν «στο μενού» των ισχυρών! Δικαιολογημένα διαμαρτύρονται, θα λέγαμε. Πώς να αποδεχτούν τον ρόλο κομπάρσου σε ζητήματα έως και υπαρξιακά, κυριαρχίας και κρίσιμων αποφάσεων για αυτές, χωρίς αυτές;!

Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αποθέωσαν τον Καναδό ηγέτη, καθώς ένωσαν να αποτυπώνεται μέσα από την ομιλία του στο φόρουμ του Νταβός και η δική τους ανάγκη να δράσουν από κοινού, για να αντιμετωπίσουν την ασφυκτική πίεση των ΗΠΑ, τους εκβιασμούς, τον κυνισμό και την επιθετικότητα απέναντί τους. Ακολούθησαν οι παρουσιάσεις των ξεχωριστών σχεδίων και «τα οράματα» από Γερμανία και Γαλλία, ενόψει της συνόδου της ΕΕ, με κοινό παρονομαστή την ανάγκη μείωσης της εξάρτησης από την αμερικάνικη κηδεμονία σε τομείς όπως η άμυνα, η οικονομία και η τεχνολογία, διανθισμένα με δραματικές εκφράσεις από τον Μερτς ότι «η Ευρώπη πρέπει να μάθει τη γλώσσα της πολιτικής ισχύος» και από τον Μακρόν σε κοινή συνέντευξη που έδωσε σε ευρωπαϊκές εφημερίδες, ότι η Ένωση πρέπει να κινηθεί γρήγορα και «να μετατραπεί από ενιαία αγορά σε πραγματική γεωπολιτική και οικονομική δύναμη» με μαζικές κοινές επενδύσεις και κοινό δανεισμό για «να μη γίνουμε το μαξιλάρι των παγκόσμιων κρίσεων»!

Αφύπνιση, λοιπόν, από τις ψευδαισθήσεις ή ακόμα μια ψευδαίσθηση για αφύπνιση; Ευσεβείς πόθοι ή πραγματικές δυνατότητες, πολιτικές, οικονομικές και στρατιωτικές, για να σταθούν αυτόνομα, αφού ανακαλύπτεται πάλι η άβυσσος που τους χωρίζει από τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα και διαπιστώνουν ότι το γεωπολιτικό τους μπόι είναι πολύ μικρό, ακόμα κι αν αθροιστεί, για να σταθεί αντίβαρο στις πιέσεις; Τη στιγμή μάλιστα που όλα τα σχέδια και τα πλάνα μπαίνουν υπό την αίρεση των «θέλω» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που αλλάζει κανόνες, ισορροπίες και σχέσεις, χρησιμοποιώντας όλα τα γεωπολιτικά όπλα, από την ενέργεια και τους δασμούς, ως την τεχνολογία, τα εξελιγμένα οπτικά συστήματα, και μέχρι τις πλατφόρμες ίντερνετ και τα μέσα συναλλαγών. Πάνω από όλα, όμως, η πυρηνική κάλυψη της ευρωπαϊκής ηπείρου και η δυνατότητα αποτροπής πυρηνικού πλήγματος που της προσφέρουν οι αμερικανικές δυνάμεις παραμένει το σημαντικότερο εργαλείο στρατηγικού εκβιασμού προς τους Ευρωπαίους συμμάχους.

Οδυνηρές αλήθειες

Είναι πικρές οι διαπιστώσεις για τις λεγόμενες μεσαίες δυνάμεις, οι οποίες βρίσκονται αντιμέτωπες ξανά και ξανά με οδυνηρές αλήθειες, για το πόσο «μετράνε» στη παγκόσμια σκακιέρα που στήνει η γεωστρατηγική τριάδα στον αδυσώπητο ανταγωνισμό για πλανητική κυριαρχία και το νέο μοίρασμα του κόσμου. Οδυνηρές αλήθειες που φέρνουν στο προσκήνιο τη μόνη δυνατότητα για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις

δεύτερης τάξης: Να σταθούν από δίπλα και κυρίως από πίσω σε έναν από τους βασικούς διεκδικητές της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Έτσι, χώρες παραδοσιακοί σύμμαχοι των ΗΠΑ, όπως ο Καναδάς, η Γαλλία, η Γερμανία, η Βρετανία, η Ιαπωνία μπορούν να διεκδικήσουν θέση και ρόλο μόνο ως συμπλήρωμα στις αμερικανικές επιδιώξεις και σίγουρα όχι αυτόνομα ούτε κόντρα σε αυτές.

Η Βρετανία το δοκίμασε με το BREXIT αλλά δεν της βγήκε.

Η Γερμανία, εκεί που ήταν η ατμομηχανή στην ΕΕ, έχει περιέλθει στην πιο δεινή θέση. Εξαναγκάστηκε να ανατρέψει την «ανατολική της πολιτική» δεκαετιών, την ενεργειακή στρατηγική συνεργασία με τη Ρωσία, στοιχίστηκε απέναντί της στον πόλεμο με την Ουκρανία, πιέζεται να περιορίσει τις εμπορο-οικονομικές σχέσεις με την Κίνα, ενώ αυξήθηκε κατακόρυφα το ενεργειακό της κόστος, με κίνδυνο τη συρρίκνωση της βιομηχανικής της παραγωγής. Επείγεται να αντιμετωπίσει τη στρατηγική της αναπηρία, εξαγγέλλει κολοσσιαίο πρόγραμμα επανεξοπλισμού, αγοράζει F-35, αυξάνει τις αμυντικές της δαπάνες στο 3,5% του ΑΕΠ αποσπώντας αμερικανικούς επαίνους, ενώ διεκδικεί την υποδιεύθυνση των δυνάμεων του NATO στην Ευρώπη.

Αντίστοιχα και η Γαλλία του Μακρόν, η μόνη πυρηνική δύναμη της ΕΕ, εκεί που αναφερόταν στο «εγκεφαλικό νεκρό NATO», επικαλείται τη σημασία του, το καλεί να οργανώσει άσκηση στη Γροιλανδία και δηλώνει έτοιμη να συνεισφέρει, ορκίζεται στο άρθρο 5, μιλά για συγκρότηση του ευρωπαϊκού του πυλώνα, ενώ γνωρίζει ότι το πυρηνικό της οπλοστάσιο υπολείπεται σημαντικά για να προσφέρει κάλυψη στην Ευρώπη και είναι ικανό να λειτουργεί μόνο συμπληρωματικά στην αμερικανική πυρηνική ομπρέλα. Παράλληλα, στήνει με Βρετανία τη συμμαχία «των προθύμων» (βάζει μέσα και τον Καναδά) και ζητά την έγκριση των ΗΠΑ για αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία, ενώ την ίδια στιγμή ζητά διάλογο με τον Πούτιν «για την ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική ασφάλειας». Ταυτόχρονα, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός παρουσιάζει σημαντική υποχώρηση και αποχώρηση από μια σειρά ζώνες και περιοχές (Αφρική, Μέση Ανατολή), που οι χάρτες τους επανασχεδιάζονται από τις μεγάλες δυνάμεις.

«Οι διατλαντικές σχέσεις δεν έχουν επιστροφή»

Τα επαναλαμβανόμενα χαστούκια, τα αλλεπάλληλα σοκ, οι συνεχόμενοι εκβιασμοί και οι κίνδυνοι σύνθλιψης ανάμεσα στις συγκρουόμενες αμερικανικές συμπληγάδες που έφερε ο πόλεμος στην Ουκρανία έχουν δημιουργήσει μια διαρκή αίσθηση παγίδευσης στις δυτικοευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ένα συνεχές άγχος για τις αποφάσεις που θα παρθούν από ΗΠΑ και Ρωσία χωρίς αυτές, αφού δεν βρίσκονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων που αφορούν την ίδια τους την ήπειρο. Άραγε θα βρεθούν στο μενού;

Η αναζήτηση τρόπων συνεννόησης και κοινής αντιμετώπισης αυτής της κατάστασης σκοντάφτει πρώτα απ' όλα στο διαγκωνισμό και τις αντιθέσεις Γαλλίας-Γερμανίας, στις διαφοροποιήσεις Ιταλίας και Ισπανίας, στις

αποκλίνουσες πολιτικές και τις αντιφάσεις που πολλαπλασιάζονται, μεγαλώνοντας τα προβλήματα, τις φυγόκεντρες τάσεις και τις διαιρέσεις που πυροδοτούν οι χώρες της «Νέας Ευρώπης», με τις παρεμβάσεις και της Ρωσίας. Το αδιέξοδο είναι φανερό. Η πολιτική ολοκλήρωση της Ευρώπης δεν ήρθε ποτέ, η «αυτόνομη στρατηγική» της είναι ανύπαρκτη, η αντίδρασή της μονίμως κατακερματισμένη και μονίμως καταδικασμένη να υπακούει στη φύση των χωριστών ιμπεριαλιστών της, που πάνω από όλα βάζουν τα στενά ιδιαίτερα συμφέροντά τους.

Οι κινήσεις των ισχυρών του πλανήτη αλλάζουν δραματικά τα πλαίσια μέσα στα οποία κινούνται μέχρι τώρα και αισθάνονταν «ασφαλείς», δοκιμάζοντας αντοχές και ενεργοποιώντας ανακλαστικά, για να περιοριστεί η έκθεση σε μεγαλύτερους κινδύνους που προέρχονται από τη σύγκρουση των δυνάμεων. Παρίσι και Βερολίνο μιλούν για ενίσχυση της ΕΕ, προσβλέποντας στην ενίσχυση του ρόλου τους μέσα από εκεί, για την «απομείωση των κινδύνων» και όχι για αποσύνδεση με ΗΠΑ, αλλά αναζητώντας μεγαλύτερο συντονισμό NATO-ΕΕ. Οι επιμέρους κινήσεις για εμπορικές συμφωνίες (Ινδία, Ινδονησία, χώρες Mercosur), η ενεργοποίηση δασμών για αντίποινα, η απαγόρευση χρήσης αμερικανικών πλατφορμών σε τηλεδιασκέψεις αξιωματούχων, η αναζήτηση εναλλακτικών συμφωνιών ενέργειας με αραβικές χώρες δεν αλλάζουν τη γενική εικόνα ούτε μπορούν να ονομαστούν «χειραφέτηση».

Οι ΗΠΑ παραμένουν για την ΕΕ ο στρατηγικός «προστάτης» (όπλα, βάσεις, δορυφόροι, ηλεκτρονικά συστήματα), ο κύριος εμπορικός εταίρος, ο τεχνολογικός τροφοδότης της και ο ενεργειακός προμηθευτής της, αφού από το φθινόπωρο του '27 απαγορεύεται πλή-

ρως η εισαγωγή ρωσικού αερίου και η Κομισιόν πιέζεται να στηρίξει και να χρηματοδοτήσει αγωγούς και διαδρόμους διοχέτευσης του αμερικανικού LNG στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Ένας κόσμος που σαπίζει, ένας κόσμος επικίνδυνος για τους λαούς

Το αμερικάνικο μήνυμα είναι σαφές: Το NATO, η μόνη στρατηγική συμμαχία παγκόσμια, να υπηρετήσει το MAGA και οι σύμμαχοι να προσαρμοστούν σε ένα πλαίσιο που οι επιδιώξεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού θα βρίσκονται σε απόλυτη προτεραιότητα, χωρίς συναρμοδιότητα στις αποφάσεις και χωρίς δυνατότητα διαφοροποιήσεων έστω και επιμέρους. Αν αυτό σημαίνει ο Καναδάς να γίνει η 51η πολιτεία των ΗΠΑ, η Γροιλανδία να κυριευτεί, το δυτικό ημισφαίριο να φέρει παντού την αστερόεσσα, η Βραζιλία να πιεστεί για τους BRICS, τα Βαλκάνια να σφραγιστούν, η Μεσόγειος να γίνει αμερικανοNATOϊκή λίμνη, η Ευρώπη να στήσει τείχος στη Ρωσία και να ξηλώσει τα πλοκάμια της Κίνας, η Ινδία να μην αγοράζει ρωσικό πετρέλαιο, η Ιαπωνία να επανεξοπλιστεί απέναντι στην Κίνα και να απεξαρτηθεί εμπορικά από αυτήν, η Αυστραλία να ακυρώσει συμφωνίες για κινεζική παρουσία σε λιμάνια της και τα σχήματα AUKUS και QUAD να λειτουργήσουν πιο αποτελεσματικά, τότε, για τις μεσαίες δυνάμεις το δύσκολο δίλημμα είναι ποιο σχήμα θα φέρει την προσαρμογή και με ποιους όρους.

Για τους λαούς, όμως, η κουβέντα βρίσκεται έξω από τέτοια διλήμματα. Τα δικά τους συμφέροντά δεν χωράνε σε αυτόν τον σάπιο κόσμο του ιμπεριαλισμού, αλλά βρίσκονται έξω, κόντρα και ενάντια σε αυτόν και στους εκπροσώπους του!

Ιταλία-Μιλάνο

Χειμερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες 2026 Με διαδηλώσεις και κοινωνικές διαμαρτυρίες

Οι χειμερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες 2026 πραγματοποιούνται φέτος στην Ιταλία, στο Μιλάνο. Η είδηση πως θα καταφτάσουν στην πόλη αστυνομικοί της διαβόητης ICE, μαζί με την αμερικάνικη αποστολή, έφερε στο φως της δημοσιότητας την όλη διοργάνωση. Πολύ γρήγορα, η πιθανή παρουσία των φασιστοειδών πραιτοριανών του Τραμπ (που ευθύνονται για τις δολοφονίες 3 αμερικανών πολιτών και για αμέτρητες επιδρομές στις γειτονίες των αμερικάνικων πόλεων), ανάγκασε την κυβέρνηση Μελόνι να διευκρινίσει ότι «δεν θα έχουν καμιά ευθύνη περιφρούρησης των αγώνων». Υπήρξε μεγάλη οργή στη νεολαία και τους εργαζόμενους, αλλά και καταγγελίες από την αντιπολίτευση. Την Παρασκευή 6/2 -ημέρα έναρξης των αγώνων- διοργανώθηκε στο Μιλάνο μεγάλη διαδήλωση.

Φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι πραγματοποίησαν μαζικές πορείες, φωνάζοντας συνθήματα όπως «ICE OUT» και «ICE should be in my drinks, not my city», καταγγέλλοντας ότι η εμπλοκή

της υπηρεσίας αποτελούσε ανεπιθύμητη παρέμβαση σε ιταλικό έδαφος!

Φυσώντας τις πλαστικές σφουρίχτρες, οι οποίες έχουν γίνει σύμβολο των διαδηλώσεων κατά του ICE στις ΗΠΑ, οι νεαροί διαδηλωτές στο Μιλάνο διαμαρτύρονταν για την παρουσία του αντιπροέδρου των ΗΠΑ Βανς και του υπουργού Εξωτερικών Ρούμπιο, δηλώνοντας πως είναι ανεπιθύμητοι στην πόλη.

Η αγανάκτηση των κατοίκων μεγάλωσε, καθώς οι ιταλικές αρχές, ακολουθώντας την πάγια τακτική, είχαν προχωρήσει στο κλείσιμο σχολείων, σε ευρείες κυκλοφοριακές ρυθμίσεις και αποκλεισμούς περιοχών, προκειμένου να διασφαλίσουν ότι η τελετή θα διεξαγόταν χωρίς σοβαρές «παρεμβολές» από διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις.

Εξίσου δυναμικές ήταν και οι αντιδράσεις για το υψηλό κόστος των Ολυμπιακών Αγώνων. Πολλές διαμαρτυρίες των πολιτών κατήγγειλαν την κατασπατάληση δημόσιων πόρων, οι οποίοι θα λείψουν από την κοινωνική πρόνοια, τη

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

«**Κ**αλούσε στο τραπέζι του τους πιο διεφθαρμένους άντρες της Ρώμης... Στα δείπνα του αυτά υπηρετούσαν κορίτσια ολόγυμνα... Στην Καπρέρα είχε φτιάσει διάφορα μυστικά καταφύγια για τα όργιά του. Εκεί μάζευε με τους φίλους του πολλά νεαρά κορίτσια και αγόρια και τα έβαζε να παίζουν μπροστά του τις νύμφες και τους σάτυρους, για να βλέπει και να ξυπνάνε τα κοιμισμένα του γεράματα... Αυτός έδινε τον τόνο σε ότι είτανε το πάθος της ζωής όλων των ευγενών και των αρχόντων». Ο λόγος για τον Τιβέριο, τον δεύτερο αυτοκράτορα της Ρώμης, τον πρώτο από τους καίσαρες της Ιουλίας γενιάς. Η Καπρέρα είναι το γνωστό κοσμοπολιτικό νησί Κάπρι, ανοικτά του κόλπου της Νάπολης, στο οποίο είχε κτίσει δώδεκα βίλες με πιο επιβλητική την βίλα Γίοβις (του Δία). Κατά πώς αναφέρει ο ιστορικός Σουητώνιος, αυτά που γίνονταν στη βίλα αυτή ξεπερνούσαν τα όρια της διαστροφής. Ο αυτοκράτορας ήταν παιδεραστής και τα θύματά του ξεκινούσαν από τη βρεφική ηλικία!

Πριν 70 χρόνια, ήταν Γενάρης του 1956, οι εκδόσεις Κέδρος κυκλοφόρησαν τους «Δικτάτορες» του Κώστα Βάρναλη, από όπου προέρχονται τα αποσπάσματα που παραθέτουμε στην αρχή. Μια συλλογή από επιφυλλίδες που είχε γράψει στα 1940-1941 τον καιρό του ελληνο-ιταλικού πολέμου. Στον σύντομο πρόλογο ο ποιητής εξηγεί πως τα πορτραίτα των «μεγάλων ανδρών» της κοσμοκρατορίας της Ρώμης με την έσχατη εξαχρείωση γραφτήκανε με σκοπό διδακτικό. «Ο αναγνώστης από το ξεσκέπασμα των περασμένων θα μπορεί να ιδεί τα σκεπασμένα τωρινά. Και από τις ιστορικές αναλογίες της τότε κοσμοκρατορίας με τις τώρα στο στάδιο της παρακμής τους θα μπορέσει να νιώσει ποια είναι η πορεία της ανθρωπότητας και ποιο είναι το χρέος των προοδευτικών ανθρώπων» καταλήγει. Ο Βαρναλικός λόγος παρουσιάζει με χαρακτηριστική δύναμη αυτά τα τέρα-

τα και τις απαίσιες πράξεις τους που έκαναν με την ανοχή του εξαχρειωμένου ρωμαϊκού όχλου.

Ο Μικρός Άγιος Ιάκωβος, ένα απομονωμένο μικρό ιδιωτικό νησί στις αμερικανικές Παρθένες Νήσους στην Καραϊβική, το οποίο έγινε γνωστό ως το νησί των παιδόφιλων, υπήρξε το ιδανικό καταφύγιο του Τζέφρι Έπστιν και των διάσημων πλούσιων φίλων του. Πολιτικών, επιχειρηματιών, χρηματιστών, πριγκίπων, βασιλιάδων, εμίρηδων, διανοουμένων, καλλιτεχνών και άλλων. Η λογοκρίμενη και ελεγχόμενη από την κυβέρνηση των ΗΠΑ δημοσίευση τριών εκατομμυρίων τεκμηρίων από τα αρχεία του «αυτόχειρα» εγκληματία πρόσθεσε, εκτός από νέες αποκαλύψεις σεξουαλικών κακοποιήσεων, νέα πρόσωπα στη μεγάλη λίστα των συνεργατών και φίλων του. Στους οποίους ο Έπστιν πρόσφερε, ανάλογα με την περίπτωση, εκδουλεύσεις, μεσιτείες, διασυνδέσεις, χορηγίες, δώρα, ταξίδια και βέβαια ικανοποίηση των πιο αρρωστημένων διαστροφών τους, πάντα με το αζημίωτο. Ανάμεσα τους ένας νυν και ένας πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ (Τραμπ, Κλίντον), πρωτοκλασάτοι υπουργοί από τις ΗΠΑ, τη Βρετανία, την Ουγγαρία, τη Γαλλία (Σάμερς, Μάντελσον, Λάιτσακ, Λανγκ), μεγαλοκαπιταλιστές των τεχνολογικών κολοσσών (Γκέιτς, Μπέζος, Μασκ), ένας πρώην διευθυντής της CIA (Μπερνς), γνωστά πρόσωπα του Χόλυγουντ και της μουσικής (Τζάγκερ, Σπέισι, Γούντι Άλεν, Γουάινσταϊν κ.α) έως και «ριζοσπάστες» καθηγητές σαν τον Τσόμοκι. Η στενή σχέση του με τον πρώην ισραηλινό πρωθυπουργό Μπάρακ μαζί με την εβραϊκή καταγωγή του, τις χορηγίες σε οργανώσεις εβραίων εποίκων και ορισμένες μαρτυρίες έχουν δημιουργήσει την πεποίθηση σε πολλούς πως δούλευε και για μυστικές υπηρεσίες, ιδιαίτερα την Μοσάντ.

Ο Έπστιν δεν ήταν από βασιλική γενιά. Παιδί μιας μεσοαστικής οικογένειας εβραίων μεταναστών που ζούσαν στο Μπρούκλιν, απέκτησε χρήματα και γνωριμίες όταν έγινε διαχειριστής κεφαλαίων. Υπήρξε ένας χαρισματικός «μπροστινός», ένα εξέχων μέλος του παρασιτικού προσωπικού που διαχειρίζεται τον πλούτο της μειοψηφίας του 0,1%, παίρνοντας μερίδιο από τα λάφυρα. Αυτή τη μειοψηφία, που έχει συγκεντρώσει σε πρωτόγνωρη ιστορικά κλίμακα αμύθητα κέρδη σε βάρος του 90% του κοινωνικού συνόλου. Ο ταλαντούχος στις σχέσεις και τις εκδουλεύσεις, δίχως ηθικούς φραγμούς νεαρός ήταν διαχειριστής της παρουσίας του δισεκατομμυριούχου ιδιοκτήτη εταιριών λιανικής πώλησης Λέσλι Γουέξερ. Ο τελευταίος, ιδιοκτήτης της φίρμας Βικτόρια Σίκριτ, εκτός από λιανοπωλητής εσωρούχων αντιμετώπισε κατηγορίες για κακοποίηση και χονδρεμπόριο λευκής σάρκας! Η συνέχεια, σύμφωνα με όσα έχουν αποκαλυφθεί, υπήρξε εντυπωσιακή. Βγάζοντας κέρδη από χρηματιστηριακά παιχνίδια, τραπεζικές πτωχεύσεις και αγοροπωλησίες ακινήτων απέκτησε μεγάλη περιουσία, κυρίως όμως «σχέσεις» με πρόσωπα και παρασκηνία της ανώτερης πολιτικής και οικονομικής εξουσίας και του λεγόμενου «βαθέος

Τζέφρι Έπστιν, ΗΠΑ

Το αναγκαίο ξεσκέπασμα των τεράτων

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα εκτενές ρεπορτάζ για το νησί της κόλασης του Έπστιν του Κ. Μπορούση στο Βήμα. www.tovima.gr/2026/02/08/vimagazino/epstein-island-i-anatomia-tis-kolasis/ και το άρθρο του Κρις Χέτζες, «Τραμπ, Έπστιν και το Βαθύ Κράτος» chrishedges.substack.com/p/trump-epstein-and-the-deep-state?utm_source=publication-search

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

κράτους». Παράλληλα οργάνωσε ένα δικτυο πολυτελούς σωματεμπορίας για να προσελκύει και να ικανοποιεί τους «φίλους-πελάτες» και μέσω αυτού να αυξάνει την επιρροή του. Τη γλύτωσε φθηνά με την πρώτη σύλληψη και ελαφριά καταδίκη του, αλλά έκτοτε φαίνεται πως μπλέχτηκε για τα καλά στη σύγκρουση ανταγωνιστικών κέντρων εξουσίας. Η στενή και πολύχρονη σχέση του με τον Τραμπ κατά πάσα πιθανότητα ήταν και ο λόγος που αντιμετώπισε τη δεύτερη έρευνα, δίωξη και προσωρινή κράτηση, η οποία διακόπηκε με την υποτιθέμενη αυτοκτονία του. Μοιραία βρέθηκε στο επίκεντρο της σκληρής αναμέτρησης ανάμεσα στα διάφορα Καπιτώλια της αυτοκρατορίας, αναμέτρηση που συνεχίζεται στους διαδρόμους τους.

Η υπόθεση Έπστιν δεν αποτελεί μια δύσμορφη εξαιρετική παρέκκλιση. Είναι η κανονικότητα, η επανάληψη των όσων συμβαίνουν διαχρονικά πίσω από τις κλειστές πόρτες των διάφορων εξουσιών στις εκμεταλλευτικές κοινωνίες. Ιδιαίτερα όταν αυτές βρίσκονται στο στάδιο της προϊούσας κρίσης και παρακμής. Η οικονομική ατμομηχανή και το φιλελεύθερο πολιτικό υπόδειγμα του δυτικού καπιταλισμού βρίσκεται από καιρό στη δίνη μιας βαθιάς πολύπλευρης κρίσης και σταδιακής έκπτωσης. Η απαξίωση της ιθύνουσας πολιτικής τάξης, η ορμητική είσοδος στο προσκήνιο των πιο παρασιτικών μερίδων του αμερικάνικου κεφαλαίου, που διεκδίκησαν και κέρδισαν άμεσο πολιτικό ρόλο, και ο κυνικός τρόπος με τον οποίο κυβερνούν είναι το περιβάλλον μέσα στο οποίο αναπτύσσονται φαινόμενα τύπου Έπστιν. Δεν είναι καινούριο φαινόμενο οι καπιταλιστές και το ποικίλο υπηρετικό προσωπικό τους να

μην διαθέτουν ηθικές αναστολές και να συμπεριφέρονται σαν αφέντες της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ζωής. Αν υπάρχει μια διαφορά από παλιότερα είναι η αίσθηση πως δεν υπάρχει ισχυρός κοινωνικός αντίπαλος που θα τους κάνει να πληρώσουν για τα εγκλήματα που διαπράττουν. Είναι η υπεροψία πως ό,τι και να κάνουν θα το «καταπιεί» παθητικά η υποτελής πλειοψηφία με τη συνδρομή των μηχανισμών χειραγώγησης που διαθέτουν. Είναι ο κυνισμός να διαφημίζουν τη χλιδή και τη εξαχρείωση θεωρώντας πως οι κυριαρχούμενοι θα το δέχονται διαρκώς ως τη φυσική κατάσταση των πραγμάτων.

Το άνοιγμα του βόθρου, το ξεσκέπασμα και η αποκάλυψη της φρίκης, με ελεγχόμενο πάντα τρόπο, δεν γίνεται από καμιά όψιμη πρόθεση κάθαρσης. Ως συνήθως αποτελεί το αναγκαίο τμήμα για την εξέλιξη της αναμέτρησης ανάμεσα σε διάφορες κλίκες της αστικής εξουσίας. Στην προκειμένη περίπτωση στόχος είναι η προεδρία Τραμπ, η οποία προσπάθησε να εμποδίσει τη δημοσιοποίηση των αρχείων και ακόμη κρατά πολλά στο σκοτάδι. Είναι ενδεχόμενο να έχουμε και συνέχεια όσο πλησιάζουμε προς τις κρίσιμες ενδιάμεσες εκλογές. Η σωπή της μαστροπού Μάξγουελ που τη συσχέτισε με αίτημα για χάρη από τον Τραμπ, δεν αφήνει αμφιβολία πως διεξάγεται μπροστά μας ένα σκληρό παιχνίδι εκβιασμών και εξουσίας. Η διαπίστωση αυτή όμως δεν πρέπει να εμποδίσει κάποιον να μιλήσει για τα «τέρατα» του καπιταλισμού, να παρουσιάσει τις αληθινές αιτίες και διαστάσεις των «αποκαλύψεων» και να ξεσκεπάσει, όπως έγραφε ο Βάρναλης, τα σκεπασμένα τωρινά για να μάθουμε προς τα πού οδηγείται η ανθρωπότητα!

► Δημόσια υγεία, την παιδεία, αλλά και το οξυμένο πρόβλημα στέγασης!

Το Σάββατο 7/2 πραγματοποιήθηκε διαμαρτυρία, που οργανώθηκε από σωματείο βάσης, κατά των περιβαλλοντικών επιπτώσεων που προκαλούν οι Χειμερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες.

Η περιβαλλοντική ομάδα Greenpeace πραγματοποίησε διαμαρτυρία μπροστά από τον καθεδρικό ναό του Μιλάνου, διαμαρτυρόμενη για τον ρόλο της ιταλικής πετρελαϊκής εταιρείας Eni, που παρουσιάστηκε ως χορηγός των Αγώνων. Την ίδια στιγμή που οι διοργανωτές και η ιταλική κυβέρνηση προβάλλουν δήθεν το «πράσινο αποτύπωμα» της διοργάνωσης και των έργων που έγιναν για την πραγματοποίησή της!

Στους δρόμους του Μιλάνου υπήρξαν και διαδηλωτές με συνθήματα κατά της ισραηλινής γενοκτονίας στη Γάζα και εκδηλώσεις υποστήριξης προς τον παλαιστινιακό λαό. Μάλιστα, δεν έλειψαν οι επικρίσεις με γιουχαϊσματα και αποδοκιμασίες προς την Ολυμπιακή ομάδα του Ισραήλ και προς τον αντιπρόεδρο των ΗΠΑ όταν εμφανίστηκε στη μεγάλη οθόνη του σταδίου San Siro.

Ουκρανία

Οι βαθιές αιτίες της πολεμικής σύγκρουσης
ναρκοθετούν τις προσπάθειες για προσωρινή ανάπαυλα

Σε δέκα μέρες από την έκδοση της εφημερίδας, η μεγαλύτερη - από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και δώθε- πολεμική σύγκρουση θα μπει στον πέμπτο χρόνο της. Μία σύγκρουση που παραμένει στην πράξη και όχι στα χαρτιά το επίκεντρο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και «κεντρικό εργαστήριο» στην πορεία προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μία πολεμική σύγκρουση της Ρωσίας από τη μία με το ενεργούμενο των ΗΠΑ-NATO-Δύσης από την άλλη και με παγκόσμια διακυβεύματα.

Οι ΗΠΑ ήθελαν και θέλουν να διαμορφώσουν την Ουκρανία ως προκεχωρημένη βάση ενάντια στον στρατηγικό τους αντίπαλο, τη Ρωσία. Μία βάση που δεν θα επιτρέψει στον ρωσικό ιμπεριαλισμό να ανασυσταθεί και να διευρυνθεί προς τα δυτικά και την Ευρώπη αλλά και που θα τους έδινε τη δυνατότητα του «πρώτου πυρηνικού πλήγματος» από τόσο κοντά, που η Ρωσία δεν θα είχε τον χρόνο να απαντήσει.

Η Ρωσία θέλει κατ' ελάχιστο την απόκρουση της περικύκλωσής της από τις ΗΠΑ-NATO και τη διεύρυνση αυτού που θεωρεί «ζωτικό της χώρο» για τα ιμπεριαλιστικά της συμφέροντα. Στόχοι που όμως αποτελούν την αφετηρία για την ανατροπή της πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ, «για μια νέα αρχιτεκτονική ασφαλείας στην Ευρώπη και στον κόσμο», όπως διπλωματικά το διατυπώνει ο ρωσικός ιμπεριαλισμός.

Ο τρομερός σε απώλειες και συνέπειες για τον ουκρανικό αλλά και τον ρωσικό λαό, άδικος αυτός πόλεμος έχει ταυτόχρονα επιταχύνει τις κινήσεις όχι μόνο των πρωταγωνιστών αυτής της σύγκρουσης (ΗΠΑ-Ρωσία), όχι μόνο του τρίτου μέρους της «γεωστρατηγικής τριάδας» (Κίνα), αλλά όλων ανεξαιρέτως των ιμπεριαλιστών δεύτερης και τρίτης τάξης, για να προετοιμαστούν και να πάρουν θέση στην πορεία προς τη μεγάλη αναμέτρηση.

Επειδή όμως αυτό το διαρκώς κλιμακούμενο πολεμικό σπινάλ που εκτυλίσσεται εδώ και τέσσερα χρόνια αγγίζει καταστάσεις και όρια για τα οποία κανείς από τους ιμπεριαλιστές δεν είναι έτοιμος να ανταποκριθεί, αναζητείται από καιρό σε καιρό μια κάποια ανάπαυλα, που να δώσει στον καθένα χρόνο για... να επανέλθει δριμύτερος και πιο έτοιμος.

Ειδικότερα, όπως συλλογικά έχουμε εκτιμήσει, η διοίκηση Τραμπ, διαπιστώνοντας πως παρά τις επιτυχίες της προηγούμενης διοίκησης (π.χ. διεύρυνση του NATO) έχει διαμορφωθεί μία κατάσταση όπου την πρωτοβουλία την έχει ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, μήκτε στη διαδικασία να αναμοχλεύσει συνολικά το τοπίο, με βασικό στόχο την τροποποίηση των όρων του πολέμου, πριν αυτός οδηγήσει σε μία σημαντική ήττα τις ΗΠΑ-NATO-Δύση. Σ' αυτή την προσπάθεια η διοίκηση Τραμπ έχει συνεκτιμήσει το γεγονός πως, παρά τις αργές επιτυχίες του

και τις αξιοσημείωτες αντοχές του, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός θα ήθελε κι αυτός να πάρει ανάσα και να αντιμετωπίσει τη σίγουρη φθορά που του έχει προξενήσει η επιλογή του Φεβρουαρίου του 2022.

Έτσι, ασκεί μια πολυεπίπεδη και παγκόσμια πίεση (πέρα από τη διπλωματία) ώστε να γίνει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αποδεκτή από τη Ρωσία η παρουσία στο έδαφος της Ουκρανίας δυτικών στρατευμάτων. Ενδεικτικά να σημειώσουμε τις καταλήψεις ρωσικών τάν-

κερ, την πίεση στην Ινδία να σταματήσει να αγοράζει ρωσικούς υδρογονάνθρακες. Ή την επέμβασή του σε Βενεζουέλα και τις απειλές προς το Ιράν, που χρησιμοποιούνται και προς αυτή την κατεύθυνση. Ενώ φυσικά έχει κατορθώσει να ευθυγραμμίσει τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές στη γραμμή αυτή (αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία) και ταυτόχρονα εξοπλίζει κανονικά και αδιάλειπτα το καθεστώς του Κιέβου.

Μόνο που αυτή η επιδίωξη, της αποστολής δυτικών στρατευμάτων, βρίσκει

Λήξη της New START

Ο εφιάλτης των πυρηνικών σε περιβάλλον
ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και ρευστότητας

Δεν δόθηκε παράταση ενός έτους, όπως είχε προτείνει η ρωσική πλευρά στην αμερικανική, με αποτέλεσμα τη λήξη στις 5 Φλεβάρη της συμφωνίας New START, που έβαζε δεσμευτικά όρια σε Ρωσία και ΗΠΑ όσον αφορά τα στρατηγικά πυρηνικά όπλα τους. Ήταν η τελευταία από μια σειρά συμφωνιών που έχουν υπογράψει οι δύο ιμπεριαλιστικές δυνάμεις τις τελευταίες δεκαετίες. Υπογράφηκε το 2010 από τον Ομπάμα και τον Μεντβέντεφ, ανανεώθηκε το 2021 με πενταετή παράταση -αφού κριτικαρίστηκε απ' την πρώτη διοίκηση Τραμπ ως ελλιπή- έπειτα, «δοκιμάστηκε» απ' την άρνηση του Πούτιν να δεχθεί αμερικανικούς ελέγχους ως απάντηση στην αμερικανική στήριξη στην Ουκρανία. Η συμφωνία αυτή όριζε πως η κάθε μια από τις δύο χώρες δεν πρέπει να υπερβαίνει τις 1.550 αναπτυγμένες στρατηγικές πυρηνικές κεφαλές και οι εκτοξευτήρες να μην υπερβαίνουν τους 800. Παράλληλα, όριζε τη δυνατότητα τακτικών και έκτακτων ελέγχων επιτήρησης από κλιμάκια της άλλης πλευράς.

Η μη ανανέωση της συμφωνίας είναι μια σοβαρή υπογράμμιση της επικινδυνότητας των εξελίξεων για τους λαούς του κόσμου. Η πορεία του παροξυσμού των ανταγωνισμών μπορεί να μη μετριέται με τα δευτερόλεπτα του ρολογιού της αποκάλυψης, είναι όμως μια πορεία που βάζει στο πραγματικό μέτρημα τον πυρηνικό όλεθρο. Καθόλου βέβαια δεν ισχύει πως η ύπαρξη της New START και των προηγούμενων συνθηκών ήταν αυτή που εξασφάλισε ότι η Σοβιετική Ένωση αρχικά και η Ρωσία μετέπειτα δεν ενεπλάκη σε πυρηνικό πόλεμο με τις ΗΠΑ. Οι συμφωνίες για τον έλεγχο των πυρηνικών, ήδη από την εποχή του «ψυχρού πολέμου», αποτύπωναν έναν συσχετισμό δύναμης στη διάταξη των τότε ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Οι δυο πλευρές κατέκτησαν μέσα από την κούρσα του ανταγωνισμού χιλιάδες πυρηνικές κεφαλές η καθεμία και με τέτοια ισχύ που οι πρώτες ρίψεις των ΗΠΑ στην Ιαπωνία το 1945 να μοιάζουν πολύ ανίσχυρες. Σίγουρα έχουν τη δυνατότητα να καταστρέψουν η μία την άλλη και όλο τον κόσμο πολλές φορές. Η από-

σταση των δύο από τις υπόλοιπες πυρηνικές δυνάμεις στον κόσμο ήταν τεράστια (πάνω από το 80% των παγκόσμιων δυνατοτήτων κατέχουν οι ΗΠΑ και Ρωσία). Αυτό λοιπόν που αποτύπωναν αυτές οι συμφωνίες, με τις όποιες τροποποιήσεις και «ριζίματα» (την περίοδο των καταρρεύσεων '89-91), ήταν μια μεγάλη απόσταση των δύο από τους υπόλοιπους και μια ισορροπία ανάμεσά τους. Μια «ισορροπία του τρόμου» που είχε κάθε λόγο να διατηρήσει ένα όριο στον φανερό ανταγωνισμό και να διασφαλίσει πως η επικοινωνία μεταξύ των δυο πλευρών, που πάντα υπήρχε, θα λειτουργούσε όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά στην κατεύθυνση εκμηδένισης της πιθανότητας ατυχήματος σε περιόδους κρίσεων και παρερμηνείας απειλητικών σημάτων στα ραντάρ.

Η λήξη της New START, λοιπόν, είναι μια επικίνδυνη εξέλιξη, όχι γιατί κάθηκε ο «χωροφύλακας», αλλά γιατί οι ίδιοι ιμπεριαλιστές, και πρώτα και κύρια οι Αμερικάνοι, δεν καλύπτονται από την προηγούμενη αποτύπωση του συσχετισμού δύναμης. Ο παροξυσμός των αντα-

γωνισμών και το αδιέξοδο που διαμορφώνει όρους συνεχούς κλιμάκωσης και πορείας προς έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, ιδιαίτερα μετά τα δεδομένα και την επίδραση του πολέμου στην Ουκρανία, η προσπάθεια εξοπλισμού όλων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, η ανάπτυξη καταστροφικών νέων συμβατικών όπλων ισχύος μικρών πυρηνικών και διηπειρωτικών πυραύλων αποτελούν ρευστά δεδομένα και παράγουν διεθνείς ανισορροπίες. Η διάταξη ισχύος των ιμπεριαλιστών διαφέρει από τα δεδομένα των προηγούμενων δεκαετιών, ιδιαίτερα με βάση την ταχύτητα ισχυροποίησης της Κίνας και την ανάπτυξη των στρατηγικών της όπλων, παρόλο που η απόστασή της από τις ΗΠΑ και τη Ρωσία είναι μεγάλη. Η Κίνα αντιμετωπίζεται από τους Αμερικάνους ως κρίσιμο ζήτημα στην στρατηγική τους, καθώς πλέον αποτελεί αντίπαλο και ανταγωνιστή. Άλλωστε, η απαίτηση Τραμπ, ήδη από την πρώτη θητεία, ήταν να ενταχθεί και η Κίνα σε μια συμφωνία για τον έλεγχο της ανάπτυξης πυρηνικών.

Η τωρινή τοποθέτηση του υφυπουργού

κάθετα αντίθετη τη Ρωσία η οποία απαιτεί να «εξαλειφθούν οι βαθύτερες αιτίες της κρίσης» και έτσι δεν μπορεί να αποδεχθεί την παρουσία του NATO στην Ουκρανία, την ίδια ώρα που απαιτεί να μην μπει η Ουκρανία στο NATO. Συμπληρωματικά και επειδή γνωρίζει το στρατιωτικό της πλεονέκτημα, απαιτεί και την παράδοση όσης περιοχής από το Ντονμπάς παραμένει στα ουκρανικά χέρια.

Επειδή αυτές οι αντιθετικές επιδιώξεις είναι πάρα πολύ δύσκολο να συγκεραστούν, γι' αυτό και βλέπουμε πως, παρά τις αλληπάλληλες διαπραγματεύσεις και τα υπερφίαλα κάθε φορά λόγια του Τραμπ ή, αν θέλετε, τις αβροφροσύνες των ρώσων διπλωματών προς τον Τραμπ (με στόχο μάλλον τη δυτική συνοχή), αυτές να μην έχουν ουσιαστικά προχωρήσει στο ελάχιστο.

Έτσι ο δεύτερος κύκλος διαπραγματεύσεων στο Άμπου Ντάμπι κατέληξε πάλι στην... ανταλλαγή αιχμαλώτων και -χιλιοειπωμένων- φιλοφρονήσεων για «το παραγωγικό κλίμα». Θα λέγαμε μάλιστα πως για να μη «ζαλιστεί» κανείς από τις τακτικές και τις διπλωματικές πιρουέτες, οι κινήσεις των δύο πλευρών της σύγκρουσης είναι πιο ασφαλή δείγματα για την εκτίμηση της πορείας και των στόχων της κάθε πλευράς. Από αυτή την άποψη, έχουν δίκιο συστημικοί ρώσοι αναλυτές που εκτιμούν ότι οι διαπραγματεύσεις είναι εργαλείο διαχείρισης και στρατηγικής των ΗΠΑ, που συνοδεύονται από συνεχή αύξηση της πίεσης προς τη Ρωσία, συνιστώντας ψυχραιμία -που μάλλον δεν λείπει- στη δική τους πλευρά και κυρίως προετοιμασία για κάθε ενδεχόμενο.

Για του λόγου το αληθές, οι Financial Times «αποκάλυψαν» ότι μεταξύ Δεκεμβρίου και Ιανουαρίου οι ΗΠΑ, οι Ευρωπαίοι και το καθεστώς του Κίεβου υπέγραψαν προσύμφωνο που περιλαμβάνει ένα πολυεπίπεδο σχέδιο άμεσης στρα-

τιωτικής επέμβασης σε περίπτωση παραβίασης της μελλοντικής εκκευρίας! Σχέδιο που προβλέπει αρχικά διπλωματική αντίδραση σε 24 ώρες και στη συνέχεια στρατιωτική απάντηση από τους Ευρωπαίους και, αν η κρίση διευρυνθεί, εμπλοκή μέσα σε 72 ώρες των αμερικάνικων στρατευμάτων!

Λίγο πριν από τον δεύτερο κύκλο συζητήσεων στο Άμπου Ντάμπι, σε συνέντευξή του σε τούρκικα μέσα ενημέρωσης ο Λαβρόφ δήλωσε: «Η Ουκρανία είναι ένα πιόνι και ένα εργαλείο που χρησιμοποιείται από τη Δύση για να χτίσει ένα προγεφύρωμα ακριβώς στα σύνορα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, προκειμένου να δημιουργήσει άμεσες απειλές για την ασφάλειά μας». Γράφεται μάλιστα πως επειδή αυτό το σχέδιο που δημοσίευσαν οι FT τέθηκε στο Άμπου Ντάμπι, πέρα από την κάθετη απόρριψή του, έδωσαν την αφορμή στον Λαβρόφ να δηλώσει τα εξής:

«Λένε ότι αν η Ρωσία τολμήσει ξαφνικά να επιτεθεί στην Ουκρανία ή (αν είναι έξυπνοι) οργανώσουν μια προβοκάτσια για να ρίξουν την ευθύνη στη Ρωσία, τότε αμέσως, 24 ώρες αργότερα, την καταδικάζουν και δίνουν στην Ουκρανία λευκή επιταγή για να συνεχίσει τον πόλεμο. Μετά από 48 ώρες συγκεντρώνουν όλους τους "πρόθυμους" να πολεμήσουν και μετά από 72 ώρες οι Ηνωμένες Πολιτείες συντάσσονται μαζί τους. Αυτό είναι ανοησία, αλλά μία εξόχως αποκαλυπτική ανοησία». Και υπενθύμισε ότι «η Ρωσία θα θεωρήσει την ανάπτυξη από άλλες χώρες στρατιωτικών δυνάμεων ή υποδομών στην Ουκρανία ως ξένη επέμβαση και θα τις αντιμετωπίσει ως νόμιμους στόχους». Μάλλον ο Ρώσος διπλωμάτης δεν έχει ακόμα υπόψη του εμβριθείς αναλύσεις που εκτιμούν ότι οι ΗΠΑ κρατούν «εξόφθαλμα ευνοϊκή θέση προς τη Ρωσία ένα χρόνο τώρα στον πόλεμο της Ουκρανίας»!

γού Εξωτερικών των ΗΠΑ για τον έλεγχο των εξοπλισμών και τη διεθνή ασφάλεια, Ντι Νάνο, τονίζει ξεκάθαρα πως μια διμερής συμφωνία με τη Ρωσία είναι ακατάλληλη απ' το 2026 και στο εξής, αφού οφείλει να εντάξει και την Κίνα που, σύμφωνα με την τοποθέτηση του ίδιου, θα φτάσει τις 1.000 πυρηνικές κεφαλές μέχρι το 2030. Την ώρα, λοιπόν, που έχει λήξει η προηγούμενη συμφωνία, ανταγωνισμοί και πιέσεις διαμορφώνουν ένα ρευστό και επικίνδυνο τοπίο. Ο Τραμπ δηλώνει βέβαιος πως θα φτιαχτεί μια πολύ καλύτερη συμφωνία, υπονοώντας τον περιορισμό της Κίνας, η Κίνα απαντά πως δεν θα συμμετάσχει σε αυτό το στάδιο σε συνομιλίες, αρνούμενη να υποκύψει στην πίεση των ΗΠΑ, η Ρωσία πως είναι διαθέσιμη για τη συνέχιση, αλλά αν υπάρξει διεύρυνση των συνομιλιών

επιθυμεί να εντάξει και τις ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Η περίοδος που διανύουμε είναι πολύ επικίνδυνη και η θέση πως η κατοχή πυρηνικών όπλων από διάφορες δυνάμεις φτάνει να τα ακυρώνει ως απειλή είναι μια εντελώς λανθασμένη θέση. Η νέα κούρσα των εξοπλισμών έχει ήδη ξεκινήσει, ενώ ενδεχόμενα πυρηνικά χτυπήματα συζητιούνταν ανοιχτά και παράλληλα τροποποιούνταν τα παλιά πυρηνικά δόγματα με βάση τον πόλεμο στην Ουκρανία. Παράλληλα, η αμερικανική πυρηνική ομπρέλα της Ευρώπης απασχολεί όχι μόνο τη Ρωσία, αλλά και τη σχέση των ίδιων των Ευρωπαίων με τους Αμερικάνους. Καμιά δύναμη αποτροπής δεν μπορεί να προκύψει μέσα από αυτές τις εξελίξεις. Ίσα ίσα κίνδυνοι και ατυχήματα караδοκούν για τους λαούς.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Στο μισό πρόκειται να μειώσει τους δασμούς στο σκωτσέζικο ουίσκι η Κίνα και αυτό διαλαλείται ως ένα από τα βασικότερα σημεία της νέας οικονομικής συμφωνίας ανάμεσα σε Βρετανία και Κίνα.

Η Κίνα θα μειώσει τους δασμούς στο σκωτσέζικο ουίσκι από 10% σε 5% μετά από διαπραγματεύσεις του Κιρ Στάρμερ με τον Σι Τζινπίνγκ, δίνοντας ώθηση στις βρετανικές εξαγωγές σε μια αγορά που αναμένεται να φτάσει τα 250 εκατ. λίρες την πενταετία που έρχεται!

Πράγματι βάσιμες οικονομικές αναλύσεις (κυρίως από τον Οργανισμό για την προώθηση του σκωτσέζικου ουίσκι) οδηγούνται σε αυτό το συμπέρασμα, που δεν αφορά μόνο την Κίνα, αλλά ολόκληρη την «κίτρινη» Ασία, καθώς αυξάνονται οι... μερακλήδες που προτιμούν προϊόντα υψηλής αποστακτικής επεξεργασίας, αφήνοντας στην άκρη τα αντίστοιχα παραδοσιακά που παράγονται κυρίως από το ρύζι.

Θέλουν, λέει, να «σπάσουν μεράκια» τα νέα μεσοστρώματα που έχουν αναπτυχθεί στα χρόνια της έντονης καπιταλιστικής επέκτασης:

Σύμφωνα με τη Scotch Whisky Association, το 2024 η Κίνα ήταν η δέκατη μεγαλύτερη εξαγωγική αγορά για το σκωτσέζικο ουίσκι, ενώ η περιοχή Ασίας-Ειρηνικού παραμένει η μεγαλύτερη περιφερειακή αγορά σε όρους αξίας.

Οι Βρετανοί παραγωγοί έχουν πληγεί τα τελευταία χρόνια από τις παγκόσμιες εμπορικές εντάσεις και το αυξημένο κόστος παραγωγής.

Η βιομηχανία ουίσκι της Σκωτίας αποτελεί προϊόν υψηλής αξίας για τις βρετανικές εξαγωγές, το οποίο η χώρα προωθεί στο πλαίσιο εμπορικών συμφωνιών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η συμφωνία ελεύθερου εμπορίου με την Ινδία που επιτεύχθηκε πέρυσι, μειώνοντας τους δασμούς από 150% σε 75% και προβλέποντας περαιτέρω μείωση στο 40% την επόμενη δεκαετία. Ωστόσο, οι προσπάθειες για μείωση ή εξαίρεση των δασμών στις ΗΠΑ δεν έχουν αποδώσει σημαντικά αποτελέσματα.

Η μείωση συνεπώς των δασμών αφορά κατ' αποκλειστικότητα το σκωτσέζικο ουίσκι. Για το «μπέρμπον», ας αποφασίσει ο... Τραμπ!

Όμως το ουίσκι δεν είναι το μόνο εμπορεύσιμο προϊόν που διευκολύνεται στα πλαίσια της ήδη -πια- υφιστάμενης κινεζοβρετανικής εμπορικής συμφωνίας.

Η συνάντηση των δύο ηγετών στο Μεγάλο Μέγαρο του Λαού διήρκεσε 80 λεπτά, διπλάσιο χρόνο από τον αρχικά προγραμματισμένο, γεγονός που υποδηλώνει το βάθος της συζήτησης.

Ο Κιρ Στάρμερ τόνισε την επιθυμία του για μια «πιο εξελιγμένη σχέση» με την Κίνα, η οποία θα επιτρέψει τη συνεργασία σε τομείς όπως η οικονομία και η κλιματική αλλαγή, παρά τις υφιστάμενες διαφορές σε ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ασφάλειας.

Η μείωση των δασμών στο ουίσκι δεν είναι το μόνο κέρδος της επίσκεψης, καθώς ανακοινώθηκαν επίσης επενδύσεις ύψους 15 δισεκατομμυρίων δολαρίων από τη φαρμακοβιομηχανία AstraZeneca στην Κίνα, καθώς και η έναρξη συζητήσεων για την παροχή ταξιδιωτικής βίζας 30 ημερών

Ουίσκι on the rocks

χωρίς υποχρέωση έκδοσης για τους Βρετανούς πολίτες.

Εξάλλου, το ουίσκι χρησιμοποιείται ως εμπορικός «δούρειος ίππος», προκειμένου βρετανικές επιχειρήσεις και επενδυτές να έχουν πρόσβαση σε τομείς όπως οι χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες και η τεχνολογία.

Παράλληλα, ο υπουργός Εμπορίου της Κίνας εξέφρασε στον Βρετανό ομόλογο του την πρόθεση του Πεκίνου να διευρύνει τις εισαγωγές αγαθών και υπηρεσιών από τη Βρετανία, στο πλαίσιο της επιδίωξης μιας πιο σύνθετης διμερούς σχέσης.

Η Κίνα είναι ο πέμπτος μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος της Βρετανίας, σύμφωνα με τα τελευταία επίσημα στοιχεία. Ωστόσο, οι εμπορικές σχέσεις εξακολουθούν να χαρακτηρίζονται από βαθιά ανισορροπία υπέρ του Πεκίνου: το 2024, η Βρετανία εισήγαγε κινεζικά προϊόντα αξίας περίπου 67 δισεκατομμυρίων στερλινών (77 δισεκατομμύρια ευρώ), έναντι βρετανικών προϊόντων που εισήγαγε η Κίνα αξίας 19 δισεκατομμυρίων στερλινών (21 δισεκατομμύρια ευρώ).

Η κυβέρνηση των Εργατικών πίεσε με διάφορους τρόπους το τελευταίο διάστημα ώστε το Ανώτατο Δικαστήριο της χώρας να μην αποφανθεί ότι η Κίνα με την πολιτική της αποτελεί απειλή για το Ηνωμένο Βασίλειο, μετά τις «αποκαλύψεις» εμπλοκής της σε μεγάλη υπόθεση κατασκοπίας μέσω Βρετανών και μετά την άρνηση να πουλιέται ευαίσθητο ηλεκτρονικό υλικό σε εταιρείες που με τον ένα ή άλλο τρόπο σχετίζονται με το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας της Κίνας (η στήλη έχει ασχοληθεί σχετικά πρόσφατα).

Η συντηρητική αντιπολίτευση αντέδρασε σχεδόν άμεσα, θεωρώντας την κυβερνητική πολιτική βασικό υπαίτιο της «αθώωσης». Παράλληλα, αποφασίστηκε η παύση της δίωξης στους δύο Βρετανούς που κατηγορούνταν για κατασκοπία και αυτό ξεσήκωσε νέες αντιδράσεις.

Μια τέτοια κίνηση της βρετανικής κυβέρνησης έρχεται να «προκαλέσει» τον γνωστό αγγλοσαξονικό «άξονα», δηλαδή τις ιδιαίτερες σχέσεις με τις ΗΠΑ. Υπό αυτή την έννοια, αποτελεί και μία εκδήλωση πολιτικής διαφοροποίησης, αλλά και της ρευστότητας των κανονικοτήτων της νέας εποχής...

Όλες αυτές οι αντιφάσεις της βρετανικής πολιτικής είναι επίσης το αποτέλεσμα μιας ακροβασίας ανάμεσα σε διακηρυγμένους γεωπολιτικούς στόχους και σε μία οικονομική πολιτική που επιδιώκει την εξωστρέφεια και τη διεύρυνση αγορών, όπως με την τελευταία Συμφωνία και όπως κάθε ιμπεριαλιστής εξάλλου επιδιώκει.

Συνηθισμένη η πολιτικοστρατιωτική ελίτ και η αστική τάξη της Βρετανίας στις ακροβασίες από τον καιρό της «ιδιόμορφης» συμμετοχής στην ΕΕ, φαίνεται να δοκιμάζονται για άλλη μία φορά, σε συνθήκες όμως πολύ μεγαλύτερης ρευστότητας, οικονομικοπολιτικής αστάθειας και αβεβαιότητας...

Προς το παρόν, το ουίσκι υποχρεωτικά σερβίρεται μέσα από τα βράκια και τις «πετρίες» της γεωπολιτικής. Κλασικά «on the rocks».

Στα σαλόνια του αμερικανικού τραγουδιού τρύπωσε η αντιπαράθεση για το μεταναστευτικό

Στη δημόσια σφαίρα των ΗΠΑ, πήρε έκταση η συζήτηση για την τελετή απονομής των φετινών βραβείων Grammy. Με φόντο τις διώξεις μεταναστών, αλλά και όποιων αντιδρούν, στις οποίες έχει επιδοθεί η κυβέρνηση, πλήθος καλλιτεχνών εκφράστηκαν λεκτικά κατά του ICE, της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Τελωνειακής Επιβολής των ΗΠΑ ή και του προέδρου των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ. Αξιοσημείωτα ήταν τα «Fuck ICE» (είτε διατυπωμένα είτε σε κονκάρδες), καθώς και οι ομιλίες των καλλιτεχνών που παρέλαβαν βραβεία.

Από τη μία, ο Bad Bunny, λαμβάνοντας το βραβείο του, παρέδωσε ομιλία στα ισπανικά. Αυτή η πράξη εκτιμήθηκε ιδιαίτερα ως συμβολισμός, δεδομένου ότι μεγάλο μέρος των μεταναστών στις ΗΠΑ προέρχεται από το Μεξικό ή και άλλες ισπανόφωνες χώρες της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Ο ίδιος, μάλιστα, είναι Πουερτορικανός και αποτελεί συχνά ειρωνεία πως οι Πουερτορικανοί, παρόλο που το Πουέρτο Ρίκο αποτελεί έδαφος των ΗΠΑ και οι ίδιοι πολίτες τους, αντιμετωπίζουν συχνά διώξεις ως μετανάστες. Από την άλλη, η Billie Eilish χρησιμοποίησε τη φράση των αυτόχθονων Αμερικανών «Κανείς δεν είναι παράνομος σε κλεμμένη γη» (Nobody is illegal on stolen land), ενώ και η Olivia Dean δήλωσε την ιδιότητά της ως εγγονή μεταναστών. Οι αντιδράσεις αυτές είναι συνέχεια σχετικών κινήσεων σε όλη την περίοδο τελετών απονομής βραβείων και σε άλλες τέχνες, ιδίως του κινηματογράφου.

Σε αυτές τις κινήσεις, όπως ήταν αναμενόμενο, αντέδρασε πλήθος του αντιδραστικού κόσμου της ακροδεξιάς, όμως από την άλλη (και για εντελώς διαφορετικούς λόγους), κριτική ασκήθηκε και από αριστερές φωνές (δεν περιλαμβάνονται σε αυτές οι Δημοκρατικοί). Όσον αφορά, για παράδειγμα, τη φράση «κανείς δεν είναι παράνομος σε κλεμμένη γη», τόσο μέλη του μαύρου κινήματος, όσο και αυτού των αυτόχθονων Αμερικανών, θεώρησαν ιδιοποίηση το σύνθημα αυτό, δεδομένου ότι εκφράζεται από λευκή.

Θα έλεγε κανείς, βέβαια, πως αλλού εδράζεται η ουσία. Όχι πως είναι εκτός πραγματικότητας αυτή η συζήτηση, ωστόσο ένας λευκός εργάτης έχει τελειώς άλλη θέση σε σχέση με τα αφεντικά και των λευκών και των μη λευκών. Αλλά είναι δίκαιος ένας σκεπτικισμός σχετικά με την ταξική θέση όλων αυτών των καλλιτεχνών. Ονόματα-τέρατα της μουσικής βιομηχανίας, πλήρως ενταγμένα στο λεγόμενο star system, με παχυλές επι-

χορηγήσεις από δισκογραφικές και άλλους παράγοντες του θεάματος.

Ποια είναι, λοιπόν, η βάση όλων αυτών; Μέσα στο πεδίο της πανεθνικής αναταραχής, όπως είναι αναμενόμενο, οι μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις αλλά και η γενική απεργία στη Μινεσότα (σημειωτέον, είναι εξαιρετικά σπάνιες οι γενικές απεργίες στις ΗΠΑ), έχουν ταρακουνήσει συθέμελα τη χώρα. Προφανές είναι πως δεν θα μείνουν ανεπηρέαστοι οι καλλιτέχνες, ιδιαίτερα όσοι μπορεί και ανεπιφύλακτα να τάσσονται στο πλευρό των καταπιεσμένων.

Ταυτόχρονα, εκφράζονται στο ίδιο πεδίο αντιπαράθεσης και μεταξύ των Δημοκρατικών και των Ρεπουμπλικανών για τη διαχείριση του ζητήματος. Εννοείται πως οι Δημοκρατικοί με την πρώτη ευκαιρία καταστέλλουν, διώκουν, απελαύνουν. Αλλά η ανάγκη για εργατικά χέρια με δεδομένη την πολιτική επιστροφής των αμερικανικών επιχειρήσεων, είναι μια αντίφαση που τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά στις ΗΠΑ προσπαθούν να επιλύσουν. Το ερώτημα παραμένει: Ποιος θα δουλέψει τα εργοστάσια; Σε αυτή την κόντρα, φαινομενικά προοδευτικά στοιχεία μέσα από το σύστημα, όμως, παίρνουν θέση, πάλι φαινομενικά προοδευτική. Άλλωστε, είναι γνωστή η παρέμβαση των Δημοκρατικών στον κόσμο των καλλιτεχνών.

Το άνοιγμα της συζήτησης, βέβαια, δεν είναι από μόνο του κάτι κακό. Οι ανταπάτες μπορεί να δίνουν και να παίρνουν, αλλά ο πάταγος που δημιουργεί η λαϊκή κινητοποίηση δημιουργεί μια κατάσταση στην οποία πατάει μέχρι και η χρήση όπλων μεριδών του λαού για αυτοάμυνα από την ICE. Αναμενόμενο θα ήταν να επηρεαστεί πλήθος του καλλιτεχνικού κόσμου, βγαίνοντας με έντονα κριτική στάση απέναντι στον Τραμπ και την ICE. Κι αν αυτή η δημοσιότητα και προβολή κάνει τόσο πάταγο, ενδιαφέρον θα έχει να μελετηθεί τι συμβαίνει στους καλλιτεχνικούς χώρους λαϊκών μουσικών, ηθοποιών κ.λπ., έξω από τα σαλόνια της ιμπεριαλιστικής κουλτούρας.

Εκτός των Τειχών Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Παραγωγικό το προηγούμενο Παρασκευο-Σάββατο-Κύριακο για το Εκτός των Τειχών, με τρεις συνεχόμενες εκδηλώσεις: Την προβολή του ντοκιμαντέρ της ομάδας Συλλογική Μνήμη με τίτλο *Συνάδελφοι Ηρωικοί Οικοδόμοι* στις 6/2, την εκδήλωση-συζήτηση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών στις 7/2 και την ξεχωριστή βραδιά στις 8/2, με την παρουσίαση του βιβλίου του Γιάννη Χατζή *Ικνηλατώντας τον Καραγκιόζη στη Θεσσαλονίκη και στην ευρύτερη περιοχή, Από τον 19ο στον 21ο αιώνα*, που ήταν από τις πιο επιτυχημένες εκδηλώσεις που έχουν γίνει στο βιβλιο-καφέ. Το βίντεο της εκδήλωσης θα αναρτηθεί σύντομα στο κανάλι του Εκτός των Τειχών στο YouTube.

Απέναντι Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Την Κυριακή 8/2 προβλήθηκε το ντοκιμαντέρ Εργατικά Ατυχήματα: *Οι άνθρωποι πέρα από τους αριθμούς του Μάνου Φραγκιουδάκη* για το News 24/7. Στη συζήτηση που ακολούθησε παρέμβηκε εκπρόσωπος της Ταξικής Πορείας και ο συγγενής θύματος Στέλιος Αφράτης.

Σάββατο 31/1: Εκδήλωση της Ταξικής Πορείας στη Σφεντόνα

Ρωγμή Μιχαήλ Βόγδου 20, Ξάνθη

Την Κυριακή 8/2 έγινε η Συνέλευση του στεκιού, ενώ ανακοινώθηκε το πρόγραμμα του Φλεβάρη, που περιλαμβάνει ένα αφιέρωμα στον ιρανικό κινηματογράφο με τις προβολές των ταινιών *Περσέπολις*, την Πέμπτη 5/2, *Ο άνεμος θα μας πάρει*, το Σάββατο 14/2 στις 7:00 μ.μ. και *Και οι κελώνες μπορούν να πετάξουν* το Σάββατο 28/2 στις 7:00 μ.μ.

Εκδηλώσεις-συζητήσεις της Ταξικής Πορείας ενόψει του Πανελλαδικού Διημέρου στις 14-15/2 στην Αθήνα έγιναν στη Σφεντόνα στη Θεσσαλονίκη το Σάββατο 31/1, στη Ρωγμή στην Ξάνθη το Σάββατο 7/2 και στο Ζάλο στο Ηράκλειο την Παρασκευή 6/2. Οι συζητήσεις ήταν ζωντανές και επικεντρώθηκαν στα εισηγητικά κείμενα του διημέρου, με ιδιαίτερη αναφορά στο εργοδοτικό έγκλημα στη Βιολάντα.

Την Τσικνοπέμπτη (12/2) τίμησαν με το παραδοσιακό συλλογικό ψήσιμο στη Σφεντόνα στη Θεσσαλονίκη, στο Ανάστροφα στην Πάτρα, στη Ρωγμή στην Ξάνθη και στο Ζάλο στο Ηράκλειο.

Κυριακή 8/2: Παρουσίαση του βιβλίου του Γιάννη Χατζή στο Εκτός των Τειχών

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙΜιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

Σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ. Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Χώρος νεολίας και εργαζομένων Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστραχή 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Σπάτα, Φλεβάρης 1976

Αγώνας ενάντια στην κατασκευή του νέου αεροδρομίου και τις απαλλοτριώσεις

Η πτώση της Χούντας σήμανε την έναρξη ενός νέου κύκλου για το εργατολαϊκό κίνημα στην Ελλάδα. Πραγματοποιήθηκαν μια σειρά από απεργίες σε εργοστάσια, που σε πολλές περιπτώσεις διαρκούσαν εβδομάδες και μήνες και σηματοδεύτηκαν από άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία. Οι εργάτες διεκδικούσαν όλα αυτά που στερήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια, την ώρα που τα μεγάλα αφεντικά θησαύριζαν από τον κόπο τους.

Το εργοστασιακό κίνημα της δεκαετίας του '70 υποστηρίχτηκε από πρωτοπόρους εργάτες έξω από τα πλαίσια των επίσημων συνδικαλιστικών ηγεσιών και του ρεφορμισμού, και γι' αυτό κατάφερε να θέσει τα πραγματικά προβλήματα της εργατικής τάξης στη χώρα μας, να πάρει αποφάσεις αγώνα με διάρκεια, να συγκρουστεί και σε πολλές περιπτώσεις να καταφέρει νίκες.

Αντίστοιχα, και στο επίπεδο του λαϊκού κινήματος υπήρξαν πολλοί σημαντικοί αγώνες σε γειτονιές, χωριά και πόλεις. Αφορούσαν ζητήματα διαβίωσης, στέγης, απαλλοτριώσεων, ζητήματα ζωής για εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που η ανάγκη για το μεροκάματο τους υποχρέωσε να φύγουν από τα χωριά τους και να εγκατασταθούν στις μεγάλες πόλεις και κυρίως στην Αθήνα. Πολλοί από αυτούς αντιμετώπιζαν το βασικότερο πρόβλημα, της στέγης, και αναγκάζονταν να φτιάξουν παράνομα πρόχειρες παράγκες στις παρυφές της πρωτεύουσας, χωρίς υποδομές και στοιχειώδεις ανέσεις, μόνο με την προοπτική της μελλοντικής βελτίωσης.

Η Αθήνα γιγαντώθηκε και οι απαιτήσεις του κεφαλαίου για μεγάλα έργα υποδομής έφεραν τους κατοίκους της Αττικής και κυρίως τους αγρότες του νομού σε αντιπαράθεση με το κράτος. Μια τέτοια περίπτωση ήταν των κατοίκων στα Σπάτα, το Φλεβάρη του 1976, που έδωσαν έναν ηρωικό αγώνα ενάντια στην κατασκευή του νέου αεροδρομίου που προϋπέθετε την απαλλοτρίωση των περιουσιών τους.

Από το 1972 η Χούντα είχε διακηρύξει τις προθέσεις της να κατασκευάσει ένα νέο αεροδρόμιο στα Σπάτα επειδή αυτό στο Ελληνικό δεν είχε μεγάλες δυνατότητες επέκτασης και η σχετική ανάπτυξη που υπήρξε τα προηγούμενα χρόνια (βιομηχανία, τουρισμός κ.λπ.) δημιούργησαν την ανάγκη για νέο, μεγαλύτερο και πιο σύγχρονο αεροδρόμιο. Έτσι, με διάταγμα του 1972 δεσμεύτηκαν 42.000 στρέμματα καλλιεργήσιμης γης στα Μεσόγεια (κυρίως με αμπέλια και ελιές γύρω από τα Σπάτα) τα οποία δεν μπορούσαν πλέον να καλλιεργηθούν, αναστατώνοντας τους κατοίκους που έβλεπαν ότι το μέλλον που τους επιφύλασσόταν ήταν ο ξεριζωμός από τον τόπο τους. Η μελέτη προέβλεπε την έναρξη της λειτουργίας του το 1979. Οι πρώτες κινητοποιήσεις των κατοίκων για το ζήτημα έγιναν την ίδια χρονιά, μέσα στη Χούντα, στις 10 Οκτώβρη 1972, με μια συγκέντρωση στα Σπάτα.

Η κυβέρνηση Καραμανλή, αν και με ανακοινώσεις της καθυσάχαζε τους κατοίκους, δεν αποδέσμευσε τις εκτάσεις και με τη στάση της έδειχνε ότι ήταν μέσα στα σχέδιά της η κατασκευή του νέου αεροδρομίου στην περιοχή των Σπάτων. Μάλιστα στις 11/9/1975 μια νέα κυβερ-

νητική ανακοίνωση γνωστοποιούσε ότι οι πιθανές περιοχές για την εγκατάστασή του ήταν τα Μεσόγεια ή η Πάχη και στις 14/1/1976 παρέτεινε τη δέσμευση των 42.000 στρεμμάτων στα Σπάτα.

Έτσι, το Φλεβάρη του 1976, οι κάτοικοι των Σπάτων δημιούργησαν μια συντονιστική επιτροπή και ξεκίνησαν τον αγώνα ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης. Έστησαν ένα υποτυπώδες παρατηρητήριο, 3 χλμ έξω από τα Σπάτα, στο δρόμο προς τη Λούτσα, για να ελέγχουν τις κινήσεις της και να ειδοποιηθεί ο κόσμος αν επιχειρηθεί το ξεκίνημα των εργασιών. Στις 12 Φλεβάρη έγινε η πρώτη μεγάλη σύγκρουση των κατοίκων με την αστυνομία. Το πρωί της μέρας εκείνης, πάνοπλες δυνάμεις της χωροφυλακής (ο αριθμός τους ξεπερνούσε τους 500), με ρόπαλα και δακρυγόνα, περικύκλωσαν το παρατηρητήριο και απαίτησαν από τους περίπου 1.000 συγκεντρωμένους να αποχωρήσουν. Οι κάτοικοι, μεταξύ των οποίων βρισκονταν και πολλά γυναικόπαιδα, αρνήθηκαν να διαλυθούν και αμέσως οι χωροφυλακές επιτέθηκαν άγρια στο πλήθος, με πυροβολισμούς στον αέρα, δακρυγόνα και ξύλο.

Ας δούμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από άρθρο του «Λαϊκού Δρόμου» στις 14 Φλεβάρη του 1976, που περιέγραφε τα γεγονότα: «Την Πέμπτη το πρωί ισχυρές δυνάμεις της χωροφυλακής με αύρες, κλούβες, δακρυγόνα και κλομπς πήγαν στην περιοχή των Σπάτων με σκοπό να γκρεμίσουν ένα «φυλάκιο» πλίνθινο 2x2 που είχαν χτίσει οι Σπαταναίοι, συμβολικά, για να μην αφήσουν να γίνει αεροδρόμιο η γη τους. Οι δυνάμεις της χωροφυλακής επιτέθηκαν ενάντια στους συγκεντρωμένους γύρω από το φυλάκιο κατοίκους, εκτοξεύοντας δακρυγόνα και με τα κλομπς στο χέρι. Οι κάτοικοι αναγκάστηκαν να τρέξουν στ' αμπέλια για να αποφύγουν τα δακρυγόνα, οπότε η χωροφυλακή γκρέμισε το φυλάκιο».

Τα επεισόδια κράτησαν πολλές ώρες. Η σφοδρότητα των επεισοδίων φαίνεται από το σχετικό δημοσίευμα της εφημερί-

δας «Απογευματινή» στις 13/2/1976 στο πρωτοσέλιδο: «Τρίωρος πόλεμος στα Σπάτα [...] με 37 τραυματίες και από τις δύο πλευρές, με υλικές ζημιές, με... αιχμαλωσίες και αφοπλισμούς χωροφυλάκων και με καταλήψεις και ανακαταλήψεις εδαφών». Και σε αντίστοιχο δημοσίευμα της «Ελευθεροτυπίας»: «Η οπισθοχώρηση ήταν πολύ άτακτη και οι αστυνομικοί στην προσπάθειά τους να σωθούν οι ίδιοι ξέχασαν τα όπλα τους. Αργότερα, όταν τα πράγματα ηρέμησαν γύρισαν πίσω και τα μάζεψαν».

Μάλιστα οι αγρότες συνέλαβαν έναν χωροφύλακα τον οποίο ο δήμαρχος Σπάτων παρέδωσε στο αστυνομικό τμήμα στην Αθήνα. Οι κάτοικοι ήταν αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν την καταπάτηση της γης τους. Έδωσαν πραγματική μάχη με τους πάνοπλους αστυνομικούς. Αστυνομικά οχήματα καταστράφηκαν, πολλοί κάτοικοι τραυματίστηκαν, μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία και 5 συνελήφθησαν.

Τη Δευτέρα 16 Φλεβάρη άρχισε η δίκη των συλληφθέντων. Οι Ν. Μπέκας, Γ. Μπέλλας, Δ. Γιώργας, Αν Πρόφης και ο ανήλικος Γ. Κουμελιάκος κατηγορήθηκαν για στάση, επικίνδυνες σωματικές βλάβες, παρακώλυση συγκοινωνιών, εξύβριση κ.ά., μέχρι και για παράβαση του νόμου... «περί tenτιμποϊσμού». Ο εισαγγελέας απείλησε μέχρι και τον δήμαρχο Σπάτων καθώς και εκλεγμένους κοινοτήτων των Μεσογείων ότι θα τους ασκούσε δίωξη ως υποκινητές επειδή τάχθηκαν υπέρ του αγώνα των κατοίκων.

Οι μάρτυρες κατηγορίας, που ήταν όλοι αξιωματικοί της χωροφυλακής, έπεφταν συνεχώς σε αντιφάσεις και δεν μπορούσαν να βεβαιώσουν αν κάποιος από τους κατηγορούμενους πήρε μέρος στα επεισόδια. Ουσιαστικά αποδείχθηκε ότι οι συλλήψεις έγιναν στο σωρό. Παρόλα αυτά, οι 4 από τους 5 κρίθηκαν ένοχοι για αντίσταση κατά της αρχής και φθορές, με ποινές φυλάκισης μερικών μηνών.

Η κυβέρνηση για άλλη μια φορά ήθελε να κάνει φανερή την επίδειξη πυγμής

απέναντι στον αγωνιζόμενο λαό. Σε μια εποχή που οι κινητοποιήσεις για δημοκρατικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, για στέγασμα, δουλειά και ψωμί δυνάμωναν, που μεγάλα τμήματα του λαού ριζοσπαστικοποιούνταν, ήθελε να στείλει ένα μήνυμα ότι η επίθεση ενάντια στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα θα συνεχιστεί. Δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι δύο μέρες μετά τα γεγονότα στα Σπάτα πραγματοποιήθηκε νέα αστυνομική επιχείρηση στο Πέραμα με μπουλντόζες και με πρωτοφανή μανία άρχισαν να κατεδαφίζουν τα «αυθαίρετα» που έχτισαν πάνω από 1.000 άστεγες οικογένειες στο Ικόνιο και το Σχιστό.

Τελικά, η κατασκευή του νέου αεροδρομίου αναβλήθηκε για περίπου 20 χρόνια. Εκτός από τις μαζικές κινητοποιήσεις των κατοίκων και την αποφασιστική τους στάση, μεγάλο ρόλο για την αναβολή έπαιξε η οικονομική κρίση της δεκαετίας του '70, που επηρέασε πολλούς τομείς και στη χώρα μας. Η τελική απόφαση πάρθηκε το 1995 από την κυβέρνηση Σημίτη, που ανέθεσε σε γερμανική ιδιωτική εταιρεία την κατασκευή του νέου αεροδρομίου στα Σπάτα και η λειτουργία του ξεκίνησε το 2001.

Στη σημερινή εποχή, το αεροδρόμιο «Ελ. Βενιζέλος» στα Σπάτα εξυπηρετεί καθημερινά χιλιάδες πολίτες και θεωρείται ένα από τα πιο εμβληματικά έργα υποδομής για την περιβόητη «βαριά βιομηχανία» της χώρας. Είναι ένα έργο που, εκτός των άλλων, έχει συμβάλει τα μέγιστα στο να εκτοξευθούν τα κέρδη της μερίδας του κεφαλαίου που επένδυσε στον τουρισμό. Όμως, εκτός από τους εργάτες που χάθηκαν λόγω των σκληρών συνθηκών εργασίας κατά τη διάρκεια της κατασκευής του, αξίζει να θυμόμαστε και τον σκληρό αγώνα που έδωσαν οι κάτοικοι των Σπάτων, 50 χρόνια πριν, οι οποίοι με θάρρος και επιμονή ανέδειξαν τη σημασία της μαζικής λαϊκής αντίστασης και έμειναν ως παράδειγμα συλλογικής δύναμης για την υπεράσπιση του τόπου τους.

Σ.Σ.

Κόμμα Καρυστιανού

Η «δικαιοσύνη» με μανδύα σκοταδισμού και ακροδεξιάς

Η εξαγγελία της Μ. Καρυστιανού για τη δημιουργία κόμματος φούντωσε τις διεργασίες συνολικά στο αστικό πολιτικό σκηνικό και περιέπλεξε επιπρόσθετα τη διαδικασία ανασύστασης-αναδιαμόρφωσης του δεύτερου πυλώνα της αστικής διαχείρισης, προσθέτοντας ακόμη μια παράμετρο στη δυσεπίλυτη εξίσωση που τη διατρέχει.

Εκκαθαρίζουμε, λοιπόν, εξ αρχής ότι εντάσσουμε το εν δυνάμει κόμμα, για τη δημιουργία του οποίου φαίνεται να πρωτοστατεί η Μ. Καρυστιανού, είτε εν τέλει ηγηθεί η ίδια, είτε όχι, στο αστικό πολιτικό πλαίσιο. Δηλαδή, δυνητικά πρόκειται για ένα κόμμα που θα εκφράζει τα συμφέροντα της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής τάξης και των μεγάλων ιμπεριαλιστικών αφεντικών των ΗΠΑ-ΕΕ. Ήδη, η υπηρεσία που προσφέρει στο σύστημα είναι πολύτιμη, αφού σε συνθήκες φασιστικοποίησης συμβάλει σε ακόμη πιο αντιδραστική κατεύθυνση στο πολιτικό σκηνικό.

Θα πει κανείς, «ακόμη δεν τον είδαμε, Γιάννη τον εβγάλαμε». Μα ήδη έχουμε δει και ακούσει αρκετά. Ιδιαίτερως, μάλιστα, από τη στιγμή που η «μάννα των Τεμπών» έδωσε τη σκυτάλη στη Μ. Καρυστιανού και εκείνη λαλίστατη επιχει-

ρεί να σκιαγραφήσει, με την καθοδήγηση και τις υποδείξεις της αόρατης προς το παρόν «επιτροπής των σοφών», κομμάτια των θέσεων του εν δυνάμει κόμματος. Αρκετά, άκρως κατατοπιστικά και ακροδεξιά! Με το ταγιέρ βέβαια αλλά... Μελόνι και τη σοβαρότητα μιας ακροδεξιάς που έχει ανάγκη το σύστημα για την πολιτική και κυβερνητική διαχείριση. Πρόκειται για αντιδραστικές και σκοταδιστικές αντιλήψεις-θέσεις, διανθισμένες με μια αταξική ανάλυση και αν χρειαστεί ντυμένες ακόμη και με επιστημονικό μανδύα.

Έτσι, η «απαγόρευση των αμβλώσεων» δια στόματος παιδιάρου τίθεται στην ημερήσια διάταξη ως «δημόσια διαβούλευση». Τόσο «νέο» όσο η ακροδεξιά και φασίζουσα πολιτική Τραμπ ή στα του οίκου «μας», όσο η εγκύκλιος της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου που εκδόθηκε στις 9 Ιουλίου του 2019, με τη θέση ότι η εκούσια έκτρωση είναι φόνος και αποτελεί αναφορά για τα κάθε λογής ακροδεξιά, εθνικιστικά, φασιστικά μορφώματα.

Αν βάλουμε από δίπλα και τον «αρχάγγελο», τη «γερόντισσα μοναχή», την ορθοδοξία, αλλά και πρώην στελέχη της ακροδεξιάς και σκοταδιστικής «Νίκης» κ.ά., που βρίσκονται στο επιτελείο της,

έδωσε το γλυκό. Μόνο που δεν είναι φρέσκο, αλλά το ξαναβγάλανε από το μούρο χρονοντούλαπο της Ιστορίας.

Ενώ λοιπόν αναγνωρίζεται το «δικαίωμα του εμβρύου», αφού «από τη στιγμή της σύλληψης είναι πλήρης και ακέραιος άνθρωπος», τα παιδιά και όλοι οι πλήρεις και ακέραιοι άνθρωποι στη λέμβο, που απεγνωσμένα προσπαθούν να ζήσουν, κάνουν «εισβολή». Δηλαδή, είναι εισβολείς κατά τη Μ. Καρυστιανού, η οποία τοποθετήθηκε για το φρικτό, απάνθρωπο, εκούσιο και φασιστικού χαρακτήρα κρατικό έγκλημα στη Χίο, συντασσόμενη και με αυτόν τον τρόπο με τον τραμπικό και ευρωπαϊκό ακροδεξιό τυφώνα που λυσομανά στα βασανισμένα κορμιά των κολασμένων της γης.

Όμως, αυτό το πρώτο πολιτικό στίγμα που ήθελε να εκπέμψει, θα παρέμενε ημιτελές αν δεν περιείχε ολίγον από «ελληνοτουρκικά». Γέμισε, λοιπόν, τη στάμνα και άρχισε να ρίχνει νερό στον μύλο του εθνικισμού, με αφορμή την επίσκεψη Μητσοτάκη στην Τουρκία, που πραγματοποιήθηκε «Στον απόηχο της θλιβερής επετείου των Ιμιών που είναι σύμβολο μνήμης, σύμβολο τιμής ηρώων, σύμβολο εθνικού καθήκοντος και αγάπης για την Ελλάδα.», όπως χαρακτηριστικά αναφέ-

ρει η μακροσκελής ανάρτησή της στο Χ. Ω, τι σύμπτωση! Ενώ η ανακοίνωση βρήθει από την καταγγελία της κυβερνητικής υποχωρητικότητας απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα, ενώ μνημονεύει την «ιστορικά ντροπιαστική “τεμενάδα”» των Πρεσπών εκτιμώντας ότι ετοιμάζονται «Πρέσπες του Αιγαίου», απουσιάζει και από εδώ η λέξη ΗΠΑ.

Ταυτόχρονα, όταν ρωτήθηκε για τη θέση της Ελλάδας στην ένταση ΗΠΑ-ΕΕ σε σχέση με τη Γροιλανδία, είπε ότι δεν είναι επιπόλαιη και θα συμβουλευτεί τους ειδικούς που την περιβάλλουν. Εδώ, βέβαια, πρόκειται για την καυτή πατάτα. Την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τον ανταγωνισμό των μεγάλων αφεντικών, οπότε «κάνε τουμπέκι», που λέει και ο λαός. Δηλαδή, το γνωστό μοτίβο, «δικαιοσύνη» και «κάθαρση», το διαχρονικό όχημα του ξύλινου λόγου των αστικών κομμάτων, για να κρύψουν την υποτέλειά τους και την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική που υπηρετούν. Μαζί με το «ούτε αριστερά, ούτε δεξιά» και τη «νέα ιδεολογία», για να παρφουμαριστεί η ακροδεξιά μπόχα και δυσωδία που αναδύεται παπαγαλίζοντας τις σάπιες αξίες και τα «ιδανικά» του συστήματος.

Η δικαιοσύνη (κατα)δικάζει, η αστυνομία συλλαμβάνει, ο πρύτανης καταδιώκει, η κυβέρνηση στοχοποιεί

Είναι γνωστό ποιος είναι «ο πρύτανης αυτού του μαγαζιού». Είναι αυτός που αποκαλούσε, με ακροδεξιά κυδαιότητα, φοιτητές και φοιτήτριες «escorts» (συνοδούς αντρών) και «μη συμβατά μοσχεύματα». Αυτός που ζητούσε, σαν έμμισθος χαφιές της γειτονιάς, ονοματεπώνυμα φοιτητών/τριών για πειθαρχικούς σκοπούς. Που τραμπουκίζει και απειλεί με πειθαρχικά φοιτητές/τριες, αλλά και καθηγητές του ΕΜΠ, όταν ασκούν κριτική για αυταρχικές μεθόδους διοίκησης, για τη μετατροπή του πανεπιστημίου σε ανακριτικό γραφείο, για τη μόνιμη παρουσία της αστυνομίας στις σχολές, για την προσπάθεια μετατροπής του πανεπιστημίου σε στρατόνα. Πρόσφατα, ο εν λόγω πρύτανης προχώρησε και σε προσωπικές μηνύσεις για συκοφαντική δυσφήμιση απέναντι σε καθηγητή του ΕΜΠ και κατά όσων συνυπογράφουν, συμφωνούν ή κοινοποιούν την κριτική που του ασκείται. Γιατί η περιγραφή της αναξιοπρέπειάς του θίγει την... αξιοπρέπεια του! Τώρα, στα «μη συμβατά μοσχεύματα» συμπεριλαμβάνονται και οι καθηγητές, που έχουν το θάρρος της γνώμης και μιλάνε. Σε ένα περιβάλλον εκφοβισμού, όπου το πρότυπο του «πρύτανη-καθηγητή-φελλού» αποτελεί «ακαδημαϊκό πρόσον» για ακαδημαϊκά γαλόνια.

Πρώτη φορά μετά την πτώση της δικτατορίας σημειώνονται τέτοιας έκτασης διώξεις στα πανεπιστήμια: 15 φοιτητές και φοιτήτριες της Αρχιτεκτονικής του ΕΜΠ συνελήφθησαν και απειλούνται με διαγραφή από τις πρυτανικές αρχές στο «νέο πανεπιστήμιο» που οραματίζεται η «δημοκρατία της μπότας». 309 προσαγωγές πραγματοποιήθηκαν στο ΑΠΘ για ανύπαρκτη φθορά δημόσιας περιουσίας. Με το υπουργείο Παιδείας να ζητά εξηγήσεις εντός 48 ωρών, γιατί πραγματοποιήθηκε... πάρτι σε έναν χώρο που «πρέπει» να λειτουργεί αποκλειστικά σαν βιομηχανία παραγωγής αποφοίτων. Αυστηρά μέτρα καταστολής προτάθηκαν (κάμερες παντού, security παντού, face control παντού) για να μην επαναληφθεί το «έγκλημα» της ελεύθερης συναναστροφής και έκφρασης ιδεών. Ο φοιτητής «πρέπει να διαβάσει», αλλιώς θα διαγράφεται (βοηθούντων και των φροντιστηρίων που προσφέρουν οι «ταξικές» πανεπιστημιακές δυνάμεις).

Το αφήγημα του «πάρτι ανομίας», φυσικά, κατέρρευσε. Με επίσημη ανακοίνωση δεν εντοπίστηκε «καμία φθορά δημόσιας περιουσίας» και «κα-

μία εκδήλωση βίας» (εκτός αυτής που προκάλεσαν τα όργανα καταστολής). Ωστόσο, ο νόμος υπερισχύει της οποιασδήποτε εκδήλωσης και του οποιουδήποτε εθίμου. Η Τσικνοπέμπτη απαγορεύτηκε με στρατιωτικού τύπου διάγγελμα του υπουργείου Παιδείας. Στο ίδιο όμως διάγγελμα... επιτράπησαν γιορταστικές εκδηλώσεις «εκτός υπηρεσίας» (τι μεγαλοψυχία!) και δεν αναμένονται διώξεις για ανάρμοστη, αναξιοπρεπή και ανάξια για υπάλληλο συμπεριφορά. Αναμένουμε, τώρα, την αυστηρή εφαρμογή του νόμου και για την... περιφορά του Επιταφίου.

Η κυβερνητική πολιτική θα κρίνεται πλέον στα δικαστήρια, στα διοικητικά εφετεία και στα πειθαρχικά. Έτσι διαμήνυσε, άλλωστε, και ο «επίσης γνωστός» κυβερνητικός εκπρόσωπος της «μοναδικής αλήθειας». Αυτός που εκδίδει πορίσματα, την ίδια στιγμή που συνιστά στους «δύσπιστους», στους «κακόβουλους» και στους «μοχθηρούς» να αναμένουν πρώτα τα αποτελέσματα της έρευνας και της δικαιοσύνης. Αυτός που κατηγορεί ξεδιάντροπα όσους ζητούν εξηγήσεις και απόδοση ευθυνών για τους νεκρούς στα Τέμπη, στη «Βιολάντα», στη Χίο (που τελικά δεν πνίγηκαν, αλλά κομματιάστηκαν από το σκάφος του λιμενικού), για «τυμβωρυχία», «τοξικότητα», «πολιτική εκμετάλλευση του πόνου και της ανθρώπινης τραγωδίας», για «ασέβεια προς τους νεκρούς», για «ανθελληνισμό» και «προδοσία της χώρας», παριστάνοντας τον υπερασπιστή της μνήμης των νεκρών και της πατρίδας. Τώρα απειλεί με μηνύσεις δημοσιογράφους που του κάνουν ενοχλητικές ερωτήσεις.

Καμία απόδοση κυβερνητικής ή κρατικής ευθύνης δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτή. Λέτε ότι «είναι δολοφόνος ο πρωθυπουργός;! Λέτε «δολοφόνους τους υπουργούς του;! «Είναι δολοφόνοι οι λιμενικοί και οι αστυνόμοι;! Αδιανόητο! Συνεπώς, ούτε η κυβερνητική πολιτική μπορεί να είναι δολοφονική. Τι ωραίος συλλογισμός! Η κυβέρνηση, μάλιστα, σκοπεύει να μας διδάξει αυτή την τεχνική... αναζήτησης της αλήθειας! «Θα κάνουμε και ένα συνέδριο για την παραπληροφόρηση στην Αθήνα, παρουσία και του πρωθυπουργού, έχω σκοπό είτε στα σχολεία είτε στην κοινωνία, μαζί και με άλλους υπουργούς, όπως η κυρία Ζαχαράκη, να δώσω μάχη ενάντια στην προπαγάνδα και στην παραπληροφόρηση», δήλωσε ο

καθ' ύλην αρμόδιος σε θέματα εξαπάτησης.

Διαπράχτηκε το έγκλημα των Τεμπών και η κυβερνητική επιχείρηση της συγκάλυψης, δείχνοντας τον «μη αξιολογημένο» σταθμάρχη. Διαπράχτηκε το έγκλημα του ΟΠΕΚΕΠΕ και η έρευνα έδειχνε τους («γαλάζιους») «χασάπηδες» και «φραπέδες». Διαπράχτηκε το έγκλημα στη «Βιολάντα» και η κυβέρνηση μιλούσε για «κίνημα τυμβωρύχων». Από τις ερασιτεχνικές αρπαχτές τύπου «σκόιλ ελικού» έως τις καλοσχεδιασμένες αρπαχτές των «ευρωπαϊστών» που λατρεύουν το «κράτος πρόνοιας» υπέρ του εργοδότη, ενώ μισούν καθετί δημοσίο. Το «σύστημα αριστείας» έχει ανάγκη τις «λίστες Πέτσα», τις υποκλοπές, τις «ομάδες αλήθειας» και τις μηνύσεις φίμωσης. Και όταν (αν και όποτε) τα στοιχεία της (όποτε κι αν) έρευνας αποδείξουν τις αρχικές καταγγελίες των «μοχθηρών», τότε... «έχουμε τους λιγότερους νεκρούς από εργατικά ατυχήματα», «κλέβουμε λιγότερο από όλους», εξασφαλίζουμε «τη μεγαλύτερη σταθερότητα και ασφάλεια» στηριζόμενοι στη διεθνή και εσωτερική αταξία. Το λέει, άλλωστε, η στατιστική (και κάποτε) και οι δημοσκοπήσεις.

Στην ίδια συνομοταξία των «γνωστών προσωπικοτήτων» βρίσκεται, φυσικά, και ο... αντιπολιτευόμενος πρόεδρος της ΓΣΕΕ. Είναι, άλλωστε, ο... «πρώτος εργάτης της Ελλάδας» (μαζί με τον Μεταξά), αμετάκλητος επί 20 χρόνια στο πόστο της ταξικής συναίνεσης, συνεργασίας και απραξίας, «κοινωνικός εταίρος» των εργοδοτών και των κυβερνησών τους. Είχε κι αυτός τους λόγους του να παθιάζεται με την ανάπτυξη και την Ευρώπη. Όσο για τους λόγους της «φοβερής αποκάλυψης», θα τους δούμε εν καιρώ. Ήδη το ΠΑΣΟΚ πιέζεται να αφήσει τις ανοησίες περί αυτοδυναμίας. Ήδη κυκλοφορούν γελοιοότητες που λένε «ορίστε ο συνδικαλισμός σας».

Εκείνοι που ελέγχουν σχεδόν ολοκληρωτικά την «πληροφόρηση», κατηγορούν τους υπόλοιπους για παραπληροφόρηση. Εμφανίζονται σαν υπερασπιστές της αλήθειας, την ίδια στιγμή που αποδεδειγμένα διαδίδουν ψέματα παντού. Δυστυχώς για αυτούς, ο κόσμος αντιλαμβάνεται όλο και περισσότερο την τρομακτική απόσταση ανάμεσα στην πραγματικότητα που βιώνει και την εικόνα που προβάλλεται για αυτήν. Και ο μηχανισμός του φόβου και της καταστολής, όσο αποτελεσματικός κι αν φαίνεται στην αρχή, ποτέ δεν κυβερνάει για πάντα.